DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Şükran Kaya

GRİ: DEĞİŞİM

agapi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. Bölüm

Herkesin duyguları vardır, unutmayın!

On yedi yılım demek, edindiğim tecrübelerim demekti. Koskoca on yedi yılda hayatımda olan her şey isteğim dışında gerçekleşmişti. Sanki dışarıdan izleniyordum ve olaylar, izleyenlere göre gerçekleşiyordu, yani başkalarının isteği üzerine. Bu, benim hayatımdı, onu tecrübe etmeye ve yaşamaya ihtiyacım vardı. Bunu da kazanarak yapmak zorundaydım.

Adım Ezgi Akım. Ama bu, iki yıl önceydi. Şu an adım Mayıs Akım'dı. Almanya'da doğmuş ve orada büyü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

müştüm. Aslında ailem ben dünyaya geldikten sonra İstanbul'a dönüş planları yapmıştı, ancak hastalığım onlara büyük bir sürpriz olmuştu. Evet, hastaydım, midem her geçen gün büyüyordu ve doymak nedir bilmiyordum. Bu durum gittikçe ciddileşmiş, hatta ölüm tehlikesi yaratan bir hastalığa dönüşmüştü.

Küçükken birçok insanın dalga konusu olmuştum. Fakat ailemin ismini duyduklarında yüzleri tuhaf bir ifadeye bürünürdü; sizin de tahmin ettiğiniz gibi bu, bir maskyedi. Ailemden utanmazdım, asla! Ama onlara benimle ilgili söylenen küçük bir söz beni bitirirdi, çünkü ailem hayatımdaki merkez noktaydı. Bu yüzden kimseyle arkadaş olmayı tercih etmiyordum. Yalnız başıma takılıyor, kendime göre hareket ediyordum. Artık hastalığı atlatmıştım, asıl olay da burada başlıyordu zaten. Ve en kötü günlerimi lisenin ilk yılında yaşamıştım.

Geçmiş

Gözlerime lenslerimi yerleştirirken, annemin aşağıdan gelen sesiyle hızlı davranmaya çalıştım. Aynadaki yansımamdan saçlarımın siyah rengine baktım. Aslında sarışındım fakat ortaokuldaki sınıf arkadaşlarımın o salak şakalarına bu okulda da maruz kalmak istemiyordum. Ailem bu değişikliğin sebebini sorduğunda, "Sarışın olmayı sevmiyorum," diyerek yalan söylemiştim.

Derin bir nefes alıp, unuttuğum kremlerimi son anda hatırlayarak yüzüme sürmeye başladım. Sivilcelerden nefret ediyordum! Aşağı indiğimde annemle babamın bana baktıklarını gördüm; bu halime alışamadıkları ortadaydı. Ben bile henüz alışamamıştım,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onların çabucak alışmasını da bekleyemezdim. Masaya doğru ilerledim, sandalyeyi çekip oturdum. Tabağıma kahvaltılıklardan almaya başlamıştım ki annemin sesiyle kalakaldım.

Annem, "Kızım, hastalığının tekrarlamasını istemiyoruz. Lütfen tabağındakileri bırak," dedi ve önümdeki tabağı alıp yerine başka bir tabak koydu.

Tabağa baktım; kibrit kutusu kadar peynir, iki tane zeytin ve birkaç dilim salatalık vardı. Üzüldüğümü aileme belli etmemek için itiraz etmeden yemeye başladım.

"Seni okula götürmemi neden istemiyorsun?"

Babamın sorusuyla gözlerinin içine baktım. "Sizi görünce okuldakilerin bana karşı tavırlarının değişmesini ve özellikle de okulda tanınmayı hiç istemiyorum," dedim.

"Bizden utanıyor musun?" diye sordu babam.

Bu soru beni afallatmıştı. "Ben, kendimden utanıyorum. Şu halime bakar mısın, baba? İğrenç bir kızım. Göbeğimden beş tane dünya çıkar. Her yemekten sonra yüzümde mutlaka bir sivilce belirir. Gözlerim mavi olmasına rağmen siyah lens takıyorum. Saçlarım sarı olmasına rağmen siyaha boyuyorum. Neden? Çünkü size herhangi bir söz gelsin istemiyorum. Bu yüzden beni rahat bırakın," diyerek masadan kalktım ve çantamı alıp kapıya doğru ilerlemeye başladım.

***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Okulun önüne gelince kafamı kaldırıp, okuyacağım yeni okula baktım. Aslında bu okula burslu öğrenci olarak girmek istemiştim ama başaramayınca babam yardım etmişti. Ancak soran herkese burslu öğrenci olduğumu söyleyecektim. Arkamda büyük bir gürültüyle çalan korna sesini duyunca zıplayarak o tarafa baktım.

"Tatlım, zaten bayağı bir yer kaplıyorsun, yolun ortasında durunca geçecek yerimiz kalmadı. Çekil şuradan!"

Üstü açık arabanın arka camından bana bağıran esmer kıza cevap vermek yerine önünden çekildim. Araba biraz daha ilerleyip durdu, şoför hızla inerek arka kapıyı açtı. Arabadan inen esmer kızın güzel bir vücudu vardı, gözlerimi ondan alamamıştım. Kız tam yanımdan geçerken, "Burslu olduğunu söyleme, çünkü onlara acayip kinim var," dedi, sonra çantasını karıştırmaya başladı.

Onu izlerken, "Bursluyum," dedim.

Kız, bana doğru birkaç adım yürüdü, "Karşıma çıkma, burslu," dedi ve yanımdan geçip gitti.

Okula gelişimin daha ilk dakikasında düşman mı edinmiştim? Yok canım, şaka yapıyordur!

Sınıfıma girip ön sıralardan birine oturdum. Çoğu kişi ilk günün heyecanıyla arkadaş edinmeye çalışıyordu, bu durum beni ister istemez gülümsetti ama az önceki esmer kız sınıfa girince gülümsemem kayboldu. Herkese tek tek baktı ve gözleri bende durdu. "Bu sınıfta burslu olan var mı?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sınıfa baktım, kimseden ses çıkmıyordu. Sonra, "Burslu alımı olmuyor ki bu okulda," dedi biri.

Bu cevabı duyunca kendimi tebrik ettim. Önce bir araştırsaydım ya!

"Ama bir kişi burslu girmiş ve o da bu sınıfta," dedi esmer kız, gözlerini benden ayırmadan.

"Burslu olmanın nesi var?" diye sordum.

Kız sırıtarak bana doğru geldi. "Bu okulun burslulara karşı büyük bir kini olduğunu duymadın mı?"

Ayağa kalkıp karşısında durdum. "Duyduklarım değil, gördüklerim önemli," dedim.

Kız kendinden emin bir şekilde bana bakarken, bakışlarım sınıfa giren çocuğa kaydı. Siyahlar içerisindeki çocuk, en arkadaki sıralardan birine oturup telefonuyla ilgilenmeye başladı. Karşımda dikilen kız, "İzle ve gör," diyerek omzuma çarptı ve siyahlı çocuğun yanına gitti. Onunla konuşmaya çalıştığı belliydi ama çocuğun yüzündeki ifade hiç değişmiyordu; soğuk bakışlar, çatık kaşlar. Esmer kız bir şeyler daha söyledikten sonra çocuğun bakışları beni buldu. Anında önüme dönüp yerime oturuken, o gözlerdeki cehennem beni yakmış gibi hissettim; hem de ilk saniyesinde.

***

İlk ders herkesin kendini tanıtmasıyla geçti. Teneffüs zilinin çalmasıyla da çoğu kişi dışarı çıktı. Sınıftakilerin isimlerini – esmer kızın adı Selin'di, siyahlar içindeki çocuğunsa Meriç Soyal – az çok öğrenmiştim, burslu öğrencilerin bu okula çok nadir geldiklerini de. Hoca-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nın bakışlarından, bu burs mevzusu hakkında bir şey söylemeyeceğini anlamıştım. İçimden, babam sayesinde, diye geçirdim.

Sınıfta oluşan gürültüyle anında Meriç'e baktım. Sarışın bir çocukla kavga ediyordu. Ona, "Ağzını burnunu kırmadan önce defol git buradan," dedi.

Adının Burak olduğunu öğrendiğim çocuk kafa tutarak, "Gitmiyorum lan, ne yapacaksın?" diye karşılık verdi.

Burak'ın diklenmesiyle, Meriç onu kolundan tutup dışarı çıkardı. İlk günden kavga, süper(!)

"Şaşırmadım, Meriç. Okulun ilk gününden; hiç şaşırmadım!"

Söylenerek onların arkalarından çıkan kumral çocuğun adı da Ediz'di. Sanırım önceden tanışıyorlardı. Ben de dışarı çıkmaya karar verdim. Bahçeye çıkarken gözüme çarpan yine Selin oldu, yanında bizim sınıftan olmayan birkaç kişi daha vardı. Üst sınıflardan olmalılar, diye düşünerek, kantine doğru ilerlemeye başladım.

"Burslu!"

Bu sesi artık tanıyordum. "Efendim?" dedim Selin'e dönerek.

Onun yerine, yanında duran kızlardan biri cevap verdi. "Burslulara ne deriz biliyor musun?"

"Hayır," dedim.

"Ezik deriz. Burada kalmaya devam edersen sana da ezik demekten zevk alacağız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayıp ağırlığımı tek ayağıma verdim. Kaşlarımı çatarak, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Kız, bana doğru bir adım attı. "Buradan gideceksin!"

Bunu bağırarak söylediği için herkes dönmüş, bize bakıyordu. "Gitmezsem?" dedim.

"Sonuçlarına katlanırsın, tatlım," dedi yapmacık bir sırıtmayla.

Daha fazla uzatmamaya karar vererek arkamı döndüm ve bu defa okula doğru ilerlemeye başladım. Burslu olduğum için kimsenin beni umursamayacağını düşünmüştüm, ama burslu olanlara topluca kin tutan bir okulda bunu yapmanın hata olduğunu şimdi anlıyordum. Salaklık değil de neydi bu acaba?

Günün devamındaki dersler de aynı hızla gelip geçti ve çıkış zilinin çaldığını duyunca kalabalığın dağılması için biraz beklemeye karar verdim. Bunun da bir hata olduğunu birazdan anlayacaktım. Ortalıkta kimse kalmayınca çantamı alarak kapıya yöneldim ama kapı hızla kapandı. Açmak için kapı koluna uzandığımda kilitli olduğunu fark ettim. "Kapıyı açın, ben hâlâ içerideyim!" diye seslendim. Beklediğim cevap bir nefes sesi olarak tam arkamdan geldi. Yerimde sıçrayarak elimi kalbimin üzerine koydum ve panikle arkama döndüm, siyahlar içerisindeki Meriç karşımda duruyordu.

"Şey... ben... yani... şey..." diye saçmalayarak, konuşmanın içine ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beni öldürecekmiş gibi bakan Meriç kaşlarını çatmıştı. "Konuşmayı yeni mi öğreniyorsun?" dedi. Cevap vermek için ağzımı açtığımdaysa parmağını dudaklarımın üzerine koyarak, "Bence konuşma, çünkü beceremiyorsun," diye ekledi.

Saf gibi, kafamı olumlu anlamda sallamama engel olamadım. Yanımdan geçip kapının koluna uzandı ve açmaya çalıştı. Sinirlenmiş gibiydi, çünkü kapı açılmıyordu. Bakışlarını bana çevirdi.

"Söyler misin, okulun ilk günü düşman edinmeyi nasıl başardın?"

Meriç'in sorusu, neler olduğunun kafama dank etmesini sağlamıştı. Beni sınıfa kilitlemişlerdi! Üstelik Meriç'le birlikte. Bu gerçeği görmezden gelerek, "Ona bakarsan sen de ilk günden kavga ettin," dedim.

Bana doğru birkaç adım atınca gerilemek zorunda kaldım, sırtım duvara dayanmıştı. "Benim ne yaptığım seni ilgilendirmez," dedi. "Ayrıca derste bana bakmayı da kes!"

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı; görmüştü, ona baktığımı görmüştü! "Be-ben-" Kekelemenin bir tarafına Nirvana yaparken sözümü kesti.

"Sus!" dedi ve sert bir omuz darbesiyle kapıyı açtı. Tam dışarı çıktığı sırada dönüp bana baktı. "Başına dert açmak istemiyorsan buradan defolup gidersin. Yok, ben salağım, burada kalıp milletin eğlencesi olacağım dersen, orası sana kalmış," diye ekledi ve yürüyüp gitti.

Arkasından öylece bakakaldım. Birkaç dakika sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendime gelerek, sınıftan çıktım ve okuldan ayrıldım. Eve giden yol boyunca aklımda, bugün yaşananların tekrarı yer alıyordu. Beni neden Meriç'le kilitlemişlerdi? Ayrıca Meriç söylediklerinde haklıydı. Bunun daha fazla uzamasına izin vermeyecek, burslu olmadığımı yarın onlara söyleyecektim. Böylelikle benimle uğraşmaktan vazgeçeceklerini umuyordum.

Eve geldiğimde annem, "Hoş geldin, kızım," diyerek çantamı aldı.

İçeri girerken, "Hoş buldum, anne. Çok yorgunum, tüm gün yatacağım," dedim. Tam merdivenleri çıkacağım sırada babam seslendi.

"Bu akşam misafirlerimiz var, Ezgi."

"Baba, biliyorsun, kimseyle tanışmak, görüşmek istemiyorum. Hem gerçekten çok yorgunum," dedim masum bakışlarımı göstermeye çalışarak.

"Pekâlâ, öyle olsun. Israr etmeyeceğim. Sanırım yurt dışında okuduğunu söylememizi isteyeceksin yine. Bir kızım var ama hiçbir arkadaşımla tanıştıramıyorum. İnsanlardan kaçmaktan vazgeç artık!"

Babamla tartışacak değildim, bu tavrımın onu üzdüğünü biliyordum ama başka şansım yoktu, insanlarla tanışmak, görüntümden dolayı oluşan o tuhaf bakışlarını görmek istemiyordum. Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek babama baktım, sonra da merdivenlere yöneldim. Odama girer girmez üzerimi değiştirdim, yatağıma uzanıp direkt uykuya daldım.

Gözlerimi açtığımda odam karanlıktı ve karanlıktan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hoşlanmazdım. Gözlerimi ovuşturarak yataktan kalkıp ışığı açtım, koridora çıkıp yürüyemeye başladığım sırada duyduğum yabancı bir sesle olduğum yerde durdum. Doğru ya, misafirler! Kafamı sağ tarafa çevirdim, birisi misafir odasında telefonla konuşuyordu ve kapı aralıktı. Aralıktan bakarak kim olduğunu görmeye çalıştım. Kim olduğunu merak etmiştim, çünkü sesin neden tanıdık geldiğini anlamış değildim.

"Amcanı sattırma bana, lan!" dedi telefonun diğer ucundakine.

Kapıya arkası dönüktü, siyah saçları oldukça havalıydı. Uzun boyluydu da. Arkadan bu kadar iyi görünen birinin yüzünü düşünemiyordum.

"Ne demek 'ananı olmayacak mıydı o?' Ananı da satarım, beni delirtme!" derken yavaş yavaş yüzünü döndü ve olduğum yerde çakılı kaldım.

Bu çocuk, Meriç Soyal'dı!

Hızla oradan uzaklaşarak odama geri döndüm. Neyse ki beni görmemişti. Bir bu eksikti! Ne yani, ailelerimiz tanışıyor muydu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. Bölüm

Yarını bilmem ama bugün bir mucize olmayacağı kesin!

Okula geldiğimde uykum hâlâ açılmamıştı, bu yüzden adımlarımı kantine çevirdim. İçeri girdiğimde bir tuhaflık olduğunu anlamıştım; herkes bana bakıyordu. Çaktırmadan bakışlarımı üzerime çevirdim, hayır, ortada absürt bir durum yoktu. Bakışları umursamamaya çalışarak, kahve almak için sıraya ilerledim; herkes kenara çekilip bana yol veriyordu. Sanırım bu da Selin'in oyunlarından biriydi. Görmezden gelerek kahvemi aldım, kantin görevlisi olan yaşlı amca para istemediğini ifade eden bir işaret yaptı. Bunu da görmezden gele-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rek, parayı tezgâhın üzerine bıraktım ve üzerini beklemeden çıkışa yöneldim.

Selin ve üst sınıflardan Eda – adını ve üst sınıf olduğunu dün gece sosyal medyayı sallarken öğrenmiştim – bana doğru geliyorlardı. Geçmeleri için kenara çekildiğim sırada bana bir şeyler fırlattılar. Bakışlarımı yere düşen şeylere çevirdiğimde onların fotoğraf olduklarını gördüm. Dün, Meriç'le sınıfta kilitli kaldığımız zaman çekilmişlerdi, hem de Meriç'in üzerime yürüdüğü anda. Evet, yanlış anlaşılmaya oldukça müsait bir görüntüydü.

Selin sırıtarak, "Dün için teşekkür etmeyecek misin?" diye sordu.

Etrafıma kaçamak bir bakış attım; herkesin yüzünde iğrenç bir ifade vardı. "Bu fotoğraflarda ne var, anlamadım?" dedim. "Ayrıca kilitli kalmamızın sebebinin de tam karşımda durduğunu söylememe gerek yok herhâlde!"

Az önceki iğrenç bakışlar şaşkınlığa dönüşmüştü ama neden şaşırdıklarını anlamamıştım, her şey ortadaydı zaten.

Eda araya girerek, "Bu kızın burslu olduğunu biliyor muydunuz? Ve bursluların ne kadar yalancı olduğunu!" dedi.

Karşımdakilere, "Benimle uğraşmayın," dedikten sonra kalabalığa döndüm. "Bana inanmıyorsanız, ne olduğunu gidip Meriç'e sorun!"

"Sen sormak ister misin?" dedi Selin alaylı bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hemen Ezgi'den özür dile!"

Bu sesi artık tanıyordum; Meriç'ti.

"Sanırım bu kız seni memnun etmedi, elimde dahası da var, Meriç."

Selin'in iğrençleşmesiyle suratımı buruşturdum.

"Selin, sana 'Ezgi'den özür dile' dedim, bunu tekrarlamayacağım."

Şaşkınlıkla çevreme bakındım, kızların çoğu Meriç'e bakıyordu. Bakılmayacak gibi de değildi, çekiciydi ve tuhaf bir umursamazlığı vardı. Kalbimin hızlandığını fark ettim ama neden olduğuna anlam veremiyordum. Neden hızlanmıştı ki?

Selin öfke saçan gözlerle önce Meriç'e, sonra bana baktı. "Lanet olsun, özür dilerim," diye bağırdı ve hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

Meriç çatık kaşlarla kalabalığa bakarak, korkulası bir sesle, "Oyun mu oynuyoruz burada? Dağılın!" diye haykırdı.

Onun sesini bir gülme takip etti. Üst sınıf oldukları belli olan üç çocuktan biriydi gülen. "Yaptığın güzel şey ama dozunu kaçırma, ufaklık. Senin için kötü olur."

Meriç istifini bozmamıştı, sırıtarak onlara bakıyordu. Bu çocuk gerçekten çok iyiydi! Bir süre sonra, "Sanırım birazdan bu ufaklıktan dayak yiyeceksiniz," dedi ve yumruğunu, az önce onunla dalga geçen çocuğa geçirdi. Birden yanına gelen Burak ve Ediz de kavgaya karışmışlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İyi de, Meriç daha dün Burak'la kagva etmemiş miydi? Sanırım Meriç'in 'seni ilgilendirmez' dediği kısım buydu. Herkes yerinde kalmış, salak salak bakarak kavgayı izliyordu. Neden kimse karışmıyordu? Daha fazla dayanamayarak, "Yeter artık! Lütfen!" diye bağırdım.

Meriç'in gözleri beni buldu. Anında toparlanıp yanıma geldi ve kolumdan tutarak beni başka bir yere yönlendirdi. Okulun arka bahçesine geldiğimizde kolumu bırakıp karşıma geçti. "Sana buradan git dedim, değil mi? Neden salak olma konusunda ısrar ediyorsun?"

Zaten şaşkındım ama Meriç'in yüksek sesi daha da şaşırmama sebep olmuştu. Diyecek bir şey bulamayarak, "Şey..." dedim. "Elin kanıyor."

Bakışlarını eline çevirdi ama gördüğü şeye tepki vermeden kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Yani?"

Gözlerimi devirdim. Çantamı açıp karıştırmaya başladım, işime yarayacak bir şeyler arıyordum. Çok geçmeden birkaç tane peçete buldum ve birini alıp eline uzandım. Kanın olduğu yere yavaşça bastırarak, diğer elini işaret ettim. "Üzerine bastır istersen."

Dediğimi yaptı. Bu arada gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Burslu musun?"

"Evet," dediğim sırada Ediz ve Burak yanımıza geldiler.

"Meriç? Sorun yok değil mi?" dedi Ediz.

Meriç ona cevap vermedi. Bana bakmaya devam ederek, "Madem kalma konusunda bu kadar ısrar edi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yorsun, o zaman kendini korumayı öğren, devamına karışmam," dedi, sonra da peşinde diğerleriyle yürüyüp gitti.

Okula girip sınıfıma çıktım. Yerime oturduğumda omzumda hissettiğim parmaklarla arkama döndüm. Selin tam arkamdaydı. "Bu fotoğrafları ailene gösterirsem ne olur, Ezgiciğim?" dedi.

Fotoğraflar umurumda değildi ama ailemin kim olduğunu öğrenmesini asla istemezdim. Bunu sadece kendisi öğrenmekle kalmaz, herkese yayardı. Bu da ailemi zor duruma sokardı. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Sırıtıyordu ve yüzüne 'ben kazandım' bakışı yerleşmişti. "Ya bu okuldan gideceksin ya da her dediğimi yapacaksın. Gerçi bu okuldan gitmen de senin için çözüm değil, yeni okulunda da bu fotoğrafları yaymam beş dakikamı alır. Karar senin."

Bir gerilim filminin içinde gibi hissediyordum kendimi. Gerilimin kucağına düşmüştüm resmen. Şimdi ne yapacaktım? Sanırım hayatımın en berbat dönüm noktasına gelmiştim, çünkü ikinci söylediğini kabul etmekten başka çarem yoktu. Burslu olmadığımı da söyleyemezdim, ailemin kim olduğunu araştırıp bulmasını göze alamazdım.

Çıkış zili imdadıma yetiştiğinde çantamı alıp sınıftan hızla çıktım. Çıkış kapısına geldiğim gibi merdivenleri indim, kulaklığımı telefonuma takıp Christina Perri'nin 'Human' şarkısını dinlemeye başladım. Bir yandan da içimden, "Hiçbir şey olmayacak," diye tekrar edip du-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ruyordum. Olmayacaktı tabii. Ne olabilirdi ki? Tuhaf bir kız bana taktı diye paranoyaya bağlamam tamamen saçmalıktı.

Bir Yıl Sonra

Bir yıl sonra her şey çok değişecek, derler. Evet, tam da böyle olmuştu. İyiler kötüye, kötüler iyiye dönüş yapmıştı. Şimdi diyorsunuz ki; en fazla ne olmuş olabilir? Güzel soru ama cevabı o kadar güzel değildi. Çünkü bu sorunun cevabında hüzünlerim vardı. Mutsuzluklarım, hayal kırıklıklarım vardı. Ve bu bir yılın içinde âşık olmuştum. Onu her gördüğümde kalbim yeniden canlanıyordu. O, Meriç'ti. Evet, Meriç Soyal, beni koruyan çocuk.

Onun bizlerden iki yaş büyük olduğunu – ailemden ve sınıftaki kızlardan – öğrenmiştim. Okula bir sene geç yazılmıştı ve canı istemediği için daha sonraki yıllarda bir sene de ara vermişti.

Geçen bu bir yıl onu değiştirmişti, ondan artık çekiniyordum. Korkulası biri olmuştu, acımasız ve duygusuz davranıyordu. Yine de, beni koruyan o güzel çocuğun içinde bir yerlerde yattığını biliyordum.

Derslerimde gözle görülebilecek şekilde çöküş vardı. Bunun sebebi de kitaplardı. Kitap okumayı seviyor, her okuduğum kitapta Meriç'i bulmayı daha çok seviyordum. Meriç, aile dostlarının kızı olduğumu hâlâ bilmiyordu. Ne zaman bize gelseler anında ortadan kayboluyordum. Çünkü beni, okulda gördüğü kız olarak tanımasını istemiyordum ve okulda yaşadıklarıma bakınca ne kadar doğru bir karar verdiğimi anlıyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dum. Bu arada, evet, Selin'in her dediğini yapıyordum, çünkü buna mecburdum. Ancak artık dayanma gücüm kalmamıştı. Her geçen gün dibe batıyordum. Selin'se oyununu güzel oynuyordu.

"Hadi ama, kör müsün? Yeni aldığım ayakkabı için de özür dileyemezsin. Resmen bilerek bastın!"

Evet, ayağını bilerek önüme uzatmıştı ve ondan zaten özür dilemiştim. "Benimle ne derdin var bilmiyorum ama artık yeter, bulaşma bana," dedim.

Yanlarından çekip gideceğim sırada Eda kolumu tuttu. "Ne oldu, Ezgi? Basarken böyle korku dolu gözlerle bakmıyordun!"

İnsanlar bu denli acımasız olabilirler miydi? "Bırak beni, gideyim," dedim, gözlerim dolu dolu olmuştu. Bir yıl boyunca yapmadıkları kalmamıştı ve 'ben, size ne yaptım ki?' demekten bıkmıştım.

Selin saçlarımdan hızla tutunca dengemi kaybederek yere düştüm. Ellerimi, onun elinin üzerine koydum, canım çok fazla acıyordu. Ama bu defa sessiz kalmayacaktım. Bacağına tekme atarak onun da yere düşmesini sağladım. Artık o da yerdeydi ancak saçlarımı bırakmamıştı. Tekme atmaya devam ederken, "Bırak!" diye bağırdım.

Selin elini saçlarımdan çekerken, "Bu yaptığını ağır şekilde ödeyeceksin," dedi. "Hatta ailenle!"

Bunu da alışkanlık haline getirmişti, beni sürekli ailemle tehdit ediyordu. Bu sırada Meriç de yanımıza gelmişti. Onu ne zaman görsem vücudum istemsiz tep-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kiler veriyordu. Onu bizim evde ilk gördüğümde kalpten gitmediğim için kendimi tebrik ediyordum.

Meriç, Selin'i yerden kaldırıp kolunu omzuna attı. "Uğraşma şununla, Selin, uğraşılacak bir tarafı da yok zaten," dedi. Bu sırada elbette kahkaha atıyordu.

Uğraşılacak bir tarafım yoktu, doğru, ama ya kalbim? Bu küçük kalbim içime sığmıyordu. Ben kalbimi onunla doldurmuşken, davranışları ve sözleri kalbime büyük bir işkence yapıyordu. O da Selin gibiydi artık; kötü ve acımasız.

Hızla yerden kalkıp ikisinin önüne geçtim. "Yeter! Tamam mı, yeter! Bıktım sizin bu iğrenç davranışlarınızdan. Kendinizi dışarıdan görebilseydiniz, küfürlerin en büyüğünü ederdiniz. Ama artık bitti!" diye bağırdım. Sonra bakışlarımı Selin'e çevirdim. "Artık umurumda bile değilsin!"

"İyi konuştun, güzel konuştun ama seni ciddiye alamıyorum," dedi Meriç. "Kız mısın, oğlan çocuğu musun belli değil be!"

"Meriç, sen bu değilsin. Beni korumuştun, unuttun mu? Ne değişti? Selin sana ne yalan söyledi bilmiyorum ama artık dayanamıyorum," dedim ağlamaklı sesimle.

"Sanırım biraz eğ-len-mek istiyorum."

Meriç'in sözleri etrafımızdakilerin kahkaha atmalarına sebep oldu ve o kahkahalar kalbime art arda tekmeler attılar. "Bu yüzü unutma, Meriç Soyal," dedim öfkeyle. "Sen, bir kızı hayallerinden vurup öldürdün.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sen, masum bir kızın bitişi oldun. Eğer beni unutursan karşına çıkacağım! Bir gölge olup seni karanlığıma çekeceğim! Artık bu okula gelmeyeceğim, benden kurtuluyorsunuz."

Okuldan çıktığımda gözyaşlarım daha fazla dayanamayıp yine su gibi akmaya başladılar. Adımlarım beni oraya, ne zaman benimle dalga geçseler, eğlenseler gittiğim o yere götürdü. Bir tepeydi burası, tüm şehri ayaklarımın altına seriyordu ve benden başka da kimseciklerin geldiği yoktu. Bir gün yine ağlayarak okuldan çıkmış, koşarken de bu tepeye rastlamıştım.

Adımlarım yavaşlarken aklımda hâlâ Meriç vardı. Daha on altı yaşındaydım ve pes etmeyi şimdiden öğretmişlerdi bana.

Düşüncelerimin içinde boğulurken, saatin geç olduğunu fark ederek adımlarımı evime doğru çevirdim. Çok geçmeden evin yakınındaki sahile ulaşmıştım. 'Acaba yeni okulda da böyle insanlar olacak mı?' diye düşünmeden edemiyordum. Selin, o acımasız teklifini kabul etmek zorunda kaldığımda, fotoğrafları gideceğim okula da yayacağını söylemişti. Ve bunu yapmayacağından emin olamıyordum.

Birisine çarptığımı fark edince ürkerek geri çekildim. "Ben, çok ama çok özür dilerim," dedim ve gözyaşlarım yeniden akmaya başladılar. Sinirlerim öyle bozulmuştu ki, en ufak bir şey bile gözyaşlarımı tetiklemeye yetiyordu.

"Sorun yok," dedi karşımdaki çocuk, elini hafifçe koluma koymuştu. "Sen iyi misin, neden ağlıyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burnumu çekerek, "Okuldaki insanlar canımı sıkıyorlar," dedim.

Elini kolumdan çekti ve ileride bir yeri işaret etti. "Biraz oturup konuşmak ister misin?"

Bakışlarımı, işaret ettiği tarafa çevirdim. Denizin kenarında boş bir bank vardı. İtiraz etmeden yürüyüp banka oturdum, derin bir nefes alarak denize baktım. O da yanıma oturdu. "Anlat hadi," dedi.

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Saçma sapan insanlar uğraşacak bir şey bulamayınca başkalarına çatarlar. Benimki de o hesap işte."

Bana doğru döndü. "Buna alışmış gibi bir halin var?"

Bu, bir tespit değildi, soruydu ve soruluş şekli beni gülümsetmişti. "Alışmak zorunda kaldım diyelim ama artık zorunda değilim. Başka okula gideceğim."

"Başından geçenleri neden anlatmıyorsun?"

"Neyi merak ediyorsun bilmiyorum ama öğrenmek istemezsin. Bu yüzden, ne senin canını sıkayım ne de tekrar gözyaşı dökeyim. En iyisi gitmek," diyerek ayağa kalktım. Birkaç adım atmıştım ki karşıma dikildi. Benden uzun boyluydu, yüzünü görmek için başımı kaldırmam gerekmişti.

"Öğrenmek istiyorum," dedi. "Belki sana yardımım dokunur."

Pekâlâ, madem öğrenmek istiyordu, ben de anlatırdım. Kalktığım banka geri oturarak, her şeyi en başından anlatmaya koyuldum. Beni dinledi, sözümü kes-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

medi ama arada küfretmeyi de ihmal etmedi.

En sonunda, "Kusura bakma ama sen tam malsın," dedi. "Kendini neden korumadın? Seni bu kadar ezmelerine neden izin verdin?"

Yüzüne baktım, o da gözlerimin içine bakıyordu; güzel gözleri vardı. "Korusam ne olacaktı? Öyle yapsaydım bana sataşmayacaklarını mı düşünüyorsun? Kendimi koruyunca her şey daha kötü olacaktı. Gerçekten kim olduğumu öğrendiklerinde dalga geçişlerin zirvesinde olacaktım ve olay aileme kadar gidecekti. Sonuçta ailem herkesçe tanınıyor. Onları kötü duruma sokmak istemiyorum. Bu yüzden de başka okula gideceğim."

"Aileni düşünüyorsun. Bu, güzel bir şey ama kendini kaybediyorsun, farkında değilsin. Kendine güvenin olmadıktan sonra, yeni okulunda daha kötü olayların yaşanmayacağını nereden bilebilirsin ki?"

"Yapabileceğim hiçbir şey yok," dedim bakışlarımı yeniden denize çevirirken. Aslında burada daha fazla oturmak istemiyordum, nihayetinde yanımda hiç tanımadığım biri vardı. "Artık gitmeliyim," diyerek ayağa kalktım. O da ayağa fırlayıp kolumdan tuttu ve beni kendine çevirdi.

"Benimle değişsene," dedi. "Daha farklı bir kız ol. Öz güvenini kazanmana yardım edeyim. Her şeyin üstesinden gelebilecek bir kız ol. Var mısın?"

Dudaklarından dökülen kelimelere karşı kalbim hızlandı. Yapabilir miydi bunu? "Sana nasıl güvenebilirim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ki? Yoldan geçerken çarpışıyoruz ve beni değiştirmeye karar veriyorsun," dedim. Bunları söylemiştim ama içimde ona karşı bir güven yeşermeye çoktan başlamıştı. Beni değiştireceğine nedense tüm kalbimle inanıyordum. Ya da buna inanmak istiyordum.

"Başka şansın var mı?" diye sordu.

Haklıydı ve uzatmaya da gerek yoktu, denemeye değerdi. "Varım," dedim. "Seninle değişeceğim!" diye bağırdım deli cesaretiyle. Zaten dibe batıyordum. Ne kaybedebilirdim ki?

"Bu arada, adım Güney," dedi gülümseyerek.

"Ezgi. Adımı pek sevdiğim söyenemez ama..."

***

Kararımı vermiştim ve bir an önce de uygulamaya geçirmek istiyordum. Güney'e benimle eve gelmesini teklif ettim. Sonuçta bu işi ailemin haberi olmadan yapamazdım.

İçeri girdiğimizde kapıyı kapattım ve, "Burada bekle, tamam mı? Ailemle konuşacağım," diyerek salona geçtim. Tahmin ettiğim gibi, anne ve babam oradalardı.

"Kızım?" dedi babam şaşkın bir sesle.

"Sizinle konuşmam lazım. Bu zamana kadar size anlatamadığım için özür dilerim," diyerek karşılarına oturdum. "Ama inanın bana, sizi ve kendimi düşündüğüm için anlatmadım." Sonra, biraz önce Güney'e anlattığım gibi, her şeyi baştan sona anlattım. Elbette

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aşırı tepki vermelerini engellemek için birkaç şeyi atlamıştım. En sonunda, Güney'i ve yaptığımız anlaşmayı da konuşmama ekledim. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Ezgi," dedi annem. "Senin için her şeyi yapabileceğimizi biliyordun ve bunu bildiğin halde bize hiçbir şey anlatmadın. Söylesene bana, ne zamandan beri diğer insanların sözüne takacak konuma geldik biz?"

Annemin konuşması yüzüme bir tokat gibi çarparken, babam sessizliğini korudu.

"Anne, üzülmenizi istemedim. O insanların dillerinde olmanızı da istemedim. Be-"

Sözümü tamamlayamamıştım, çünkü babam hızla ayağa kalkıp karşıma geçmişti. "Ayağa kalk!" dedi sert bir sesle.

Onu dinleyip ayağa kalktım ama hiçbir şey söylemiyor, sadece yüzüme bakıyordu. Çok mu kızmıştı?

"Barbaros, ne yapıyorsun?" dedi annem.

"Tanıdığımı, beni, bizi tanıdığını zannettiğim kızıma bakıyorum," diye yanıtladı babam ve ellerini yanaklarıma koydu. Gergin olduğunu hissedebiliyordum. "Bizim üzülüp üzülmeyeceğimizi düşünmek sana kalmadı, Ezgi. Benim seni korumam gerekiyor, senin beni değil! Anlıyor musun? Hayatımda canımdan çok sevdiğim iki kadın var. Bırak da sizi koruma işi bana kalsın!"

Babamın sözlerinin ağırlığı beni neredeyse öldürecekti. Ne söyleyeceğimi düşünürken Güney'in sesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşüncelerimle arama girdi. "Efendim, haklısınız ama kızınız böyle olmasını hiç istememişti."

Babam hızla ona döndü. "Sen de kimsin?"

"Güney," diye mırıldandım.

"Görüyor musun, Güney?" diye devam etti babam. "Seninle karşılaşmasaydı, bize yine bir şey anlatacağı yoktu."

"Onda olduğu kadar sizde de hata var. İyi bir aile olup, çocuğunuzla işinizden daha çok ilgilenseydiniz bu konumda olmayacaktınız."

Güney'in konuşması karşısında gözlerim de ağzım da açık kalmıştı.

"Ne saçmalıyorsun sen? O, benim kızım!"

Güney, babamın bağırışına karşı önce gülümsedi, sonra, "Kızınızın, ailesini neden sakladığını biliyor musunuz? Ya da dertlerini neden kendi başına halletmeye çalıştığını? Böyle bağırıp çağırmak kolay ama kızınızın neler hissettiğini bilmiyorsunuz," dedi. "İyi bir baba demek, maddi açıdan her şeyi vermek demek değildir. İyi bir baba olmak, kızının bu halini ilk anda anlamak demektir. Bu konuma gelmeden önce her şeyi görmek demektir. Bakın, sizin babalığınızı ya da aile ilişkilerinizi sorgulamaya gelmedim buraya. Ezgi'nin yardıma ihtiyacı var. Yakın bir arkadaşının olmadığı da belli. Bu yüzden sizden rica ediyorum, izin verin, Ezgi'ye yardım edeyim."

Babam gözlerini bana dikmiş, öylece bakıyordu. Kızgın görünmüyordu, bakışlarında pişmanlık vardı. Ai-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lem benim her şeyimdi, bu yüzde de onlar ne derse öyle olacaktı.

"Eğer Ezgi'ye karşı tek bir yanlışın olursa seni bitiririm, çocuk. Söylediklerinde haklı olman umurumda değil. Sadece Ezgi için..." dedi babam ve annemi elinden tutup ayağa kaldırdı.

Salondan çıkacakları sırada arkalarından seslendim. "Ne yani, izin veriyor musun, baba?"

"Her şey senin için, kızım. Eğer sana babalık yapamadıysam affet beni."

Babamın sözlerine inanamıyordum. Koşarak gidip ona sıkıca sarıldım. "Sen, bu dünyadaki en iyi babasın," dedim.

Geri çekildiğimde babam, Güney'e baktı. "Gördün mü? Sandığın kadar kötü bir baba değilmişim."

Güney mahcup bir şekilde gülümseyerek, "Sizden izin alabilmek için öyle ağır konuştum. Üzgünüm. Gerçekten iyi bir babasınız," diye karşılık verdi.

Babam da ona gülümseyerek karşılık verdi. "Her şeyden haberim olacak. Ne yapıyorsanız, gün içinde raporlarınızı istiyorum. Yardıma ihtiyacınız olursa da her zaman buradayım."

Hiç tanımadığım biriyle değişmeye karar vermek... Ya bu yolun sonunda kendini tanımayan biri olacaktım ya da kendi benliğime kavuşacaktım. Şimdilik bu konuda bir fikrim yoktu ve umarım benim ve ailemin Güney'e olan güvenimiz hayal kırıklığı olmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. Bölüm

Hayallerimin en güzel tarafıydın!

"Güney! Ben çok yoruldum, dur biraz," dedim yere otururak. Spor salonundaydık ve bana, yakın dövüş dersi veriyordu, nefes nefese kalmıştım. Haftanın her günü buradaydık. Babam da arada bir uğrayıp bizi kontrol ediyordu tabii.

"Hadi ama, Ezgi! Daha iyisini yapmalısın! Kalk," dedi Güney kum torbasına vurarak.

Bu çocuk enerjisini nereden alıyordu? Su şişesinin kapağını açıp hayvan gibi içtim, boş şişeyi yere atarak ayağa kalktım. "Boyum uzamış mı sence?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güney duraksayıp gözlerime baktı. "Her şey boyla bitseydi iyiydi. Ama beyin ve güç daha çok gerekiyor sana. Böylece hem mantıklı hareket edersin hem de güçlü bir kız olduğunun farkına varabilirsin."

Gözlerimi devirdim. 'Ben güçlü bir kız değilim' diye ona yüz kere söylemiştim. Ama bana inanmamakta ısrar ediyordu. "Pekâlâ, devam!" diyerek boks eldivenlerimi taktım. Karşısına geçip yumruğumu salladığım sırada bileğimden yakaladı ve kolumu sırtıma kıvırdı. "Güney, ne yapıyorsun? Canım acıyor!"

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, sıcak nefesi boynuma yayılıyordu. "Hazırlansan iyi olur, kampa gidiyorsun. Ailenin de haberi var elbette. Orada daha iyisini yapacağından eminim."

Beni serbest bıraktığında geri çekilerek bileğimi ovuşturdum. "Ne kampı? Hani seninle ilerleyecektik?" dedim. Yalnız olma fikri canımı sıkmıştı.

Karşıma geçerek ellerini omuzlarıma koydu. "Bak Ezgi, hırslısın ama sabırsızsın, her şey hemen olsun istiyorsun. Tamam, bunlar güzel ama onların karşısına çıktığın zaman ne yapacağını bilemediğin an, seni bir böcek gibi ezmeye devam ederler. Her şeyi bana bırak demiştim sana. Sen sadece keyfini çıkar, tamam mı? Ben de geri dönüp okuluma devam edeceğim. Her gün konuşuruz, merak etme."

Güney gerçekten de benimle ilgileniyordu, geçirdiğimiz dört ayda bunu fazlasıyla görmüştüm. "Peki," diyebildim. Haklı olabilirdi, denemekten başka çarem yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bugünlük bu kadar. Git ve hazırlan. Akşam yolcusun," deyip beni kapıya doğru sürükledi.

Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayıp, "Hey! Benden kurtulmak için mi yapıyorsun bunu? Eğer öyleyse sevinebilirsin, gidiyorum. Kurtuldun benden!" dedim.

"Senden kurtulmak isteseydim, buraya ilk geldiğin zaman boks eldivenine kafa atmaya çalışmanı engellemeyerek kurtulurdum. Ama gel gör ki, dört aydır seninleyim."

Gözlerimi kısarak, "Abart, hemen abart!" dedim, sonra da arkamı dönerek kapıya yöneldim.

"Ezgi!"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Efendim?"

"İsminden hoşlanmadığını belirtmiştin. Değiştirmek istiyor musun?"

Kısa bir an düşündüm, aslında ismimden memnundum ama doğduğum andan itibaren bana kötü şans getirmişti. Artık Ezgi ismini kullanmak istemiyordum. "Evet, istiyorum," dedim kesin bir şekilde.

"Pekâlâ, yeni isminin ne olmasını istiyorsun?"

Bu soruyla aklıma birden doğum tarihim geldi. İlkbaharda doğmuştum, Mayıs'ın 15'inde. Bu hayatta sevdiğim tek şey doğum günümdü. Uğurlu rakamlarım bile 5-10-15'ti ve bana uğur getiriyorlardı. Doğduğum ayın da getireceğine inanıyordum. "Mayıs," dedim. "Yani doğduğum ayın yeni ismim olmasını istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İki Ay Sonra

"Şu topu düzgün at, Aras!" diye bağırdım. Kamp alanının basketbol sahasındaydık ve doğal olarak basketbol oynuyorduk. Topu öyle hızlı atıyordu ki, topla öpüşüyordum resmen!

"Kızım, sen de dikkatli ol biraz, reflekslerini geliştir. Böyle olmuyor!"

Aras'ın gülerek beni sinirlendirmesi ona doğru atak yapmamı sağladı. Topu öyle hızlı attım ki karnına, böyle bir şey beklemediği için geriye sendeleyip yere yapıştı. Sırıtarak ona baktım. "Arasçığım, biraz dikkatli olmalısın," dedim ve Rüzgâr'la Sıla'ya baktım, onlar da gülerek Aras'a bakıyorlardı.

Aras yerde kıvranırken, "Kapa o çeneni! Sen konuştukça canım beyaz çikolata çekiyor!" dedi.

Burası o kadar güzel bir yerdi ki, pek çok arkadaşım olmuştu. Aras, Sıla ve Rüzgâr, İstanbul'da, bize yakın yerlerde oturuyorlardı. Melike ve Derin'se Antalya'da oturuyorlardı. Burada çok eğleniyorduk, her gün başka bir kahkaha krizi yaşıyorduk. Bugün kampta son günümüzdü, geri dönme vakti gelmişti. Artık fit bir vücudum vardı, voleybol, basketbol oynamayı, dans etmeyi öğrenmiştim. Yakın dövüş taktiklerini de Güney zaten fazlasıyla öğretmişti. Kampta edindiğim tek bir kötü alışkanlık vardı; sigaraya başlamıştım. Melike sigara içiyordu ve bir iki derken ben de alışmıştım. Ama öyle tiryaki falan değildim, sadece aklıma *o* geldiği zaman içiyordum. Onun kim olduğu malumunuz. Ailem de bu sigara işine oldukça kızacaktı ama... Zaten zevkten de-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğil, üzüntüden içiyordum. İçimde kocaman bir üzüntü vardı ve o üzüntü beni öldürürken sigara da ona eşlik ediyordu.

Babamın destekleri ve özel hocalar sayesinde okulun bu dönemini dışarıdan tamamlamıştım. Adımın artık Mayıs olması ailemin pek hoşuna gitmemişti. Yine de karşı çıkmamışlardı. Ezgi ismini kimin seçtiğiniyse hiç öğrenememiştim, ne zaman sorsam beni bir şekilde geçiştiriyorlardı.

"Mayıs! Daldın gittin yine be canım!"

Sesini duyunca Melike'ye baktım. Elindeki topu işaret ettikten sonra, turnike yaparak potaya ilerledi. Koşarak sırtına atladım ve, "Seni çok özleyeceğim," diye bağırdım.

Kahkaha atarak beni döndürmeye başladı. "Ben de! Bütün tatillerde yanımıza geliyorsunuz, ona göre. Yoksa affetmem he!"

Derin de, "Aynen lan. Hele bir gelmeyin, hepinizi öldürürm," diyerek araya girdi.

Melike beni yere bıraktığında derin bir nefes aldım. Onları gerçekten de çok özleyecektim. Gözlerimiz dolu dolu bir halde birbirimize sarıldık.

"Bensiz sarılmak nedir?" Bu, Sıla'nın sesiydi, çok geçmeden de kolları etrafımıza dolandı.

"Zaten Aras kim ki?"

Aras'ın sesini duyunca hepimiz ona döndük. Bir şey söylemeye fırsat bulamadan Mehmet Hoca içeri girdi. "Gençler! Bölüyorum ama gitme vakti!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kanka, deme öyle be!" dedi Aras. "Ben yine gelirim senin parlak kafanı görmeye."

Mehmet Hoca en sevdiğim hocalardan bir tanesiydi. Bizimle öğrencileriymişiz gibi değil de yakın arkadaşlarıymışız gibi konuşurdu. "Parlak, kafa yapar, oğlum. Dikkat et!"

Mehmet Hoca'nın Aras'a yaptığı kapakları da en az kampın ortamı kadar özleyecektim. "İyi ki gelmişim buraya. Hepiniz çok güzel insanlarsınız," dedim gülümseyerek.

"Mayıs, başlama yine be kızım. Hemen duygusala bağlıyorsun," dedi Rüzgâr.

Mehmet Hoca, "Gençler, kaçın. Sulu göz ağlayacak şimdi," diyerek araya girdi.

Hepsi koşarak sahadan çıktıklarında arkalarından, "Nankörler!" diye bağırdım. Arada bir beni kızdırsalar da 'iyi ki' diyebileceğim anlarım olmuşlardı. Bu durumdan fazlaca mutluydum. Ama ailemi çok özlemiştim ve beni gördüklerinde verecekleri tepkiyi çok merak ediyordum.

"Bir tanem, nasılsın? İyi misin?"

Sıla'nın sesi beni gerçek dünyaya geri döndürdü. Onunla kavga ederek tanışmıştık. Bildiğin kavga, hani şu saç saça baş başa girişerek yapılan. Daha sonra Derin'in ve Melike'nin araya girmesiyle onlarla da kavga etmiştik. Sonrasında buzlar bir şekilde erimişti, hatta Sıla'ya büyük bir yardımım dokununca daha da yakınlaşmıştık. Aynı sitede oturduğumuzu öğrendiğimiz-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

deyse şaşkınlığımız görülmeye değerdi. Bizim aramız düzelince Melike ve Derin'le de samimi olmuştuk. Rüzgâr'la dans derslerinde tanışmış, partner olduğumuz için arkadaşlığımızı ilerletmiştik, break dans konusunda müthiş yetenekliydi, onun sayesinde ben de uzman olmuştum. Korumacı bir tavrı vardı ve bu da çok hoşuma gidiyordu. Aras'la da sahilde, şarkı söylerken tanışmıştık. Aramızda en muzip olanımız oydu ama sinirlenince de kendini kaybediyordu. Neyse ki bu, çok nadir anlarda oluyordu. Aras ve Rüzgâr zaten tanışıyorlardı, onları kızlarla tanıştırmıştım, böylece grup tamamlanmıştı. Bu arada Aras bana araba sürmeyi de öğretmişti, üstelik delice bir stille. Sanırım öğretme şekli sakin olmayınca, öğrenen de sakin şekilde araba kullanamıyordu. Son dersimizde aramızda geçen konuşma şöyle son bulmuştu.

"Yavaşla! Yavaşla lan, bu kadarını öğrettiğimi hatırlamıyorum!"

"Aras, şimdi ne yapacağım?"

"İki Adana söyle. Kızım manyak mısın, ne yapacağım ne demek? Durdursana şu arabayı!"

Gülümseyerek kafamı iki yana salladım, sonra Sıla'ya döndüm. "İyiyim, şapşal."

***

Kampa gittiğimden beri Güney ve ailem beni hiç görmemişlerdi ve gördüklerinde de fazlasıyla şaşırmışlardı. O anlar aklıma gelince gülümsemekten kendimi alamıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seni kendime mi alsam? Bu ne güzellik böyle?" demişti Güney.

Anneminse gözleri yaşlarla dolmuştu. "Kızım! Çok güzel olmuşsun. Seni çok seviyorum."

"Güzeller güzeli kızım benim! Peri kızı gibiydin, şimdi melek gibi olmuşsun." Ve babamın tepkisi de böyle olmuştu.

Yeni halime de artık alışmışlardı. Rüzgâr, Aras ve Sıla'yla neredeyse hiç ayrılmaz olmuştuk, günlerimizin çoğunu birlikte geçiriyorduk. Bugün de o günlerden biriydi ama eve yavaş adımlarla, dengemi sağlamaya çabalayarak yürüyordum. Çünkü Aras üzerime düşmüştü. Nasıl bir insan evladı taşa takılıp birinin üzerine düşmeyi başarabilirdi ki? Söz konusu Aras olunca başarıyordu işte.

Rüzgâr önden ilerleyip zili çaldı. Sıla da yanımdaydı, çantamı taşıyordu. Kampa gitme sebeplerimi üçü de biliyorlardı. Okuldaki durumları yani. Ama Güney'den haberleri yoktu. Aras'la Rüzgâr da 'o çocuğun' adının Meriç olduğunu bilmiyorlardı, sadece âşık olduğum birinin varlığından haberdarlardı. Ve üzülmemem için bu konuyu hiç açmıyorlardı.

İçeri girdiğimizde doğruca odama çıktık. Yatağıma uzanmama yardım ettiler. Sıla ve Aras yatağın kenarına otururlarken, Rüzgâr ayakta durmayı tercih etti. Sırtımdaki sızı yüzünden yüzümü buruşturarak, parmağımı Aras'a doğru uzattım. "Sen! Bir daha üzerime düşeyim deme. O kadar alan varken neden ben, söyler misin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kanka, arkamda ne arıyordun sen ya? Bana atma suçu şimdi."

Kaşlarımı çattım. "Aras, arkanda olduğumu biliyordun."

"Daha uzakta olduğunu zannediyordum diyelim."

Gülümsemeden edemedim. "Arkadaşlar, çok yorgunum ve kötü düştüm, biliyorsunuz. Biraz dinlenmek istiyorum," dedim.

"Tekrar özür dilerim, beyaz çikolatam," dedi Aras dudak büzerek. Sonra bana veda ederek odamdan çıktılar.

Hemen telefonuma uzanıp Güney'i aradım. "Bensiz yapamıyorsun bakıyorum?" dedi açar açmaz.

"Yapamıyorum tabii. Ne yapıyorsun?"

"Ne yapayım, peşimdeki kızdan kurtulmaya çalışıyorum. Sen nasıl oldun?"

İlk söylediğine gülüp, son söylediğine derin bir iç çektim. "Daha iyiyim. Uyumadan önce sesini duymak istedim."

"Hemen uyuyorsun," dedi ve telefonu suratıma kapattı.

Onun bu hareketlerine alıştığım için umursamadım, telefonu komodinin üzerine bırakıp gözlerimi kapattım. Ne kadar uyumuştum bilmiyordum ama uyandığımda oldukça dinlenmiş hissediyordum. Yataktan kalktım ve aşağı indim, annemle babam salonda televizyon izliyorlardı. Onları her gördüğümde, ne kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

özlemiş olduğumu daha iyi anlıyordum. Beni görünce annem gülümsedi. "Ben de seni uyandırmaya geliyordum. Kapıda bir sürpriz seni bekliyor," dedi.

Ben kapıya yönelirken babamın, "Geç kalma," dediğini duydum.

Kapıyı açıp da karşımda Güney'i görünce hiç düşünmeden boynuna atıldım. "Seni çok seviyorum," dedim. "Her şey için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunları başaramazdım. İyi ki varsın."

"Dur şimdi," diyerek bir adım geri çekildi. "Sana söylemem gereken bir şey var. Bu akşam gidiyorum. Biliyorsun, okulum başlayacak."

Dudaklarımı büzdüm. Üniversiteye başlamak için gideceğini biliyordum ama bilmek, üzülmeme engel olmamıştı. Yine de şansımı denemek istedim ve masum bakışlarımla, "Kalamaz mısın?" dedim. "Benim için, lütfen."

Ellerini yanaklarıma koyarak yüzüme baktı. "Yine geleceğim, güzel gözlüm. Sen de geleceksin. Mutlaka görüşeceğiz."

Ellerini çektiğinde, "Sen olmasan asla başaramazdım," dedim bir kez daha.

"Ben burada yokum diye hırsını sakın kaybetme, olur mu? Güçlü olduğunu kabul etmesen de öylesin, güzelim. Onu ilk gördüğünde kalbin her zamankinden hızlı atacak, kendini tanıyamayacaksın belki de. O zaman sakın telaşlanma, tamam mı? Onu sevdiğini biliyorum ama sana aynı şeyleri yaşatmasına izin verme."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Umarım söylediği gibi olmaz, diye düşünerek kafamı salladım. "Neden o okula gidiyorum? Başka okula gitsem ya? Mesela Sıla'nın okuluna?"

"Sılaların da senin okuluna geleceğini söylemiştin. Üstelik bunu, tüm yaptıklarımızın ödülü gibi düşün. Belki o okul seni daha kötü yapacak, belki de daha iyi, bunu bilemem ama senin kitapları sevdiğini biliyorum ve o kitaplardaki gibi bir sonun olacağını da. Ve bunu sen yapacaksın. Sonunu sen belirleyeceksin. Ya başardıklarını onların da görmesini sağlarsın ya da sadece öğrenmiş olmakla kalırsın."

"Başka biri gibi olacağım ama. Ya olmak istemediğim biri olursam?"

"Ya en başından beri olmak istediğin kişi olursan? Dedim ya, sonunu sen belirleyeceksin. Bu, senin hayatın, ben sadece içindekini görmeni sağladım. Geri kalan her şey senin elinde."

Gözlerim dolmaya başlamıştı. Ne yapacağımı bilmiyordum. "Beni tanırlarsa?"

"O zaman ölü taklidi yap, belki yırtarsın."

Kakhaka atışına anlam veremeyerek baktım. "Dalga geçme, ciddiyim."

"Seni tanımaları imkânsız, güzellik. Zayıfladın, fit bir vücudun var artık, resmen boyun uzadı, yüz hatların daha belirgin oldu. Saçların doğal rengine döndü, mavi gözlerini saklayan siyah lensleri attın ve bu mavi bakışlarla, baktığın her yeri yakıyorsun."

Kıkırdayarak koluna bir tane vurdum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ve hayvan gibi güçlüsün," dedi kolunu ovuşturarak. "Kızım, ben bile tanıyamıyorum seni, onlar nasıl tanısınlar?"

***

Bütün günümüzü sahilde geçirip bol bol sohbet ettik. Gidiş saati geldiğinde Güney'i uğurlamak gerçekten zor oldu. Bir parçam eksilmiş gibi hissediyordum. Yalnız kalınca, uzun zamandır gitmediğim o tepeye gitmeye karar verdim. Etrafta yine kimsecikler yoktu ve oturup düşünmek için mükemmel bir yerdi.

Yaz tatilinin bitmesine az bir zaman kalmıştı ve ondan sonra eğlence başlayacaktı. Acaba Meriç hâlâ aynı mıydı? Benimle dalga geçtiği gibi, başkalarıyla da dalga geçiyor muydu? İnsanların duygularıyla oynuyor muydu hâlâ? Bu soruları bir kenara atıp derin bir nefes aldım. Aradan geçen şu altı ay içinde fazla olgunlaşmıştım. Her şeyi daha iyi çözebiliyor ve görebiliyordum. Güney sayesindeydi tüm bunlar.

Sil baştan oluşturulmuş bir beden...

Yepyeni bir kişilik...

Tam anlamıyla yeniden var olan Mayıs Akım...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. Bölüm

Yarın bir mucize olması için savaş!

Günümüz

Yeni arkadaşlarımla beraber lise hayatımın üçüncü yılını yaşayacaktım. Ailelerimizi bir araya getirmiş, ayrılmak istemediğimizi, aynı okula gitmek istediğimizi söylemiştik. Babam ilk defa arkadaş edindiğim için çok mutlu olduğundan, arkadaşlarımdan uzak kalmamı istememişti. Bu yüzden de diğerlerinin ailelerini benim okulumun en iyisi olduğuna ikna etmişti.

Bugün okulun ilk günüydü ve hep birlikte okulumuza giriş yapmıştık. Sağ tarafımda Aras ve Rüzgâr durur-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ken, sol tarafımda Sıla vardı. Sıla biliyordu ama Aras'la Rüzgâr'a 'o çocuk hâlâ bu okulda' dersem sorun olurdu. Büyük ihtimalle önce beni, sonra Meriç'i öldürürlerdi. Ya da sıralama tam tersi olurdu, bilemiyorum.

Merdivenleri çıkarken etrafa bakınmaya başladım. Şimdi sıra buradaki dangalaklara gösteriş yapma zamanıydı, ağızlarının payını verecektim! Çoğu kişinin yapmacık sevinçlerine, yalan dostluklarına göz gezdirdim. Bakışlarım Meriçlerin oturduğu çardağa kaydı; Ediz ve Burak da oradaydı. Üçünün de oldukça yakışıklı olduklarını söylemeden geçmek olmazdı; evet, üçü de çok yakışıklıydı. Doğal olarak da kızların gözleri sürekli onların üzerindeydi.

Sıla kaş göz işareti yaparak 'bunlar mı?' diye sordu. Kafamı olumlu anlamda sallayınca, dudaklarını oynatarak, "Kagva," dedi. Tam gözlerimi devirmiştim ki, Meriçlerin ayaklanıp bize doğru geldiklerini gördüm. Rüzgâr ve Aras'ın önüne geldiklerinde Meriç elini uzattı. "Buraya geleceğinizi tahmin etmezdim," dedi. Sonra bakışları bana kaydı, göz göze geldiğimizde kalbim neredeyse duracaktı. Siyah saçları dağınıktı ama dikkatli bakınca kasten öyle bırakıldığı belli oluyordu. Bakışlarım kırmızı dudaklarında bir süre oyalandı; Allah aşkına, neye dikkat ediyordum ben? Gözlerimi ondan kaçırıp Sıla'ya baktım, onun da gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Aras uzatılan eli sıktı. "Bizim fıstıklarla bu okuldayız artık," dedi.

Ediz araya girdi. "Rüzgâr, kardeşim, sen de hoş geldin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Allah'ım bunlar şaka mıydı ya? Eğer şakaysa hiç komik değildi, çünkü ağlamak üzereydim. "Siz tanışıyor muydunuz?" dedim. Sesim yankılanınca Sıla'yla aynı anda konuştuğumuzu fark ettim.

"Hem de çocukluğumuzdan beri," dedi Ediz.

Burak, "Ben hariç," diye mırıldandı ama umursamadım.

"Gerçekten büyük sürpriz," dedim. Sonra bizimkilere baktım. "Bu okulda arkadaşlarınızın olduğunu söylememiştiniz..." Benim sesim de mırıldanmadan fazlası değildi. Duymadıkları için cevap da vermediler zaten. Başka bir şey söylemeden okula doğru yürümeye başladım. Sıla da yanımdaydı. Bu olanları gerçekten anlamıyordum, hayır, bu kadar insan varken neden bendim? Selin'le de arkadaş olduklarını öğrenirsem kendimi keserdim herhâlde. Peki, bundan sonra nasıl devam edecektim? Aras ve Rüzgâr bu okulda bana neler yapıldığını biliyorlardı. Belki Ediz, Meriç ve Burak da benim için düşman taraftı, bunu bilmeden bu okuldan birilerine böyle samimi davrandıklarını görünce, intikam hırsım kafese kapatılmış yaralı bir kuşa dönüvermişti, öyle çaresiz, öyle umudunu yetirmiş, öyle acınası bir durumdaydı. Güney'e verdiğim sözden her an vazgeçecekmişim gibi hissediyordum. Daha ilk günden hem de! Sözden vazgeçmek olur muydu? Sanırım benim gibi berbat bir durumda olanlar için olurdu. Ya da o çocuğun Meriç olduğunu Aras'la Rüzgâr'a söyleyecektim.

Eski sınıfıma girip arka sıralardan birine oturdum. Babam araya girince, eski sınıfıma dönmem okul idare-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

si için sorun olmamıştı. Sıla da yanıma oturup, destek verircesine elimi tuttu. "Bir intikamımız var, Mayıs. Ne olursa olsun, her zaman yanında olacağım. Vazgeçme. Seni bu hale getirdiklerini aklından asla çıkarma," dedi.

Kafamı olumsuz anlamda salladım. Aras'la Rüzgâr öğrenince büyük bir kavga çıkacağını ve dördümüzün de büyük hasar alacağını ikimiz de biliyorduk. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Öğrenince her şey-"

Sözümü bitirmeme izin vermedi. "Öğrendiklerinde sana hak vereceklerine adım gibi eminim. Sadece biraz kızgın olacaklar ve bunun da üstesinden beraber geleceğiz."

Ona sıkıca sarıldım, desteği moralimi yükseltiyordu. Onun gibi bir arkadaşa sahip olduğum için şanslıydım.

"Bizsiz nasıl sarılırsınız he?" Aras'ın sesini duyunca ikimiz de kıkırdadık ve kollarımızı açarak bize katılmasını sağladık. Fazla sıkmış olmalıydık ki, "Kı-kızlar, ölüyorum lan," diye böğürdü.

"Hayırsızlar, ben niye yokum?"

Bu sefer şikâyet eden de tabii ki Rüzgâr'dı. Kolları etrafımıza dolandığında ölme sırası bize gelmişti. Meriç ve tayfasının içeri girdiğini fark edince geri çekilip arkama yaslandım. Rüzgâr ön sırada oturan çocuklardan birinin omzuna dokundu. "Siz yan sıraya geçin bakalım, koçlar," dedi.

Esmer olan çocuk, "Geçmezsem ne olur?" diye diklendi.

O anda Meriç'in sesi sınıfta yankılandı. "Kalkın lan,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ikiletmeyin!"

"Ne oluyor orada?"

Hocanın sesi Meriç için bir şey ifade etmiyor olmalıydı. Gayet umursamaz bir tavırla, "Bir şey yok," dedi.

Hoca, yerine oturdu ve yoklama almaya başladı. Bu sırada ayağa fırlayan Aras, beyaz tişörtünün yakasını sanki nefes alamıyormuş gibi çekiştirerek, "Sıla, kanka, yer değiştirelim. Bu ön sıralar fena yapıyor beni. Kalk, kalk," dedi.

Sıla, "Yine ne yapacaksın kim bilir?" diyerek ayağa kalktı ve Rüzgâr'ın yanına geçti.

Aras sırıtarak yanıma oturdu. "Bir şey yapmayacağım be," dedi. Sıla'nın dil çıkarmasını görmezden gelerek bana baktı. "Duydum ki beni özlemişsin, kanki!"

"Ölüyorum sana, kıvırcık," dedim sırıtarak.

Kaşları hızla çatıldı, ona böyle hitap edilmesinden ve uzadıkça kıvırcıklaşan saçlarından hoşlanmadığını biliyordum. Öldürücü bakışlar eşliğinde saçımı çekti. Ben de sahte sinir yüklü bakışlarımı ona yolladım. "Rahat dursana, kıvırcık."

"Sus, yolarım o yellow saçlarını!"

"Ben de seninkileri cımbızla yolarım, delirtme beni!"

Gözlerini kocaman açıp elini kalbinin üzerine koydu. "Büyüksün, abla!"

Hareketine gülümsedikten sonra bakışlarımı tahtaya çevirdim. Ders edebiyattı ve hoca tahtaya yazı yaz-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

maya başlamıştı. Sınıftaki uğultuya bakılırsa yazılanları kimsenin umursamadığı kesindi. Göz ucuyla Meriç'e baktım, eğer yanılmıyorsam o da bana bakıyordu. Bunu fark edince bakışlarımı doğrudan ona çevirdim ama dalmış gibiydi. Elimi boşlukta sallayarak dikkatini çekmeye çalıştım. Görmüş olmalıydı ki silkinerek kendine geldi. "Ne baktın bu kadar?" dedim sırıtarak.

Böyle bir tepki beklemediği her halinden belliydi. Önce boş gözlerle baktı, sonra kendini toparladı, dudaklarını ıslatıp konuşmaya başladı. "Çirkin görmeye fazla alışık olmadığım için işkence ediyorsun," dedi. "Yani fazla bakmamın nedeni çirkinliğinin yan etkisi."

Ediz gülmemek için kendini zor tutarken, Aras ve Rüzgâr gülmeye başlamışlardı bile. "Eminim öyledir," dedim. "Yani çirkinliğimle sana işkence ediyorumdur. Demek beni güzel bulsan dibimden ayrılmayacaksın."

"Şu atışmalarınızı sonraya erteleyin, çocuklar!" dedi hoca. Anlaşılan sesimiz ona kadar ulaşmıştı.

Aras bana doğru eğilip fısıldadı. "Bakıyorum da çok samimi oldunuz."

Ona baygın bakışlarla karşılık verdim.

"Fazla çocuksun."

Bu, Meriç'in sesiydi. Gülümseme isteğimi bastırarak, ifadesiz bir yüzle ona baktım. "Çok iticisin."

Kaşları çatılmıştı. Dudaklarını oynatarak, "Çok çirkinsin," dedi.

Gözlerimi devirip önüme döndüm, sonra da sıraya koyduğum kollarıma başımı yasladım. O sırada Aras'ın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şaşkın bir şekilde telefonuna baktığını fark ettim. "Ne yapıyorsun, kıvırcık?" diye sordum.

"Birazdan anlarsın," diye yanıtladı.

Birkaç saniye içinde telefonum titreyince cebimden çıkardım. Bir an için Meriç'le göz göze geldik, onun da telefonu elindeydi. Instagram'da bir videoya etiketlenmiştim. Video, benim Meriç'e el sallamamla başlıyor, önüme dönmemle son uluyordu. Ediz Özalp tarafından yüklenmişti ve altında da şunlar yazıyordu; *'#Meriç'in-KapakOluşu #BuYılFenaOlacak #MayısBirHarikaDostum'*

"Ediz, bittin oğlum sen!"

Meriç'in hayvanca bağırması üzerine Ediz sırasından atlayıp kapıya koştu.

"Ediz, sil şunu!" dedim ben de.

Hocanınsa en sonunda sabrı taştı. "Ne yapıyorsunuz siz? Geçin yerinize! Meriç, Ediz, bu kaçıncı olay?"

Meriç hâlâ yerinde oturduğu için sanırım, Ediz rahattı. "Mayıs, çok sevdim seni, o yüzden paylaştım. Meriç'e laf atan kız zor bulunur. Hatta hiç bulunmaz," dedi. Sonra bakışlarını biraz önce fırladığı sırasına çevirdi. "Meriç, çok tatlı çıktın lan. Çirkin çıkmadın, vallahi!"

Ben kahkaha atarken, Meriç, "Ediz, elimden kimse alamaz seni!" diyerek ayağa kalktı.

Ediz sınıftan hızla fırladı. Bir yandan da, "Hocam! Yardım edin!" diye bağırıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hoca, onun bu tavrına gülümseyerek karşılık verdi, belli ki bu ikisinin tepişmelerine alışkındı. Bunlar benim zamanımda bu kadar eğlenceli tipler değillerdi. Ya da öylelerdi ama eğlenecek durumum olmadığından ben fark edememiştim.

"Kusura bakmayın, hocam. Bu defa öldüreceğim onu!" diyen Meriç de Ediz'in peşinden koştu.

Hoca, kafasını iki yana sallayarak, kaldığı yerden derse devam ederken, Rüzgâr bize döndü. "Neydi lan o öyle? Karnıma ağrı girdi gülmekten."

"Ne yapayım, dayanamadım," dediğim sırada zil çaldı. "Evet, şimdi kim bana çikolata alıyor?" Sorumu duymazdan gelerek üçü de sıralarından kalktılar. "Ah, hadi ama, canım çok çekti yahu!" Aras kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. "Ben alacağım, yavrum, sinirlenme hemen."

Kıkırdadım, 'yavrum' dediği zaman çok tatlı oluyordu. "Harbi mi?" diye sordum bilerek, çünkü 'harbi' kelimesinin yerine her zaman 'haribo' dediğini çok iyi biliyordum.

"Haribo, lan. Seni kıracağıma Rüzgâr'ın kafasını kırarım daha iyi."

"Aras, kapa çeneni kardeşim," dedi Rüzgâr sahte bir öfkeyle.

"Yok lan, sana demedim."

Rüzgâr'ın bu itiraza inandığını sanmıyordum. Sonuçta Aras'ın bu hallerine alışkındı. Aslında hepimiz alışmıştık, artık onun davranışlarına pek bir tepki ver-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

miyorduk.

Kantine giriş yaptığımızda çoğu yüz bize döndü, tanımadıkları içindi herhâlde. "Sanırsın uzaylılar geldi," diye mırıldandı Rüzgâr.

Boş masalardan birine geçecekken, Aras kolumdan çekiştirerek beni başka bir masaya sürükledi. Hangi masaya mı? Ah, hadi ama, bunu tahmin etmek elbette zor değil. İtiraz etmeme fırsat bırakmadan Meriç'in yanına oturdu. Ben de Meriç'ten en uzak sandalyeye ilerledim, rahatça oturup bacak bacak üstüne attım. Bu hareketim, diğer masada oturan birkaç kişinin iç çekmesine sebep oldu. Ciddi miydiniz, gençler?

"Ne biçim okul lan burası?" dedi Rüzgâr, kaşlarını çatmış, diğer masadaki gruba bakıyordu.

"Kalkın oradan!"

Meriç'in kaba sesi kantinde bir sessizlik meydana getirdi. İç çeken ekip çoktan tabanları yağlamıştı bile. Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. Onu ne ilgilendiriyordu ki?

"Masada ben varsam kimse dönüp bakmayacak bile," diye ekledi.

Aras güldü. "Fazla iddialı he! Ediz nerede?"

"Girecek delik arıyordur," dedi Meriç.

Bu söylediğine gülümsemeden edemedim. Ancak Selin'in yanımıza geldiğini görünce, gülümsemem aniden kayboldu, artık çatık kaşlarla ona bakıyordum.

"Hoş geldiniz," dedi. "Meriç'in yakın arkadaşları ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

malısınız. Memnun oldum, ben Selin. Eğer bu kızlar sizi sıkıyorsa masamız size her zaman açık."

O son cümleyi bana bakarak söylemişti. Kafamı, 'umutsuz vakaymış' gibi iki yana salladım. Aras ve Rüzgâr'sa kahkahayı bastılar. "Sizin gibi kızlarla olmaktansa, bizi sıkan kızları tercih ediyoruz. Daha eğlenceli ve akıllılar," dedi Rüzgâr.

Selin'e bakarak sırıttım. Selin'se kaşlarını çattı. "Sizi düşünüyordum sadece. Biz mi gelsek yoksa?"

Gözlerimi devirdim. Laftan anlamıyorsun, onu anladık da gurur da mı yoktu sende?

"Selin, gidecek misin, yoksa ben mi göndereyim seni seke seke?"

Gözlerim kocaman açılırken, yanaklarımın kızardığına da emindim. Rüzgâr da bunu fark etmiş olmalı ki, "Meriç, kızlar var, ne diyorsun?" dedi.

Meriç orada olduğumuzu yeni fark etmiş gibi bize baktı. "Bu kızlar başka laftan anlamıyor," dedi.

Aras, yüzünde sert bir ifadeyle Selin'e baktı. "Kızlara karşı saygım var benim. Hangi karakterde olursa olsun. Ve sen bu saygıyı bozmak üzeresin. Gitmek istersen çekinme."

Aras'ın sinirli halini gördükten sonra Selin'e baktım. Piç gülüşümü sergilerken, yerinde tepinip uzaklaşmasını izledim. Ardından Aras'a döndüm, sakinleşmiş gibiydi. Aras gibi birini bile bu hale getiriyorsa bu kızda büyük problem vardı.

"Oğlum, ne cins kızlarla takılıyorsun, anasını sata-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yım. Bak, yine sinirlendim," dedi Aras.

"Onun her zamanki hali, boş ver. O değil de, buraya neden geldiniz?"

Aras ve Rüzgâr aynı anda bana baktılar, ben gülümseyerek karşılık verince Aras, "Az önceki olaya bakılırsa buraya gelmekle çok doğru bir karar vermişiz. Mayıs yavrumu burada tek başına bırakamazdık. Elimizi vicdanımıza koyduk ve geldik," diye açıkladı.

Kahkaha attım, bu çocuk yeri geldiğinde çok sert, yeri geldiğinde de çok komik olabiliyordu.

"Hadi oradan be," dedi Sıla araya girerek. "Mayıs da Mayıs diye başımın etini yediniz. Yok, orada tek başına ne yapacak? Yok, kesin başına bir şey gelir."

"Ben de diyorum bu kız bana neden kafa tutuyor? Meğer siz varsınız diyeymiş," dedi Meriç.

"Pardon da, sana iki kelime laf ettim diye kafa mı tutmuş oluyorum?" dedim. "Seni tanımıyorum bile. Ayrıca şu peşinden ayrılmayan kızlara da üzülüyorum, senin gibi itici birini pohpohlamaları acınası bir durum."

Burak şaşkın bakışlarla bakarken, Aras ve Rüzgâr tarafsız kalmak adına karışmıyorlardı. Onları anlıyordum, ikimizin arasında kalmak istemiyorlardı.

Meriç sakin bir tavırla elini masaya koyup bana döndü. "Peki, bu masada oturuyor olman senin de benim peşimde olduğunu göstermez mi?"

Sinirlenmemek için kendimi zor tutuyordum, çünkü resmen beni o kızlarla bir tutuyordu! "Farkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mısın bilmiyorum ama, burada olmaktan rahatsız olsam da ortak arkadaşlarımız var. Ve ben asla ama asla o kızlarla aynı durumun içinde olamam," deyip ayağa kalktım. Tam yürüyecektim ki, ellerimi masaya koyarak ona doğru eğildim. "Bu arada, davranışlarını görüp konuşmalarını duymadan önce gözümde sadece iticiydin. Şimdiyse..." doğrulup ona yukarıdan bir bakış attım, "...iğrençsin," dedim ve arkamı dönüp yürümeye başladım.

Hiç değişmemişti, o iğrenç egosu ve karakteriyle hâlâ aynıydı. Merdivenleri sinirle çıkıp sınıfa girdim, çantamı aldıktan sonra da hızlı adımlarla okuldan ayrıldım; bizimkilere yakalanmak istemiyordum. Gördüğüm ilk taksiye binmiştim ki, Rüzgâr, Sıla ve Aras taksinin önünde beliriverdiler. Onları görmezden gelerek, taksiciye, "Gidelim lütfen," dedim. Evet, onlara da kızgındım, Meriç'in karşısında beni savunabilirlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5. Bölüm

Işığa doğru gidiyoruz!

Yine aynı yerdeydim. Başladığım, vazgeçtiğim, duygularımla hareket ettiğim o özel yerde. Telefonumu kapatmıştım, çünkü fazlasıyla kırgındım. Bunu belli etmesem de işin gerçek yanı buydu.

Meriçe âşık mıydım? Asla! Sadece, eski benliğim onu gördüğünde resmen canlanmıştı. Ama şu anki benliğim ona karşı nefretten başka bir şey hissetmiyordu. Derler ya hani, 'nefret, aşktan daha anlamlıdır,' diye, benim de nefret etmeye çalışmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Ama nedense nefret bana

daha anlamsız geliyordu. Onu ne zaman görsem bana yaptıkları aklıma geliyordu, ancak kalbim için durum tam tersiydi. Onu ben sevmiyordum ki, kalbim seviyordu. İçimde bir yerlerde bazen bir ses duyuyordum; 'O halde neden onun olduğu yerdesin?' Meriç'e, 'Bir gölge olup seni karanlığıma çekeceğim!' demiştim. Gölgenin intikamıydı bu. Bu yüzden onun olduğu yerdeydim. İntikamın sonunda belki de her şey birbirine girecekti ve ben her zaman olduğu gibi yine kaçacaktım. Ya da bu oyunu kalbim kazanacaktı.

Zamanında her şeyi aileme anlatsaydım, diye düşündüm. Sorunumu hemen çözerlerdi ve belki de şu an çok daha farklı bir durumda olurdum. Ama o zaman da bu hayatta gerçek dostların var olduklarını asla öğrenemezdim. Sanırım yaptığım en iyi şey değişim kararı almak ve o kampa gitmek olmuştu. Dostlarım sayesinde hayata tek bir pencereden değil de farklı birçok pencereden bakmayı öğrenmiştim.

Havanın karardığını fark edince ağır adımlarla tepeyi indim ve evime yürüdüm. Zili çaldım, çok geçmeden kapı açıldı. Karşımda Sıla'yı görmek beklediğim son şeydi. Kaşları çatık, gözleri dolu dolu bir halde bana bakıyordu. "Bu halin ne böyle?" diyerek, ona sarılmak için bir hamle yaptım ama beni geri itti.

"Neredeydin sen? Seni merak etmekten sıkıldım artık. O beynin bunu algılamıyor mu? Lanet olsun, ödümü kopardın! Sana bir şey olsaydı ne yapardım ben?" dedi ve ağlamaya başladı.

Ona sarıldığımda bu kez beni itmedi. Benim gözyaş-

larım da akmaya başlamıştı. Bunaldığım zamanlarda yalnız kalıp düşünmek ve nerede olduğumu kimseye söylememek gibi bir huyum vardı. Sıla da bu durumdan oldukça rahatsızdı. "Sakin ol, buradayım," dedim. "Kendimi iyi hissettiğim o yerdeydim. Ne zaman canım sıkılsa oraya giderim, biliyorsun."

Benden uzaklaşarak koluma çimdik attı. "Bir biz bilmiyoruz zaten o lanet olası yeri!"

Kolumu öküz gibi sıkmıştı, kaşlarımı çatarak yüzüne baktığımda beni içeri çekiştirdi. "Hey, dur biraz. Annemler nerede? Onlar da merak etmişlerdir beni," dedim.

"Yemekteler. Merak etmesinler diye, 'Mayıs hava almaya gitti' dedim. Sen odana çık, ben geliyorum."

Odama girdikten sonra direkt terasa çıkıp derin bir nefes aldım. Sonra da koltuklara yayılıp bu güzel manzarayı izlemeye başladım. Sıla elinde iki kupayla geldiğinde gülümsedim; bu, dertleşeceğiz demekti. Uzattığı kupayı alırken aklıma nedense Güney gelmişti. Acaba beni merak ediyor muydu? Mesaj bile atmıyordu. Başıma bir şey gelse ruhu duymayacaktı.

Sıla, elini gözlerimin önünde salladı. "Daldın yine."

Bu da 'derdin neyse anlat' demekti. Anlatmazsam vay halime tabii. "Kırgınım, kızgınım ve biraz da tuhaf hissediyorum," dedim.

"Bugünkü olay ve Meriç yüzünden, değil mi?" dedi. Kafamı sallayarak karşılık verdiğimde devam etti. "Sen arkanı dönüp yürürüken, Meriç yumrukları sıkılı bir

halde arkandan bakıyordu. Rüzgâr birden ayağa fırlayıp ona yumruk attı."

Gözlerimin fal taşı gibi açıldığından emindim. "Şaka mı yapıyorsun? Benim yüzümden araları bozuldu, değil mi? Ah, Rüzgâr! Bulaşma be kardeşim! Hallediyordum ben," diye söylendim.

Sıla elimi tuttu. "Mayıs, Rüzgâr en iyisini yaptı. Hem şu an araları gayet iyi, merak etme. Rüzgâr yumruk attığında Meriç de karşılık verdi. Sonra ne oldu bilmiyorum, çünkü Aras beni çekiştirince arkandan geldik. Kapıdan çıktığımızda Rüzgâr da koşarak yanımıza geldi. Ama sen bizi takmayıp gittin. O kadar çok korktum ki anlatamam."

Arkadaşım bana sıkıca sarılınca ben de karşılık verdim. Onlara haksızlık ettiğimin farkındaydım. Güney burada olsa beni bir güzel azarlardı, biliyordum. Bu arada gözyaşlarım yine akmaya başlamışlardı, artık her şeye ağlayan bir kız olmuştum. "Neler düşündüğünü biliyorum," dedim. "Yerinde olsaydım ben de aynı şeyleri düşünürdüm. Biliyorsun, bundan sonra çoğu şey farklı olacak ama bu, en çok da bize zarar verecek." Cümlemi bitirdiğim anda Aras ve Rüzgâr birden yanımda belirerek beni kucakladılar. Şaşkına dönmüştüm, böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Hem ne zamandır buradalardı ki? Aklımdan geçen ilk şey, iyi ki Meriç'ten bahsetmedim oldu. Çünkü bahsetseydim kötü olacaktı, bunu biliyordum.

"Kaçmak hiçbir şeyin çözümü değil, bunu aklından sakın çıkarma," dedi Aras.

Geri çekilirken onu başımla onayladım. "Yaptığım çocukçaydı. Özür dilerim ama aranız bozulur diye bir şey söylemek istemedim," dedim.

Aras yanıma oturup kolunu omzuma attı. "Bir daha duymayacağım bunu, duydun mu beni? Biz o okula senin için geldik, artık kimse seni üzemez. Meriç'le kavga edip tekrar barışırız. Bunu hiçbirimiz dert etmiyoruz. Bu, küçüklüğümüzden beri böyleydi."

"Bunun sonunda, yani intikamımı almamdan bahsediyorum, bize zarar verecek olursam bana kızmayın. Çünkü bunu, böyle olmak zorunda olduğu için yapacağım. Beni anlamaya çalışın. Başka bir şey istemiyorum sizden."

Aras ve Rüzgâr kaşlarını çatmış bana bakarken, Sıla çoktan anlamış ve suratını asmıştı.

"Ne diyorsun, Mayıs? Bize hiçbir şey olmayacak," dedi Rüzgâr.

"Her şeyin zamanı var," diyerek ayağa kalktım. "Yorgunum ve çok uykum var, siz takılın," diye ekledim ve koşar adımlarla banyoya gittim. Kapıyı kapatır kapatmaz kilitleyip olduğum yere çöktüm, sonra da bacaklarımı kendime çekerek başımı dizlerime yasladım. Hayatın yalanlarla doluyken yeni bir yalan söylemek sıradan bir şeydi belki ama, sana güvenen insanlara yalan söylemek hayatın kötücül bir gülümsemesi gibiydi. Ancak şunu biliyordum; hayatım yalan olsa da hissettiğim acılar gerçekti.

Bir süre daha öylece oturduktan sonra güçlükle

ayağa kalkarak aynadaki yansımama baktım. Sarı saçlarım, pürüzsüz tenim, mavi gözlerim ve fit vücudumla gerçekten hoş görünüyordum. Ama değişen sadece dış görünüşüm olmuştu, başka bir şey değil. Ruhum yorgundu ve kendini hâlâ çirkin hissediyordu.

Telefonuma gelen bildirim sesi düşüncelerimi dağıttı. Telefonu cebimden çıkarıp ekrana baktım; *'Meriç Soyal seni takip etmek istiyor,'* yazıyordu. Hemen altında ikinci bir bildirim vardı; *'Ediz Özalp seni takip etmek istiyor.'*

Kabul edip ben de onları takip etmeye başladım. Ne demişler; düşmanını en yakınında tut! Profillerine girdiğimde, "Çüş," diye mırıldandım. Bu kadar takipçiyi nereden buluyorlardı? Ama bundan daha çok merak ettiğim bir şey vardı; Meriç'in fotoğraflarına bakarken neden gülümsüyordum? Bunu fark edince onun profilinden çıkıp telefonu aceleyle cebime koydum.

***

Sabah yataktan çıkar çıkmaz banyoya gittim. Elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra tekrar odama döndüm. Siyah, dar paça pantolonumu ve siyah tişörtümü giydim. Deri, kısa ceketimi üzerime geçirip siyah beremi taktım, çünkü bugün hava yağmurluydu.

Aşağı indiğimde bizimkiler kahvaltı ediyorlardı. Anne ve babamı öptükten sonra, annemin bakışlarını yok sayarak ağzıma bir dilim salam attım.

"Kızım, oturarak yesene. Miden kötü olacak," dedi

annem.

Ona bir öpücük atıp evden koşarcasına kaçtım. Okula ulaştığımda yavaş adımlarla merdivenleri çıkıyordum ki Selin'le karşılaştım, aşağı iniyordu. Umursamadan yanından geçmek istedim ama onun böyle yapmayacağı belliydi. Yanımdan omuz atarak geçti ve, "Yavaş olsana be! Görmüyor musun, ben geçiyorum! Yol vereceksin bana!" diye cırladı.

Yüzümü buruşturdum, bu kız sesini neresinden çıkarıyordu? Üstelik sabah sabah! Ciddi miydi bu? "Hadi ya," dedim. "Sen kimsin, ünlü bir kerhanecinin kızı mı?"

Etraftan birkaç gülme sesi geldi. Selin'se olduğu yere çakılıp kalmıştı. "Bana bak, kızım! Benimle düzgün konuşacaksın! Yoksa seni herkese rezil ederim!"

Sinir bozucu bir kahkaha attım, sonra da yüzüme daha sinir bozucu bir sırıtış yerleştirdim. "Sen ciddi misin ya? Ergenliğe yeni mi girdin?" dedim.

"Ayı mı oynuyor karşında? Ne gülüyorsun?" dedi.

Sırıtışım genişlerken, Sıla'nın geldiğini fark ettim. Selin'in kolunu sıkıca tutup sıkmaya başladı. Selin'in sinirli ifadesi yerini acıya bırakmıştı. "Kolum! Canım acıyor!" dedi.

Sıla onu duymazdan geldi. "Ayılara hakaret etme, çünkü ayılar özel hayvanlardır. Ve seni bir daha etrafımızda görürsem öldüresiye döverim. Duydun mu beni?" dedi. Selin kafasını olumlu anlamda sallamakla yetinince, "Duyamadım? Ne diyorsun? Duyan var mı gençler?" diye ekledi.

"Hayır!"

"Sesi başka tarafından mı çıkıyor?"

"Hayır, sesi nerede bunun, oğlum?"

Etraftan gelen sesleri duyunca, belki bu sahne bir yerlerden aklına gelir diye Selin'in gözlerinin içine baktım. En sonunda, "Anladım," dedi ağlamaklı bir sesle ve bu ses tonu benim zerre kadar umurumda olmadı. Bana yaptıklarının yanında bu bir şey değildi.

Sıla onu iterek bırakıp yanıma geldi ve kolunu uzattı, ben de koluna girdim ve birlikte sınıfa çıktık. Yerimize oturduğumuzda bakışlarımı kapıya çevirdim, çünkü Ediz, Aras'ın sırtına çıkmış, sabit bir şekilde durmaya çalışıyordu. Aras'sa onun dengesini bozmak için koşturup duruyordu. Allah'ım, sen akıllı insanlar gönder, diye geçirdim içimden.

"Lan oğlum, mal mısınız?" dedi Rüzgâr. Hemen arkalarındaydı ve Ediz'i Aras'ın sırtından indirmeye çalışıyordu.

"Defol!" dedi Ediz.

Daha fazla dayanamayarak kahkahayı bastım. "Çocuk musunuz yahu? Bu hal ne?" dedim. Bugün fazlasıyla eğleniyordum. Tıpkı kamptaki gibi. O günler aklıma gelince mutluluk katsayım aniden arttı.

"Bunlar bir araya gelince çıldırıyorlar, anasını satayım."

Meriç'in sesini duyunca tekrar kapıya döndüm. Diğerlerine umutsuz vakalarmış gibi bakarak yerine geçti. Rüzgâr da bir küfür mırıldanarak onu takip etti. Bu

sırada Ediz de Aras'ın sırtından inmeye karar vermiş olmalıydı ki, "Oğlum, adamın dibisin lan," derken yere atladı, sonra da ona sarıldı.

Aras'sa onun sırtına hayvanca vurdu. "Eyvallah, kardeşim!"

Herkes yerine yerleşirken, az önce yakaladığım fotoğrafı instagram'a yükledim, altına da; *'#Artıkbüyümeliler! #EdizcikvsArasçık'* yazdım. Fotoğrafta, sırtındaki ağırlıktan dolayı Aras'ın dili bir karış dışarıdaydı, Ediz'in bir bacağı Aras'ın beline dolanmıştı, diğeriyse aşağı sarkmıştı, suratıysa eğlendiğini belli edecek şekilde fazlasıyla komikti. Gürültülü bir kahkaha atarak, Sıla'yı, Rüzgâr'ı, Aras'ı, Ediz'i ve Meriç'i etiketledim. Evet, Meriç'i de etiketlemiştim, çünkü beni takip etmek isteyen o olmuştu. Ayırca Ediz'in bizi ifşasından sonra bir şey yapmam gerekiyordu ve Ediz onun arkadaşıydı.

"Ulan bu ne?" diyen Ediz oldu.

"Doğru görmüyorum, değil mi? Arasçık yazmıyor burada?" dedi Aras.

Sıla kahkaha attı. "Helal sana!"

Rüzgâr, "Ooo, bu fena! Çak!" diyerek elini uzattı.

"Vay canına! Mayıs, beni etiketledi. Yoksa bana âşık mı?" Elbette bu yorumu yapan Meriç oldu.

Sahte bir sırıtışla, "Ölüyorum sana!" dedim. Eh, yalan da değildi, kalbim onun için ölüyordu.

6. Bölüm

Sonra bir gece, ateşin kül olusuna şahit oldum!

Okulun çıkış zili çalınca toparlanmaya başladım. Yan gözle Aras'a baktım ama bana trip dolu bir bakış atıp sınıfın kapısına ilerledi. Ah! Hadi ama, bunu fazla abartmıştı.

"Arasçığım, abartmıyor musun? Ben böyle yapmamıştım. Hatta gülmüştüm hatırlarsan," dedim.

Durdu ve çatık kaşlarla yüzüme baktı. "Beni kızlarıma rezil ettin. Üvey kankacık."

Kırıldığımı hissettim bir an, çünkü başka kızları bana tercih ediyordu resmen! "Demek o kızları ben-

den daha çok önemsiyorsun? Peki öyleyse, dediğin gibi olsun," dedim tavır alarak. Sınıfın kapısından çıkıyordum ki kolunu omzuma attı. Sağ tarafıma baktığımda sırıtan bir Aras'la karşılaştım.

"Şaka yapıyorum yavrum ya, sana Haribo alayım mı? He? Alayım tabii, niye soruyorsam."

Beni kandırmaları kolay oluyordu. "Benden çok giriyorsun tribe," dedim. Haklıydım da, Aras'ın bir anı, bir anını tutmuyordu.

"Ben de seni, ben de seni," dedi konuyu kapatmaya çalışarak.

Sılay'la Rüzgâr da arkamızdan geliyorlardı. Okul kapısına geldiğimizde durdum. "Kafeye gidelim mi? Uzun zamandır gitmiyoruz," dedim yavru kedi bakışlarımı atarak.

Rüzgâr elleriyle suratımı kapattı. "Şöyle bakmayı kesersen olur, maymun."

"Canlarım benim," diyerek yürümeye devam ettim.

Bahçeye çıktığımızda, "Hop, kanka tuuut!" şeklinde gelen böğürme sesiyle arkamı döndüm. Böğüren Ediz'di. Bu arada top hızla bana doğru geliyordu, ben de salak gibi karşısında bekliyordum. Kendimi toparlayarak topa sert bir smaç vurdum ve onlara geri gönderdim. Voleybolda oldukça iyiydim.

"Oha lan, suratına geliyordu kızın! Öküz! Mendebur!" diye bağırdı Sıla.

Uzakta olduğu için Ediz de bağırarak karşılık verdi. "Mayıs! Pardon ya, yanlışlıkla oldu, kanka!"

Ben nereden bunun kankası oluyordum? Tam cevap verecektim ki Sıla önce davrandı. "Nereden kankan oluyor senin? Topunu keserim he, bak işine!"

"Çok ayıp ama. Hiç yakışıyor mu?"

Ediz'in cevabına gülmemek için kendimi zor tuttum. Bakışlarımı Ediz'in olduğu tarafa çevirdim. Voleybol oynuyorlardı, Meriç, Selin ve Eda da oradaydı. Kızları orada görmek sinirlerimi bozmuştu. İnşallah top bir taraflarında patlardı! "Hadi gidelim buradan," dedim daha fazla dayanamayarak.

***

Kafede oturmuş, Aras'ın anlattıklarına kahkahalarla gülüyordum.

"Ya ben nereden bileyim rimelin dudağa sürülmediğini? Üstelik Yağmur da beni uyarmadı. Hatta istediğini yapabilirsin dedi."

Hikâye şuydu; küçük kız kardeşi, annesinin makyaj malzemelerini izinsiz almış ve Aras'a götürmüştü. Aras da kardeşini kırmamak için ona uymuş, istediklerini yapmıştı. Sonuçsa annesinden yediği büyük bir fırça olmuştu, çünkü makyaj malzemelerinde ciddi hasar mevcuttu.

"Aras, tadı da mı kötü gelmedi?" diye sordu Sıla.

Aras, "Yok be, kustum sadece," dedi, sonra sinirli bakışlarını bana çevirdi, çünkü hâlâ kahkaha atmaya devam ediyordum. "Bir daha sana bir şey anlatmayacağım he!"

"Ya tamam, gülmüyorum!" deyip dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ooo, kimleri görüyorum?"

Tanıdığım sesle yan tarafa baktım. Bakmaz olaydım keşke. Gülüşüm suratımda donarken, masamızın başında dikilen Ediz'e odaklanmaya çalıştım, çünkü arkasında, yaklaşık beş masa ilerimizde Meriç, Eda, Selin ve Burak vardı.

"Ediz, kardeşim, hoş geldin. Gelsene!" dedi Rüzgâr.

Ona kötü kötü baktım, çünkü Ediz demek diğerleri demekti ve yanımıza gelmelerini istemiyordum. Özellikle de Meriç'in!

"Olur, çok güzel olur hatta," dedi Ediz.

Ona da salak salak baktım. Ne çok güzel olacaksa?

Ediz'le birlikte diğerleri de yanımıza geldiler. Eda bana bakarak, "Bu ne güzel tesadüf böyle," dedi.

Sıla da bunun bana söylendiğini fark etmişti, onu duymazdan gelerek araya girdi. "Ooo, Selin, görmeyeli bayağı çirkinleşmişsin, hayırdır?" dedi. Sevmediği biri ortama gelince genelde onu sinir eder ve gitmesini sağlardı.

Selin, "Meriç bebeğimin yanına geldim, seninle uğraşamayacağım şimdi," diye karşılık verdi.

Kendimi tutamayarak güldüm ve bütün gözlerin bana dönmesine sebep oldum. "Ne dedi o? Bebeğim mi dedi?" diye sorduktan sonra da gülmeye devam ettim.

Aras, Rüzgâr ve en önemlisi de Ediz, gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı.

Meriç öfkeli bakışlarını Selin'e çevirdi. "Bak kızsın, hani kalbini kırmak da istemiyorum ama defol git. Ne bu böyle? Nereye gitsem peşimden geliyorsun!" dedi.

Yüzündeki ifade korkmama sebep olmuştu. Selin diğer masaya doğru seyirtirken Sıla'yla göz göze geldik. Masanın altından elimi uzattım, sırıtarak beşlik çaktı.

"Oğlum, bu kıza neden yüz veriyorsun, anlamıyorum?" diye sordu Rüzgâr. Herkesin merak ettiği nokta da buydu zaten.

"Eda!" dedi Meriç. "Selin'in yanına git." Eda anında kalkıp yanımızdan ayrılınca, "Geceleri işime yarıyor, e işini iyi de yapınca..." diye ekledi.

Bu son cümleyi bana bakarak, üstelik göz kırparak söylemişti. Midem anında kalkmıştı ve oracıkta Meriç'in suratına kusmak istedim. Kendimi kontrol etmeye çalışarak, bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Ama dayanamadım. "Neden sürekli bel altı konuşuyorsun? Sadece, fazla itici geldiği için soruyorum," dedim.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gülümsüyordu, sanki bu soruyu sormamı bekliyor gibiydi. "Sırf sen varsın diye konuşuyorum," dedi sert bir sesle.

Rüzgâr, "Kardeşim, aranıza girmeyeyim diyorum ama abarttınız. Bu ne lan? Her gün böyle mi olacak? Laf sokma çabaları, tartışmalar falan. Tamam, komik ama sıktınız," diyerek araya girdi.

Meriç yine sırıttı. "İlginin sürekli onun etrafında olmasını istiyor, ben de ona istediğini veriyorum."

Bu yorumu benim için bardağı taşıran son damla oldu. "Ah, canım! Eğer senin ilgini isteseydim, az önce masadan kovduğun kızlar gibi olurdum, emin ol. Üstelik sen kimsin ki? Hem iki üç gündür tanıdığım birinden neden ilgi bekleyeyim?" dedim. Gözlerimi ondan ayırmıyordum, çünkü söylediklerine çok sinirlenmiştim! Gerçekten kendini bu kadar yukarıda mı görüyordu?

"Belki de sana âşığımdır. Hadi git, herkese 'Meriç bana âşık' de. Bakalım bu kadar ilgiye tahammül edebilecek misin?"

Sinirlerimi iyice zıplatmıştı. Söylediklerimi anlamıyor muydu bu? Neye dayanarak böyle konuşuyordu ki? "Bana âşıksan gidip herkese söylemem," dedim onun gibi sırıtarak. "Önce, bana âşık olan gözlerini, kalbini ve beynini yerinden sökerim. Çünkü senin gibi birinin, benim gibi birine âşık olması ironik bir durum olurdu."

"Neden, kendini bu kadar ezik mi hissediyorsun?"

Ezik kelimesinin onun gibileri ifade ettiğini bilmiyor olmalıydı. "Ezik..." dedim düşünüyormuş gibi yaparak. "Bu kelime genelde, duygularını kapatmış, beynini kullanmayı unutmuş ve düşünme yetisi olmadığı için başkaları tarafından yönlendirilenler için kullanılır." Dirseğimi masaya yaslayıp ona doğru hafifçe eğildim. "Yani kısaca senin için." Sonra göz kırpıp yerimden kalktım, bizimkilere dönerek, "Bir daha ne onun yanına beni ne de benim yanıma onu çağırın. Karakteri yersiz olanın benimle de işi olmaz," diye ekledim. Son cümlemi Meriç'e bakarak söylemiştim. O da gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Eşyalarımı alıp kafeden çıktım. Nere-

ye gittiğimi ya da ne olacağını bilmiyordum, bilinmeze doğru adım adım ilerliyor gibiydim.

Birkaç adım atmıştım ki arkamda ayak sesleri duydum, çok geçmeden de Meriç bileğimden tutup beni çekiştirmeye başladı. Bileğimi ondan kurtarmaya çalıştım ama sadece çalışmakla kaldım. Aslında benim için komik bir andı; Meriç Soyal'ın bu hallerini görmek de varmış!

"Bırak beni! Canımı acıtıyorsun, farkında mısın?" diye bağırdım.

Meriç yürümeye devam ederken, "Kapat o lanet çeneni!" dedi.

Bu defa daha sakin bir sesle, "Canımı acıtıyorsun," dedim. Sesimin tonu onu şaşırtmış olmalı ki, bileğimi bırakıp elimi tuttu. Kalbim az kalsın yerinden çıkacaktı, bedeninin bütün sıcaklığı elime akıyormuş gibiydi, tabii oradan da bedenime. Lanet olsun, bu adam bana ne yapıyordu böyle? Birkaç adım daha attıktan sonra siyah bir arabanın yanında durduk, ön kapıyı açıp beni bindirdi, kendisi de sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırıp sürmeye başladığında, "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum. "Bu yaptığın adam kaçırmak oluyor. Seni şikâyet edeceğim. Hem yavaş sürsene şu arabayı! Öldürecek misin bizi? Sana diyorum! Yava-"

"Sus artık!" diyerek sözümü kesti. "Susacaksın diye bekliyorum ama yok!"

Sesi, bildiğin tıslamak gibiydi, bir anda arabadan atlayasım gelmişti. "Biraz yavaşlarsan susarım," dedim.

Gülümsediğini görünce yüzüne anlamsızca baktım. Gülümsemesi delice bir kahkahaya dönüştü, sonra sakinleşti ve koltuğuna yayıldı, araba artık yavaş gidiyordu. Ben de camdan dışarıyı izlemeye başladım. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama bu yollar bir yerlerden tanıdık geliyordu.

"Şaşırdım," dedi. "Susmanı beklemiyordum."

Bakışlarımı ona çevirdim ama bir şey söylemedim. Onu inceleme fırsatı bulmuşken kaçırmak istemiyordum. Küpesi ona çok yakışıyordu. Saçlarının dağınıklığıysa iç çekmeme sebep oldu.

"Kusura bakma ama... Ya da bak, bana ne; susunca cidden çok çirkin oluyorsun."

Söylediği şeyle kendime geldim. Ne yapıyordum ben böyle? Onun büyüsüne kapılmak istemiyordum. Ama bende her şey resmen ona çıkıyordu. "Önce susmamı istiyorsun, sonra susmama şaşırıp saçma sapan şeyler söylüyorsun. Bence sen sus, yoksa direksiyonla kafanın yerini değiştiririm," dedim.

"Susmandan şikâyet etmedim. Sadece beklemediğim bir şeydi. Ayrıca bana bunları söyleyecek cesareti nereden buluyorsun?" dedi suratıma bakarak.

Elimi uzatıp kafasını nazikçe yola çevirdim. "Geri zekâlı mısın, bizi öldürmeye mi çalışıyorsun? Yola bakarak da konuşabilirsin. Ayrıca kimseden cesaret bulduğum yok benim, senin aksine yani."

Arabayı durdurdu, bakışlarını yeniden bana çevirdi. Bu defa bir tuhaf bakıyordu. "Bugün her şeyi konuşa-

cağız, Mayıs," dedi.

Nerede olduğumuza baktım... Ama nasıl oluyordu bu? Burayı nereden biliyordu? Yoksa her şeyi öğrenmiş miydi?

7. Bölüm

Güneşi boş ver, ışığım sen ol.

Benim özel yerime gelmiştik. "Hey, sen burayı nereden biliyorsun?" diye sordum. Kalbim gümbür gümbür çarparken kendime hâkim olmaya çalışıyordum. "Beni mi takip ediyorsun sen?" dedim. Ciddi anlamda kafayı yemek üzereydim. Burayı nereden bilebilirdi?

"Sen burayı biliyor muydun?" dedi. Cebinden siyah beresini çıkarıp kafasına taktı. Açık konuşmak gerekirse şu an fazlasıyla karizmatik görünüyordu. Ona her şeyin yakıştığının da farkındaydım. Gözlerimi devirmek zorunda kalıp arabadan indim. Koskoca İstanbul'a ba-

karak derin bir nefes aldım. En azından her şeyi öğrenmemişti.

Arabadan inip yanıma geldiğinde, "Yalnız kalmak istediğimde buraya gelirim," dedim sakince. Sakin kalmalıydım, çünkü tek bir sözüm her şeyi mahvedebilirdi. Manzaranın güzelliğine sabitledim bakışlarımı, burası huzurdu, her şeydi. "Sen nereden biliyorsun burayı?" diye sordum gözlerimi kapatıp.

"Bir kız sayesinde burayı bulma şansım oldu. Buraya her zaman ağlayarak gelirdi. Onu üzen de bendim aslında. Şimdi nerede bilmiyorum. Belki de burada olmaması onun için daha iyi," dedi.

Benden bahsettiğinin farkındaydım. Ne yani, benimle dalga geçtiği zamanlarda beni takip mi ediyordu? Ama neden? Öğrenmenin tek bir yolu vardı. "Adı Ezgi'ydi yanlış hatırlamıyorsam," dedim tepkisini ölçmek için. Anında bana dönüp tek kaşını kaldırdı. Beni üzmüşmüş. Ulan, sen benim her şeyimi aldın be. Üzmek de laf mı? Kalbimi bilmem kaç parçaya böldün. Ne zaman derin bir nefes alsam, geçmişte yaşadığım anlar içime batıyor. Bunların hiçbirinden haberin yok! "Burayı ona ben göstermiştim," diye devam ettim. "Sahil kenarında oturmuş, denize ifadesizce bakıyordu. Yanına gidip ne olduğunu sormuştum. Tabii cevap vermemişti. Onu araştırmış, haftanın en az dört günü sahilde oturduğunu öğrenmiştim. Sonra onu buraya getirmiş, 'Ne zaman yalnız kalmak istersen buraya gel,' demiştim. Benden daha çok geliyordu galiba, senin de merak edip takip ettiğine bakılırsa." Konuştuğum süre boyun-

ca bakışlarını benden ayırmamıştı. Yere oturup, toprağın dik olan kısmına sırtımı yasladım.

Meriç de aynısını yaptı. "Ezgi," dedi. "Namıdiğer burslu, ezik Ezgi. Bizim okul burslulara karşı büyük bir kin besliyormuş meğer. O kızın bundan haberi yoktu ve burslu olduğunu herkese söylüyordu. Bunun güzel bir şey olduğunu düşünüyordu sanırım ama düşman kazandığının farkında değildi. Kiloluydu, çirkindi, giydiği bol kıyafetlerle bedenini kapatmaya çalışıyordu. Sonra bana âşık olduğunu öğrendim, tabii bunu herkes öğrendi. Gerçi bana olan ilgisini görmemek için kör olmak lazımdı."

Daha fazla dayanamadım, çünkü sırıtarak konuşması beni deli etmişti. "Komik olan ne peki?" dedim. "Bursluysa ne olmuş yani?"

"Sözümü kesme ve sadece dinle, tamam mı?" dedi, sonra tepkimi ölçermişçesine yüzüme baktı. Kafamı olumlu anlamda sallayınca devam etti. "Bütün kızların ilgisini çekiyorum ama hiçbiri umurumda değil. O zaman da değildi, çünkü başka sorunlarım vardı, kimsenin çözemeyeceği sorunlar. O, yani Ezgi herkesten masumdu. Dokunamayacağım kadar masum. Bu yüzden de beni sevmesini istemiyordum, benim gibi birini sevmemeliydi. Onu üzersem beni sevmekten vazgeçer diye düşündüm. Çünkü onu her türlü üzeceğim ortadaydı. O zamana kadar kimseyi umursamamıştım ama o farklıydı, tuhaftı. Ne zaman ağlasa – ki ağlamasına dayanamıyordum – bana birini hatırlatıyordu. Sonunda onu bitirecek hamleyi yaptım ve okuldan ayrıldı.

Gitmeden önce de bana bir sürü şey söyledi ama iki cümlesi beynime işledi. 'Bu yüzü unutma' ve 'Bir gölge olup seni karanlığıma çekeceğim.' Ne zaman tuhaf bir şey olsa bu sözleri aklıma geliyor." Sustu ve yüzüme baktı. "Bazen senin sesini onun sesine benzetiyorum. Beynime nasıl işlemişse kız... İyi ki bizim okuldan gitti, yoksa onun için her şey çok daha kötü olurdu. Çünkü ondan sonra her şey daha kötüye gitti."

"Peki, sana kimi hatırlatıyordu?" diye sordum.

"O da bende kalsın, hırçın kız," dedi.

Gözlerim dolmuştu. O günleri hatırlamak istemiyordum ve Meriç'in böyle düşündüğünü de bilmiyordum. Meriç, kötü olduğumu görmüş olmalı ki kollarını bana sardı. Onu uzaktan severken şimdi bu konumda olmak, kokusunu, sıcaklığını hissetmek heyecanın, mutluluğun, huzurun ta kendisiydi. Adrenalin her tarafımı sarmışken nefes alamadım. Bu yaşadığım bambaşka bir duyguydu. Ona daha da yaklaşarak, kafamı sol göğsünün üstüne koydum; kalbi fazla hızlı atıyordu. Benim de öyleydi ve duyacak diye ödüm kopuyordu. Gözlerimdeki yaşları silerek, kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Bu anı yaşadığım için binlerce kez şükrettim.

"Neden onu üzmeyecek, kırmayacak başka bir yol seçmedin?" dedim. Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına itti. Gözlerimin en derinine bakıyordu. Ben de âşık olduğum o gözlere bakıyordum.

"Zevk için yaptığım bir şey değildi," dedi. "Ona ya da diğerlerine karşı davranışım elimde bile değildi ki. O zamanlar berbat bir dönemden geçiyordum. Haya-

tımın en güzel geçmesi gereken dönemini kendime zehrediyordum. İnsan, düşünceleriyle kendine işkence edebilir mi? Ben ediyordum işte. Ve onu uzaklaştırmaktan başka aklıma bir şey gelmemişti."

Buruk bir tebessüm ederek ondan ayrıldım ve ayağa kalktım. "Aklına başka bir şey gelmemişti demek," dedim. Tebessümüm anında kaybolmuştu. "Bu söylediğin saçmalık. O kızın kalbini paramparça ettin. O kız neler çekti haberin var mı? Evet, hepsini biliyorum, buraya ağlayarak gelip bana her şeyi anlatıyordu. Sana delice âşıktı. Senden bahsederken gözleri ışıldıyordu."

O da ayağa kalkıp karşıma dikildi, suratı asılmış, kaşları çatılmıştı. "Ya ben? Beni düşünen olmadı, ulan! Küçük kardeşimi kaybettim ben! Hayatta en çok değer verdiğim insanlardan birini kaybettim. O kız, ölen kardeşime o kadar benzerken ne yapsaydım? Ah, lanet olsun!" dedi ve dizlerinin üzerine çöküp başını öne eğdi.

Şok içinde ona bakıyordum. Kız kardeşine mi benziyordum ben? Gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. Omuzlarının sarsılışından onun da ağladığını anlamıştım. Kalbimin titrediğini hissettim, sevdiğim adam ağlıyordu! Hiç düşünmeden, sonradan pişman olacağımı bir an bile aklıma getirmeden yanına diz çöküp ona sıkıca sarıldım. Ona güç vermek istiyordum. Gücümün son damlasına kadar alsa da razıydım, yeter ki ağlamasındı.

"Kardeşim gibi kokuyorsun," diye mırıldandı ve sarılışıma sıkıca karşılık verdi; sanki beni elinden alacaklarmış gibi sıkıca.

"Kardeşin ağlamanı istemezdi," dedim. "Herkes ölecek, Meriç. Belki de ölmesi gereken insanlardan çok önce biz öleceğiz. Bunu kimse değiştiremez. Hem, Allah sevdiği kullarını yanına erken alırmış. Üzülme demeyeceğim ama kendini bu kadar yıpratman da olanları değiştirmeyecek, biliyorsun." Meriç'i çok fazla tanımadığımı biliyordum ama onu böyle görmek de hiç hoşuma gitmemişti. Bir süre sessiz kalarak, sakinleşmesini bekledim.

Yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes aldı ve geri çekildi. Gülümsemeye çalışarak, "Aramızdaki sorunu konuşacaktık sözde," dedi.

Gülümseyerek gözyaşlarını sildim, o da aynısını yapınca gülümsemem daha da büyüdü.

Ciddi bir ifade takınmaya çalışıp, "Bu konuşmalardan birine bahsedersen seni öldürmek zorunda kalırım, sarışın," dedi.

"Bahsetmem, Meriççik!"

Ayağa kalktı ve elimden tutup beni de kaldırdı. Biraz önce oturduğumuz yere tekrar yerleştik. "Anlat bakalım, neden sürekli benden iğreniyormuş gibi bakıp sonra laf sokuyorsun? Hoşuma gitmiyor değil ama abartıyorsun."

"Çünkü sürekli bel altı konulardan konuşuyorsun. Bu, sıkıcı ve mide bulandırıcı," dedim.

"Kızardın," dedi gülerek. Kafamı diğer tarafa çevirdim. "Yüzünü hâlâ görebiliyorum ve hâlâ kırmızısın."

"Kapa çeneni!" diye homurdanarak yüzüne baktım.

Sigara paketini cebinden çıkarıp içinden bir dal aldı ve dudaklarına götürdü. Sonra da yakıp derin bir nefes çekti. Güzel bir manzaraydı. "Fazla kestin, sarışın," dedi.

Bana bakmadığı için, "Sana bakmıyordum ki," dedim kafamı diğer tarafa hızla çevirerek. Kıkırdadığını duyunca, "Gülme, çok çirkin oluyorsun!" diye ekledim. Yani, Allah'ın taş varlığına bunu söylemek de tuhaftı.

"Çirkin oluyorum ha? Çarpılacaksın. Aa, çarpılıyor musun yoksa, dur bakayım?"

Aklıma gelen en mantıklı şeyi yaptım, ona dil çıkardım, evet. "Sus, manzaranın keyfini çıkarmak istiyorum," dedim ve sigarasını elinden alıp dudaklarıma götürdüm.

Şaşırmış gibiydi. "Sarışın, sigaramı bir daha alırsan kötü olur," dedi.

'Yav he, he,' der gibi bir hareket yaptım ve sigarasını geri vermedim. Paketinden bir dal daha çıkarıp yakmak zorunda kaldı. Birden, "Hiç âşık oldun mu?" diye sordum.

Muzipçe sırıttı. "Hayırdır? Beni kendine âşık mı edeceksin?"

"Ya, ya, evet. Başka işim yok, bir de seninle uğraşacağım," dedim.

Birkaç dakika sonra, "Oldum, hâlâ da âşığım ona," diye mırıldandı.

İçimden bir şeylerin koptuğuna emindim. Parçalarım teker teker etrafa saçılıyordu sanki. Ağlamak is-

tiyordum. Acaba o kızın yanında nasıldı? Böyle güzel bakıyor muydu ona da? Onun yanında da ağlamış mıydı? O da Meriçe âşık mıydı? "Pe-peki o?" dedim. Lanet olsun, kekelemiştim!

"En yakın arkadaşını benim yüzümden kaybetmişken mi? Hiç sanmıyorum," dedi ve sigarasından bir nefes çekip dumanı havaya üfledi. "Her şey çok güzel gidiyordu, ta ki en yakın arkadaşının bana delicesine âşık olduğunu öğrenene kadar. Arkadaşı sarışındı, kardeşimden sonra sarışınlara karşı tepkiliydim. Bir gün saçlarını siyaha boyamış olarak kaşıma geçti ve 'seni seviyorum' dedi. Hem de Damla'nın, yani âşık olduğum kızın yanında. Ben bir şey söylemeyince yanımızdan hızla ayrıldı. Birkaç saniye sonra da acı bir fren sesi duyduk. Sanki hissetmiş gibi, yerimizden fırlayıp kazanın olduğu yere koştuk. Kız yerde öylece yatıyordu. Damla yanına çöktüğünde kız ona bir şeyler söyledi. O günden sonra Damla'yla ayrıldık. Arkadaşı da hayatını kaybetti."

Ölümün kıyısından ben de geçmiştim. Derin bir nefes alarak, "Kız, Damla'ya ne söylemişti?" diye sordum.

"Meriç, seviyorum, gelecek, yalan, beni affet, gibi kelimeler söyleyebilmiş. Ve Damla bu kelimlerden, benimle birlikte olursa arkadaşının onu asla affetmeyeceğini çıkardı. Daha sonra onu birkaç kez aradım ama her seferinde 'yüzümü bir daha göremezsin' dedi. Hayat ne garip! Başkalarının mutluluğu için uğraşıp, o insanların her şeyiyle ilgilenen insanlar, o insanların hiç umurunda olmuyor. Kimseyi düşünmeyen, işine kimseyi karıştırmayan insanlara da hayat öyle bir karışıyor

ki, insan neye uğradığını şaşırıyor."

Bu kadar acı ona fazla gelmiyor muydu? Onu üzgün görmenin isteyeceğim son şey olduğunu fark ediyordum. İntikam planları yaparken onu mahvedeceğim diye düşünüyordum ama bu anı yaşamak berbattı. Ben kimsenin acılarıyla mutlu olmamıştım ki zaten.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu, şefkatle bakıyordu gözlerime.

Ağladığımı o an fark ederek, "Acını hissedebiliyorum," dedim. Aslında o kadar çok şey söylemek istiyordum ki... Yine sustum.

"Ben alıştım, sarışın. Ama sen ağlama. Ne güzel bir hayatın var, her şeyi yaşa ve gör. Eğer âşık olursan da dikkat et, onu anlamaya çalış ve ne olursa olsun yanından ayrılma. Ben olamadım ama belki sen mutlu olursun," dedi her şeyine âşık olduğum adam.

Âşık olduğum adam oturmuş, başka birine olan aşkını bana anlatıyordu. 'Adam' kelimesini ona çok yakıştırıyordum. Her ne kadar bana kötü şeyler yaşatmış olsa da. Oysa onun acı çektiğini hiç düşünmemiş, bu kadar mutsuz olduğunu hiç anlamamıştım. O kadar iyi bir oyuncuydu ki, duygularını asla belli etmiyordu. Ama bana yaşattıklarını da unutacak değildim. Eğer unutursam ruhumdaki izler beni paramparça ederdi. "Damla salağın tekiymiş," dedim. "Senin kadar güzel seven birini bulmuşken böyle davranması..."

"Güzel sevmem ona yaramadı be sarışın. Büyük geldi. Şimdi kiminle, ne yapıyor bilmiyorum. Neden böyle

oldum sanıyorsun? Etrafımda sadece annem, babam, abim ve arkadaşlarım kaldı. Babam, kardeşimin ölümünden sonra asla tam olarak toparlanamadı. Aslında hiçbirimiz toparlanamadık. Annem durmadan çabalıyor. Bugün hayata bir arada devam edebiliyorsak, bu, onun sayesinde oldu. Ama artık sen de varsın, sarışın. Her şeyimi öğrendin, bundan sonra kaçışın yok," dedi. Sonra gülümseyerek, "Ya hayatımda olursun ya da seni öldürürüm," diye ekledi.

Buruk bir tebessümden sonra, "Abin nasıl biri?" diye sordum. Oysa 'hayatından çıkmak isteyen kim, aptal!' demek istemiştim.

"Yakışıklı olan benim, boşuna heveslenme," dedi. "Hep benden bahsettik, biraz da senden konuşalım. Sen hiç âşık oldun mu?"

"Oldum. Hem de en güzel, en saf duygularımla. Ama beni reddetti, hatta küçük düşürdü. Sonra onun başka bir kızı sevdiğini, onunlayken ne kadar mutlu olduğunu öğrendim ve ondan vazgeçmeye karar verdim."

"Vazgeçebildin mi?"

"Aklımdan çıksa kalbimle savaşıyorum. Kalbimden çıkarmaya çalışınca da canım acıyor. Sanki o hep benimleymiş gibi. Böyle olunca da nasıl vazgeçebilirim ki?" dedim. Ona gerçeği söylemeyecektim. En azından bugün değil. Belki bir gün... "Peki, neden her şeyi bana anlattın? Sonuçta başkalarına anlatıp herkesin öğrenmesini sağlayabilirim," diye ekledim. Hem konuyu değiştirmek istemiştim hem de gerçekten merak ediyordum.

"Her boku herkese anlatan tiplerden değilim ve ilk defa bir kıza kendimi bu kadar açtım. Birilerine söyleyeceğini düşünmüyorum. Hem senin yerinde olmayı isteyecek kaç kız var, biliyor musun?" dedi. Egosunu sattığım, bir de sırıtıyordu. "Ama sen onlar gibi değilsin, benimle olabilmek için götü başı dağıtmıyorsun. Kendin gibisin."

"Ama beni de o kızlarla bir tutmuştun?"

"Seni tanımıyordum. Bunun için kusura bakma," dedi samimi bir şekilde.

"Bir daha olursa seni öldürürüm."

"Bu, seni öpebilirim demek mi oluyor?"

Piç gülümsemesini görmezden gelerek omzuna sertçe vurdum. "Kapa çeneni demek oluyor. Egon dünyaya karşı göbek yapmak üzere."

"Sinirlenen bir sarışın saçmalar ve sen de öyle yaptın," dedi sonra gözlerimin içine baktı. "Gözlerin, denizle gökyüzünün karışımı gibi, bunu sevdim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Bugünkü davranışlarına, konuşmalarına bakınca Meriç'in ne kadar değiştiğini anlamıştım. Olgunlaşmış, büyümüş gibiydi.

8. Bölüm

Seni, senden daha çok tanıyan biri olmalı yanında.

Sigaramdan bir nefes daha alıp beni rahatlatmasına izin verdim. Düşüncelerim beynime ve bedenime ağır geliyordu. Ne hissetmem, ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Bana bunları hissettirmeyi nasıl başarıyordu? Bir an, ama sadece bir an için intikam planımdan vazgeçmeyi bile düşünmüştüm. Evet, Meriç'in yaşadığı acılar kolay değildi, ancak bu durum beni yok etmesini gerektirmezdi. Kafam karmakarışıktı ve sersem gibi olmuştum. Sigaramı tekrar dudaklarıma götürürken, yere uzanmış olan Sıla'nın yanına geçtim ve ben de yere uzandım.

"İnanmıyorum! Şimdi, eskiden seni kardeşine mi benzetiyordu yani? Hem de ölen kardeşine?"

Dün eve döndüğümde saat hayli geç olmuştu. Bugün de canım okula gitmek istememişti. Annemleri hasta olduğuma inandırmak için elimden geleni yapmıştım. Numaralarım ailemi, Aras'ı ve Rüzgâr'ı ikna etmişti ama Sıla'nın üzerinde işe yaramamıştı ve işte buradaydı.

Sigaramdan bir nefe daha çekip, "Evet, Sıla," dedim. "Bir daha soracak mısın?"

"Evet."

Sıla meraklı bir insandı ama duygusaldı da. Ayrıca bana saygı da duyardı. "Yeter ama, Sıla. Zaten kafam karışık, bir de sen üstüme gelme."

"Mayıs, neler hissettiğini bilmiyorum. Ne yapacağın konusunda sana fikir veremem. Ve yaşadıklarını sana asla unutturamam. Ama her zaman yanında olacağımı bil, tamam mı? Çünkü sen benim her şeyimsin, kardeşimsin. Seni ne kadar sevdiğimi de unutma."

Ona sıkıca sarıldım. "İyi ki varsın, Sıla. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Tabii ki iyi ki varım, kızım. Adam olacaksın," dedi kahkaha atarak. Bu hali beni de güldürdü.

***

Sıla'nın ısrarıyla Rüzgârlara gelmiştik. Neymiş efendim, film günüymüş. İzlemediğimiz film kalmamıştı ama Sıla hâlâ film diyordu. "Aras, kanka, şu Sıla'ya bir

şey söyle. Vallahi izlenecek film kalmadı ya," dedim mızmızlanarak. Ama haklıydım.

"Korku filmi izliyoruz, yavrular. İtiraz yok," dedi Aras.

Anında karşı çıktım. Her şey olurdu ama korku filmi mi? Asla! "Hayır! Ne korku filmi? Film korku mu olur be!" dedim.

Sıla, "İzleyeceğiz!" diyerek araya girdi.

Ona kötü kötü baktım. "Uyuyamıyorum, anlamıyor musunuz? Korkuyorum ya, ölesim geliyor. Kendimi, korku filmlerindeki tuhaf yaratıkların kafayı taktıkları kadınlar gibi hissediyorum!" dedim. Sesim umduğumdan yüksek çıkmıştı.

Aras kulaklarını kapattı. "Kızım, ne ses var sende! Kulaklarımı on hafta kullanamayacağım sayende."

"Ama, ama, ama, Araaaas!" diyerek ona sarıldım.

"Yemiyorum canım. Yemek yiyorum. Çikolata yiyorum. Ama... Ben acıktım, lan."

Anlaşılan Aras'tan fayda yoktu. "Rüzgâr, yavrum! Canım!" dedim tatlı bakışlarımı atarak.

"Hiç bakma bana öyle! Vampirli, kurt adamlı ne kadar abuk sabuk dizi varsa sizin yüzünüzden hepsini ezberledim. Şimdi sıra bizde!" diye çıkıştı Rüzgâr.

"Tamam, niye bağırıyorsun ki?" dedim dudak büzerek.

"İnanmayın buna! Her zaman böyle yapıyor, çünkü kıyamadığımızı biliyor."

"Seni öldürürüm, Sıla, delirtme beni!" diye bağırdım.

"Dabbe Magi'yi izleyeceğiz," dedi Rüzgâr.

"Neee?" Abi, ben öldüm! Bittim! Vallahi öldüm! Tövbe Allah'ım. "Sıla, bir şey söyle. Yoksa senin evini basar, magi olurum," dedim. Tehdit işe yaramıştı, korktuğu için bana arka çıktı. İçimden, kötü kadın gülüşü yaptım.

"Mayıs haklı, abartmayın," dedi Sıla.

Ona öpücük attım, o da gözlerini devirdi. Geri zekâlı, korkmuyormuş gibi davranıyordu ama onun da en az benim kadar korktuğunu biliyordum. O an zil çalınca herkes yerinde zıpladı ve bütün gözler bana çevrildi. "Ne var?" dedim. "Benim evim mi? Kimin geldiğini nereden bileyim?"

"Kapıyı aç, Mayıs," dedi Aras gülerek.

"Öyle desenize," diyerek yerimden kalktım.

Sıla arkamdan seslendi. "İzin vermiyorsun ki konuşmamıza."

"Sen sus, yaptığını unutmadım!"

"Asıl sen sus. Sanki filmi ben seçtim."

"Hâlâ konuşuyor ya!"

"Tamam be, git kapıyı aç!"

Rüzgâr'ın, "Ne kadar da güzel ve tatlı anlaşan kızlar," dediğini duydum.

Kapıyı açtım ve karşımdakileri görünce olduğum yerde kalakaldım. Kapıyı açtığım hızla geri kapatıp bi-

zimkilerin yanına döndüm. "Kim gelmiş?" diye sordu Sıla merakla.

"Magiler, kanka," dedim. Ne var yani, tipleri benziyordu. Yani bir magi görmemiştim ama benziyor olmalıydılar.

Birkaç dakika sonra Meriç, Ediz, Selin ve Eda içeri girdiler. Şaşkın bakışlarım onlara döndüğünde bizimkiler kahkahayı bastılar. "Magiler ha?" dedi Rüzgâr.

Onu duymazdan gelerek magilere döndüm. "İçeri nasıl girdiniz siz?"

Ediz burnunu ovuşturarak, "Mayıs, neden kapıyı suratımıza kapattın? Son anda ileri atılmıştım. Sen kapıyı kapattım sandın ama sadece burnumu kırdın sanırım," dedi.

Bakışlarımı Selin ve Eda'ya çevirdim. "Başkalarının suratına kapatmak istemiştim ama olan sana oldu, kusura bakma."

"Hiç girme o konulara, çıkamayız," dedi Ediz suratını buruşturarak. Sanırım o da hoşlanmıyordu bu kızların varlığından.

"O zaman şu kızları evden hemen çıkarın," dedim ama Ediz ve Meriç omuz silktiler. Peki, öyleyse iş başa düştü diye düşünerek kızlara döndüm. "Buradan gider misiniz? Bakın rica ediyorum, yoksa karışmam," dedim. "Bir kere söyleyeceğim; buradan basın gidin!" Kızlar hemen Meriç'in yanına geçtiler. Bakışlarım ona kaydığında Meriç sırıtmaya başladı. Ne çok sırıtıyordu bu çocuk?

Meriç sırıtmayı kesip önüme geçti. "Sen kim oluyorsun da kovuyorsun bizi? Ev senin mi? Değil. Söz hakkına sahip misin? Hayır. O zaman?"

Dün yaşananlar hiç olmamış gibi sert bir sesle konuşmuştu.

"Mayıs, tamam, sorun yok. Alt tarafı bir film," dedi Rüzgâr, kolumdan nazikçe çekip ona dönmemi sağladı.

"Size iyi eğlenceler o zaman," diyerek odanın kapısına yöneldim. O sırada Aras'ın sesini duydum.

"Kusura bakmayın, kızlar ama siz gidiyorsunuz buradan. Biz filmimizi izliyoruz. Konu da kapanıyor."

Selin dudaklarını büzdü. "Ama beraber olacaktık!"

"Dudaklarını büzünce şirin olduğunu mu düşünüyorsun? Ah, kesinlikle yanılıyorsun. Midemi bulandırıyorsun," dedi Sıla dayanamayarak. Bu zamana kadar dayanmasına zaten şaşırmıştım.

"Heyecandandır o bulantı. Güzelliğim seni heyecanlandırıyorsa demek."

"O güzelliğini alır-" Ediz tarafından ağzı kapatılınca Sıla'nın sözü yarım kaldı. Sıla ondan uzaklaşarak yüzüne tuhaf bir şekilde baktı. "Bir daha böyle bir şey yapma," dedi.

"Yeter! Kimse bir yere gitmiyor. Film başlıyor. Film bittiğinde kim, nereye istiyorsa gider. Konuyu uzattıkça uzattınız. Laftan anlamadıkları gibi, istenmediklerini de anlamıyorlar," dedi Rüzgâr sinirli bir sesle.

Meriç de, "Bence de artık uzatmayın. Bağırmayı da

kesin," diyerek araya girdi.

"Sen onu yapışığına söyle," dedim Meriç'e bakarak. "Sözünü dinletemiyorsun, onu anladık. Bari akıllı uslu dursun diyeceğim ama bunun aklının neresinde olduğunu biliyoruz."

Meriç bakışlarını Selin'in bacaklarına çevirdi. "Kendin de söyledin, yapışık işte. Sence kovsam bile beni rahat bırakır mı?"

"Böyle kızlarla takıldığın için sana acıyorum," dedim. Herkes oturmuş, bizi dinliyordu. Sıla'yla Ediz hariç tabii ki, onlar kendi aralarında tartışıyorlardı.

"Yeter be! Sen kendini ne sanıyorsun, kızım? Elimde kalacaksın, haberin olsun!"

Eda'nın sinirli sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Sonra bizimkilere döndüm; korku dolu gözlerle bana bakıyorlardı. Korkmakta haklılardı, çünkü şu an resmen kendimle savaşıyordum. Bir adım atıp Eda'nın tam karşısında durdum. "Sen, bana bağırdın, değil mi?" dedim en soğuk sesimle. Rüzgâr araya girmek istedi ama onu elimle ittim. Bu sırada Sıla da Aras'ı durdurmuştu.

"Evet, bağırdım! Sen hiçbir şey değilsin, bomboş bir şeysin!" diye karşılık verdi Eda.

"Yazık oalcak," dedim sırıtarak ve yumruğumu sert bir şekilde Eda'nın suratına geçirdim, anında ters dönüp bir de karnına tekme attım. O, yere düşerken hamle yapmıştım ki ayaklarım birden yerden kesildi, biri arkamdan gelip belime sarılmış ve beni kaldırmıştı.

"Bırak beni!" diye bağırdım. "Bırak da belasını göstereyim. Asıl sen kimsin, kızım? Kişiliksiz! Senin o olmayan beynini alır-" Beni tutan kişinin eli dudaklarımın üzerine kapanınca cümlemi tamamlayamadım. Arkamda kim varsa onun da, diye düşünürken sesini duydum.

"Oha, yavaş! Kızı dağıttın," dedi Meriç.

Bir dakika, Meriç mi? Allah'ım, bayılacağım! Ne diyorum ben? Meriç'i düşünme, Eda'yı gebert!

Selin, Eda'yı yerden kaldırıp evden çıkarırken, Sıla, "Harbi dağıttın, Mayıs," dedi ve tokuşturmamız için yumruğunu uzattı.

Yumruğumu uzattığım anda yüzümü buruşturdum, elim hem acıyordu hem de biraz kanıyordu. Meriç beni yere indirip elime baktı. "Birkaç güne geçer," dedi. Rüzgâr, kardeşim, eline sürebileceğimiz bir şeyler getirsene, mikrop kapmasın."

Meriç'in kendinden başka kimseyi düşünmeyeceğini sanırdım ama yanılmıştım. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, kaşlarını çatmış, hâlâ elimi inceliyordu ve kirli sakalı kesinlikle onu çok güzel gösteriyordu. Bakışlarını elimden çekip yüzüme çevirdiğinde göz göze geldik. Dudaklarını oynatarak, "Bakmaya devam edersen seni öpeceğim," dedi.

Bakışlarımı hemen kaçırıp onu ittim ve ani bir hareketle önünden ayrılıp Aras'ın yanına geçtim. Birkaç saniye sonra Rüzgâr, elinde batticon ve pamukla içeri girdi. Elindekileri alarak Aras'a döndüm. "Sürer misin?"

"Tabii, yavrum," dedi gülerek.

Aras elimle ilgilenirken Meriç'e baktım. "Ve sen, bir daha bana dokunacak olursan suratına tekme atarım," dedim. Pürüzsüz yüzü onun için önemliydi sonuçta.

"Aman, sana dokunmaya da çok meraklıydım."

"Buradan bakınca öyle görünüyor," dedim. Az önce dudaklarını oynatarak söylediği şeyi kastediyordum.

"Nereden baktığına göre değişir."

"Yavaş oğlum," dedi Rüzgâr. "Mayıs'ın tersi pistir, fena yapıştırır."

"Az önce şahit oldum, kardeşim," dedi Meriç sırıtarak.

Bu sırada hepimizin telefonundan bildirim sesleri yükseldi, tabii ki bakışlarımız aynı anda Ediz'e döndü. Çünkü bir süredir hiç sesi çıkmıyordu. Bakışları fark edince birden ayağa fırladı. "Ben patlamış mısır almaya gidiyorum," diyerek odadan hızla çıktı.

Telefonumu alıp instagram'a girdim ve etiketlendiğim fotoğrafı açtım. Ama keşke açmaz olaydım! Fotoğrafta, Meriç tuttuğu elime, ben de ona bakıyordum. Yakışmıştık aslında. O, siyahın en güzel tonu, ben mavinin en samimi tonu... Tabii ki bu düşüncelerimi ona söylemek gibi bir niyetim yoktu. Dikkatimi yeniden fotoğrafa çevirdim. Altına; *'#YeniBirAşk? #YeniKız #MerMay #NelerOluyor?'* yazılmıştı. Sıla kahkaha atarken, Aras ve Rüzgâr, Meriç'le bana bakıyorlardı. Bakışlarımı Meriç'in gözlerine dikerek, "Ediz'i yakaladığımda onu magiye çevireceğim. Eğer karışırsan seni de çeviririm. Hem de maginin en berbat tipine," dedim.

"Senindir, güzelim. Ben dövmekten bıktım. Git ve onu magiye çevir," dedi.

Aras elimle işini bitirdi ve, "Bu sefer hak ediyor," diyerek Meriç'e katıldı. Sanırım beni Meriç'le bir arada görmek hoşuna gitmemişti.

Ayağa kalkıp Meriç'in karşısına dikildim. "He, bu arada, bana bir daha güzelim deme," dedim.

"İstediğimi derim, sorun?" dedi nefesini yüzüme bırakarak.

Onu itip kapıya yürüdüm. "Seni magi yapacağım sonunda, o olacak."

"Tabii, tabii," diye mırıldandı arkamdan.

Onu duymazdan gelerek odadan çıktım. Birkaç adım atmıştım ki, Rüzgâr'ın odasının önünden geçerken Ediz'in sesini duydum. Derin bir nefes alıp kapının koluna uzandım ve kapıyı yavaşça araladım. Ediz telefonla konuşuyordu, neyse ki pencerenin önündeydi ve sırtı kapıya dönüktü.

"Anne, bir kız var, çok güzel. Ona baktıkça bakasım geliyor," dedi. Bir süre annesini dinledi, sonra, "Esmer. İlk defa böyle hissediyorum, anne. Ama bana çok soğuk davranıyor," diye ekledi.

Ediz âşık olmuştu demek. Esmer birine. Kim olabilir, diye düşünürken yeniden konuşmaya başladı.

"Tamam, hatunum, tamam. Adı Sıla."

Sıla mı? Yok artık! Daha kaç gündür tanıyordu ki onu âşık olmuştu?

9. Bölüm

Beni kalbin inandırsın!

İnsan kime âşık olacağını keşke seçebilseydi. Böylelikle mutlulukla yaşardık. Ama maalesef bunu biz seçemiyorduk. Bu yüzden, sizi sevmeyen, aldatan insanlara yüklenmeyin, çünkü hata onların değil, kalbinizin. İlla bir suçlu bulup ortalığı yıkmak istiyorsanız kalbinizi çıkarıp atın. Eğer bunu yapmak istemiyorsanız, o zaman sevdiğiniz kişinin sadece kalbini sevin. Onun kalbinin sizin için attığını düşünün ve onu kalbinden öpün. Kendi kalbinizin de güçlü olmasını sağlayın, çünkü güçlü bir kalple yolunuzu kendiniz çizebilirsiniz.

Bir insanın güvene, huzura, heyecana, ait olmaya, çılgınlığa ihtiyacı vardır. Kalp de bunları ister; sırtını yaslayabileceği, yanında huzur bulduğu, ritmini değiştirebilen o insanı, yani diğer yarısını ve aşkın, sevginin baş döndüren o çılgınlığını...

Peki, benim kalbim ne istiyordu? İşte burası koca bir boşluktu.

Ediz'in söylediklerini duyunca evden çıkamamış, bizimkilerin yanına geri dönmüştüm. Şimdi de oturmuş, öylece Sıla'ya bakıyordum. Söylemeli miydim? Yoksa kendisi öğrenene kadar beklemeli miydim?

"Mayıs, neden tuhaf tuhaf bakıyorsun? Tamam, film konusunda haklısın ama yüz ifadeni sevmedim," dedi Sıla.

Bir şey söylemedim. Filmi çoktan başlatmışlardı, dikkatimi ekrana vermeye çalıştım ama aklım karışmıştı. Sıla'nın üzülmesini istemiyordum. Ediz onu tanıyalı çok olmamıştı. Bu yüzden de 'acaba dış görünüşe önem veren ahmaklardan biri mi?' diye düşünmeden edemiyordum. Ama annesine söyleyecek kadar da hislerine güveniyor olmalıydı.

"Mayıs, neler oluyor?"

Daha fazla dayanamadım. Hızla ayağa kalkıp Sıla'nın yanına gittim ve elinden tutarak ayağa kaldırdım. "Eve gitmem lazım ve sen de benimle geliyorsun," dedim. Ama ancak birkaç adım atabildik, çünkü Meriç karşımıza dikilmişti.

Tek kaşını kaldırıp suratımı incelemeye başladı, ifa-

demde bir şey arıyormuş gibi bakıyordu. "Neler oluyor?" diye sordu, o sevdiğim ses tonuyla.

Keşke içimden geçenleri ona söyleyebilseydim. Evet, inkâr etmiyordum, onu seviyordum ve sevmeye de devam edecektim. Bu, elimde olan bir şey değildi, kalbimle alakalıydı. Yani tüm suç onundu. "Sadece gitmek istiyorum," dedim. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışmıştım, sevgimi gösterecek kadar salak değildim.

"Anlıyorum," dedi.

Hiçbir şey anladığı yoktu. "Sanmıyorum," diye mırıldandım buruk bir tebessümle. Sonra Sıla'yı da beraberimde çekiştirerek önce odadan, sonra da evden çıktım.

"Mayıs, neler oluyor?" diye sordu Sıla dışarı çıktığımızda.

"Anlatacağım," dedim ve yürümeye devam ettim.

***

Odamda Sıla'yla karşılıklı oturuyorduk. Nasıl söyleyeceğimi, nereden başlayacağımı bilemediğim için boş boş bakıyordum. Sıla'ysa sabrı her an taşacakmış gibi görünüyordu. "Saçlarımı örer misin? Balıksırtı istiyorum ama," dedim. Söylediğim şeyin mantıksızlığı kendi kendime hayret etmeme sebep oldu.

Şaşkın bir ifadeyle, "Beni bunun için mi buraya getirdin?" diye sordu.

Benim mantıksız soruma karşı gayet mantıklı olan cevabına şirince gülümsedim. "Sen örmeye başla, an-

latacağım," dedim. Sabır çekerek arkama oturdu. "İki örgü olsun," diye ekledim. Saçlarımı çekince de, "Tamam be, nasıl yaparsan yap," diye homurdandım.

İşini bitirdiğinde, "E, hadi ama Mayıs. Örgü de bitti. Anlat artık," dedi.

"Sana bir şey soracağım. Eğer Meriç'in beni beğendiğini, bana karşı hisleri olduğunu öğrenseydin bana söyler miydin?" diye sordum.

"Yoksa! Yoksa! Oha!"

"Öyle bir şey yok, Sıla. Bağırmayı da kes, yoksa annemler duyup gelecekler. Sorumu yanıtla, söyler miydin?"

"Yok mu? Ben de horon tepecektim," dedi kahkaha atarak.

Allah'ım ne günah işlemiştim ben? "Sıla, ciddiye alsan beni. Cevap vermen lazım. Önemli."

Tepkime şaşırsa da bir şey söylemedi, biraz düşündükten sonra, "Bilmiyorum," dedi. "Büyük ihtimalle söylemezdim, çünkü yine eskisi gibi olmanı istemezdim."

Haklıydı. Meriç değişimime zarar verebilirdi. "Peki, Meriç'le bir geçmişimiz olmasaydı, yani onu yeni tanımış olsaydım söyler miydin?"

Elimi tuttu ve sıktı. "Söylerdim tabii, şapşal. Ama şöyle de bir gerçek var, Meriç bunun gizli kalmasını isteseydi onun isteğine uyardım. Ve sana söylemesi için onu teşvik ederdim."

"Haklısın," diye mırıldandığım sırada telefonumun sesi sohbetimizi böldü. Ekrana baktım ama numarayı tanımıyordum. Telefonu açarak, "Efendim?" dedim.

"Aşağıda bekliyorum. Önemli, gel," dedi ve kapattı.

Meriç'ti. Meriç! Meriç mi? Evimin adresini nereden bulmuştu? Peki ya telefon numaramı? Bir dakika, benim burada oturduğumu öğrendiyse işler karışacak demekti. Hemen ayağa fırladım. "Sıla, beni on beş dakika idare edebilecek misin?"

"Nereye?" dedi merakla.

"Geri geldiğimde, kuzum," diyerek yanağına bir öpücük kondurdum. Komodinin üzerinden evin anahtarını alıp sessizce evden çıktım. Meriç yolun kenarında, Porsche'sine yaslanmış, bekliyordu. Bu kadar çekicilik fazlaydı ama!

"Evin yurt dışında okuyan kızı sendin demek," dedi yanına ulaştığımda.

Yüzüme, yapabileceğim en şaşkın ifadeyi yerleştirdim. Yani en azından şaşkın göründüğümü umuyordum. "Yurt dışında okuduğumu nereden biliyorsun sen?"

"Babam ve Barbaros Amca arkadaşlar, dolayısıyla annelerimiz de öyle. Sen yokken ailemle birlikte birkaç kez buraya geldim."

"Şaka yapıyorsun?" dedim. "Ailelerimizin tanıştıklarını bilmiyordum."

"Ben de. Yani en azından senin ailenle. Ev adresini Rüzgâr'dan aldım ve adresi bildiğimi fark edince çok şaşırdım," dedi. "Garip bir tesadüf oldu."

"Bir de bana sor," dedim.

"Yurt dışında okuyan gizemli kızın adının, sizin evdeki sohbetlerde geçtiğini hiç hatırlamıyorum. Merak etmediğim için de sormamıştım. Ama evin hiçbir yerinde fotoğrafını falan gördüğümü de hatırlamıyorum. Ne o, fotojenik değil misin yoksa?" diyerek güldü.

"Fotoğraf çektirmekle aram pek iyi değildir diyelim," dedim. Güzel bahaneydi bence. "Telefon numaramı da Rüzgâr mı verdi?" diye sordum, konuyu değiştirmek istiyordum.

"Evet, ona, seninle önemli bir şey konuşmam gerektiğini söyledim."

"Anladım," dedim. Bunun hesabını daha sonra Rüzgâr'a soracaktım. Ama belki de sormazdım, Meriç telefon numaramı öğrenmişti, tabii ben de onunkini. Belli mi olur, belki lazım olurdu. "Her neyse, fazla zamanım yok. Şu önemli şey neyse söyle artık," dedim.

"Fazla zamanını almayacağım zaten, Mayıs. Hadi bin, rahat konuşabileceğimiz bir yere gidelim," dedi. Başka bir şey söylemeden de sürücü koltuğuna yerleşti.

Öküzün torunu! Gözlerimi devirerek ön koltuğa geçtim. Aslında işime de gelmişti, diğer konunun kapanmasına sevinmiştim.

"Kemerini tak," dedi.

"Sen de tak."

"Bana gerek yok ama sen takıyorsun," dedi ve bana doğru eğilerek omzumun üzerinden kemerime uzandı ve çekerek yerine taktı. Sonra da gözlerini gözlerime

dikti. "Çok güzelsin ve bu, çok tehlikeli."

Sahte bir öksürükle geri çekilmeye çalıştım ama kıpırdamamıştı. "Oksijenimi engelliyorsun," dedim. "Çekilsen mi artık?"

Geri çekilip koltuğuna yaslandı ve gaza basarken, "Konu Ediz," dedi.

Ediz mi? Biliyor muydu yani? Biliyorsa bile Ediz onun yakın arkadaşıydı, sırrını neden bana açacaktı ki?

Özel yerime geldiğimizde arabayı park etti. Kapısını açarken, "İnecek misin?" diye sordu, dalga geçer gibiydi.

Gözlerimi devirerek arabadan indim ve daha önce oturduğumuz yere gelene kadar onu takip ettim. Yere oturdu, cebinden paketini çıkarıp bir tane sigara yaktı. Acaba neden her hareketini çekici buluyordum? Biri bana bunu açıklamalıydı.

"Orada durup mu izleyeceksin, yoksa bu mükemmelliği daha yakından görmek için yanıma oturacak mısın?"

Oturan ego, ne olacak! İtiraz etmeden yanına oturdum. Ne söyleyeceğini bir an önce duymak istiyordum. Yere bıraktığı paketten bir sigara alıp yaktım. Sonra da bağdaş kurup ona döndüm. Sırıttığını görünce, ağzımdaki dumanı yüzüne üfledim.

"İlginç," dedi gözlerimin içine – ya da ben öyle hissediyordum – bakarak. "Yanımda bir kız oturuyor ve beni öpmeyi bırak, yüzüme bakmıyor bile. Bu, ilk defa oluyor," dedi.

Kendimi tutmakta ne kadar zorlandığımı bilmiyordu tabii. "İlkler," dedim. "Birileri mutlaka yaşatır. Abartma bence."

Küçümseyen bakışlarıma gülümseyerek karşılık verdi. "Anlamıyorsun değil mi?"

"Hayır. Ve anlamayı da düşünmüyorum," dedim.

"Anlamanı da beklemiyordum zaten. Neyse, buraya bizden bahsetmek için gelmedik. Ediz bir kıza karşı ilk defa böyle şeyler hissediyor. Ve izin ver, duygularını Sıla'ya kendisi söylesin."

"Bildiğimi nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Sen odadan çıktığında peşinden geldim ve koridordaki odanın kapısını açmaya çalıştığını gördüm. Sessizce yaklaşarak, ne olduğunu anlamaya çalıştım. İşte, o sırada da Ediz'in söylediklerini duydum. Sonra da hızla geri döndüm."

Nasıl olmuştu da onu fark etmemiştim? Ama duyduklarım beni fazlasıyla şaşırtmıştı. O anda etrafımda olup bitenleri fark edecek durumda değildim. "Sıla'ya söyleyeceğimi de tahmin ettin, öyle mi?" dedim.

Gülümsedi. "Bunu tahmin etmek zor değildi. O, senin en yakın arkadaşın. Bakışlarından da anlaşılıyordu zaten. Daha iyi rol yapmalısın."

Ben ne roller yapıyordum, bir bilseydi! "Evet, Sıla en yakın arkadaşım," dedim. "Bunu bilmesi gerekiyor."

"Ben de bilmesin demiyorum. Ama bırak bunu Ediz'den öğrensin. Bak, ben çöpçatanlık yapan o salaklardan değilim, tamam mı? Bunu, kardeşim dediğim

insan için yapıyorum."

"Bir ilişkileri olacağından nasıl bu kadar eminsin? Sıla'yı tanımıyor, neyi sevip sevmediğini bilmiyor. Onun-"

Sert bir sesle, "Olay kalpte bitiyor, Mayıs," diyerek sözümü kesti.

"Ya geçici bir hevesse? Ya sadece Sıla'yı beğeniyor ve âşığım zannediyorsa?"

"Bırak, buna onlar karar versinler!"

Belki de haklıydı. Yerimden kalkıp pantolonumu silkeledim. "Eğer Sıla'yı üzecek bir şey yaparsa ben de onu üzerim," dedim. "Artık gitmem gerek," diye ekledim ve yürümeye başladım.

"Gitme! Konuşmak istiyorum. Geçen seferki gibi..."

10. Bölüm

Sevdiğin kişinin, yanında olması için savaş!

Her şey beklentilerimin dışında gerçekleşiyordu. Aras ve Rüzgâr'ın, Meriç'in çocukluk arkadaşları çıkması, Ediz'in Sıla'ya bir şeyler hissetmesi, Meriç'in benimle konuşmak istemesi. Hiç böyle hayal etmemiştim. Amacım ondan uzak durmaktı ama en yakınında olmaktan kurtulamıyordum ve bunun nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sorun ne?" dedim durduğum yerde ona dönerek.

"Sorun, sevdiğim kadın. Eğer içimdekileri birine anlatmazsam birikecek ve sinir olarak dışarı çıkacak. Et-

rafımdakilere acımasızca saldırmak istemiyorum. Ve... ve bu konu hakkında sadece seninle konuşabiliyorum."

Bunu bana neden yapıyordu? Üzüldüğümü gerçekten görmüyor muydu, hissetmiyor muydu? Bakışlarım da bir şey anlatmıyor muydu? Çok mu iyi rol yapıyordum, yoksa bilerek mi anlamıyordu? "Hayatına başka birisinin girmesine neden izin vermiyorsun? Belki de acın hafifler," dedim ona yaklaşarak, yanına oturdum ve tekrar bağdaş kurdum.

Meriç manzaraya bakıp derin bir nefes aldı. "Hayatıma kimin girip çıktığını bile bilmiyorum. Âşık olduğum kadına baktığım gibi kime baksam, bakmaya çalışsam canım acıyor. Yaşadığımız onca şeye, anılarımıza haksızlık yapıyormuşum gibi geliyor. Bu, dayanılmaz bir acı."

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

"Beni gerçekten sevseydi benden vazgeçemezdi," dedi.

Gözleri dolmaya başlamıştı. Ona yaklaşarak boynuna, âşık olduğum o kokuya sarıldım, o da yüzünü saçlarıma gömüp belime sıkıca sarıldı. Bir süre sonra derin bir nefes aldığını hissettim, kokumu içine çekmişti. Ardından uzaklaşarak gözlerime baktı.

"En acısı da ne biliyor musun?" diye devam etti. O, benden giderken hiçbir şey hissetmedim. Acı, kırgınlık, hiçbir şey. İçimde ufacık bir aşk kırıntısı bile yoktu. Bomboştum. 'Seninle olamam' dediğinde ona 'hayatımdan defol' dedim. Sanki bunu duyduğuna mem-

nunmuş gibi bir hali vardı."

Onun acı çekmesinin bana zevk vermesi gerekiyordu ama gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum. "Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordum cevabından korkarak.

"Birini ya çok seversin ya da hiç sevmezsin. Bunun ortası yoktur, Mayıs. Ben onu çok seviyordum ama o, benden vazgeçmeyi seçti. Ben de artık onu sevmekten vazgeçmeye karar verdim. Bunu zorunda olduğum için değil, istediğim için yapıyorum. Yeni bir sayfa açmam gerektiğini yazık ki defter bitince anladım. Demek ki farkında olmadan ben de ondan gitmişim... Ya da hayatımda başka bir şeyler oluyor ve bu da hoşuma gitmeye başladı."

"Yani artık onu sevmiyorsun. Ama bu nasıl-"

Sözümü kesti. "Ben onu değil, anılarımızı seviyordum. Ölen arkadaşından önceki anılarımızı..."

Haklıydı, anılar insanın vazgeçilmezleriydi. "Vay be, eski Meriç geri dönüyor ha?" dedim kıkırdayarak. Anlamayan gözlerle bana baktığını görünce, "Hani böyle durumlarda best kankaların klişe yorumudur ya," diye açıkladım.

"Ne best kanka ama," dedi gülerek.

"Öyle, öyle. Hadi kalk ve beni eve bırak. Dondum burada. Çocuğum olmayacak sonra!" dedim. Onu güldürmeyi başarmıştım. İçinde bulunduğu bu ruh halinden uzaklaşmasını istiyordum, çünkü iyi görünmüyordu.

"Yürü hadi, sarışın," dedi ayağa kalkarken. "Çocuk önemli tabii."

Bana 'sarışın' diye hitap edilmesinden aslında hoşlanmıyordum ama o söyleyince nedense rahatsız etmiyordu. "Dalga geçme benimle, ayıp," dedim ve ben de ayağa kalktım.

Yürümeye başladığımızda kolunu omzuma attı ve arabasına doğru ilerledik. "Ayıp kelimesinin anlamını çok yanlış anlamışsın. İstersen tam anlamını göstere-"

Cümlesini tamamlayamamıştı, çünkü dirseğimi karnına geçirmiştim.

"Karın kaslarıma dokunmak istiyorsan sorman yeterliydi. İzin verirdim," dedi ve ona vuracağım sırada koşarak benden uzaklaşıp arabaya bindi.

Arkasından koşarken, "Salak mısın?" diye bağırdım.

"Hayır! Sadece fazla yakışıklıyım!"

Cevap vermeden arabaya bindim. Onunla daha fazla uğraşamayacaktım, çünkü koşmak beni yormuştu. Yanına oturup kemerimi taktığım sırada korku dolu gözlerle bana baktı.

"Tek bir hareketinle seni arabadan atarım," dedi. Ben dil çıkardığımda da arabayı çalıştırıp sürmeye başladı. Kısa bir sessizliğin ardından, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Yanımda olduğun ve beni dinlediğin için."

Bir dakika, bu kaba, odun, hayvan olan aptal, teşekkür mü ediyordu? "Önemli değil, her zaman," dedim düşüncelerimi kendime saklayarak. Gülümseyerek

önüne döndü, sonra uzanıp radyoyu açtı. Çalan şarkıyı duyunca, "Oha!" diye bağırdım. "En sevdiklerimden!" Sonra da yüksek sesle eşlik etmeye başladım.

"Well you only need the light when it's burning low

Işığa yalnızca güneş ışığı düşük olduğunda ihtiyacın olur

Only miss the sun when it starts to snow

Ve güneşi yalnızca kar yağmaya başladığında özlersin

Only know you love her when you let her go

Ve onu sevdiğini yalnızca gitmesine izin verdiğinde anlarsın

Only know you've been high when you're feeling low

Kendini mutsuz hissettiğin dönemlerde yüksek olduğunu bilirsin

Only hate the road when you're missin' home

Evi özlediğin zaman yalnızca yoldan nefret edersin

Only know you love her when you let her go

Ve onu sevdiğini yalnızca gitmesine izin verdiğinde anlarsın

And you let her go

Gitmesine izin verdiğinde."

Bir süre sonra o da eşlik etmeye başlamıştı. Sesi eşsiz bir ruh gibiydi, öyle güzel, öyle çekiciydi. "Sesin çok berbat," dedi gülerek.

"Seninki de iğrençti," dedim ama ikimiz de yalan söylüyorduk, çünkü seslerimizin güzel olduğunu ikimiz de biliyorduk. En azından ben öyle düşünüyordum. "Bu şarkı bizim olmalı," dedim.

"Genelde sevgililerin böyle anları olur ama neyse."

Bir kahkaha patlattım. "Ooo, bir teklif mi bu yoksa?" dedim. Elini uzatarak yüzümü kapattı. Nefes almaya çalışarak kocaman elini geri ittim. "Hadi ama, birlikte dinlediğimiz ilk şarkı bu oldu. Bu, bir işaret olmalı!" diye bağırdım. Bir yandan da az önceki tepişmede dağılan saçlarımı düzeltiyordum.

"Tamam be, tamam. Yeter ki bağırma," dedi.

Ne güzel eğleniyorduk biz böyle! Sanki aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi...

11. Bölüm

Bir yağmur damlası kadar güzelsin!

Sabah gözlerimi açıp yatakta yuvarlandım ve ayağa kalktım. Dün değişik bir gündü benim için. Bir o kadar da anlamlıydı. Okula geri döndüğümde Meriç'le konuşabileceğimi bile sanmıyordum ama şimdi her şey değişmişti. Aşkını, acılarını, hayatının en dramatik kısımlarını öğrenmiştim, üstelik bizzat kendisi anlatmıştı. O kızı sevmekten vazgeçmiş olmasına da içten içe seviniyordum. Çünkü bence o kız, Meriç'in sevgisini hak etmiyordu.

Meriç'in acılarıyla dalga geçmek ya da onları ortalı-

ğa saçmak gibi bir düşüncem yoktu. Bunları yapsaydım onun gibi biri olurdum ve öyle bir insan olmayı asla istemiyordum. İstediğim tek şey aramızın iyi olmasıydı, çünkü kötü bir insan olmanın ne kadar yanlış olduğunu ona göstermek istiyordum. Sebebi ne olursa olsun, bana yaptıkları yanlıştı ve eninde sonunda bu yanlışıyla onu yüzleştirecektim.

"Mayıs! Kızım kime diyorum?" diye cırlayan bir ses düşüncelerimi böldü. Kim mi? Tabii ki Sıla'ydı.

Yüzümün önünde salladığı elini hafifçe ittim. "Bir şey mi dedin?"

"Dün neler olduğunu anlatmadın diyorum."

"Sakin ol, hepsini anlatacağım. Hadi okula gidelim."

Yüzüme şaşkınca baktı. "Deli insan, bugün okulu ekiyoruz."

"Pekâlâ, o zaman hazırlanalım," diyerek dolabıma yürüdüm.

"Ne hazırlanması? Kaçma, Mayıs! Dün güya on beş dakikalığına gittin ama tam bir buçuk saat sonra geldin ve uykum var diyerek direkt yattın. Annenleri nasıl idare edeceğim diye düşünüp durdum ve-"

Cümlesini bitirmesine izin vermeden araya girdim, yoksa bu konuşma akşama kadar sürerdi. "Sıla, o güzel çeneni Aras ve Rüzgâr'a haber vermek için yorsan olur mu, tatlım?" dedim gülümseyerek.

"Bu konuşma burada bitmedi. Ayrıca ben ne giyeceğim?"

Elimi uzatarak dolabımı işaret ettim, o da koşarak yanıma geldi. Bir saatin sonunda, gri, dar paça bir pantolon ve vücuduma yapışan, göbeği açık, beyaz bir tişört giymiştim. Saçlarımı düzleştirerek açık bırakmış, kırmızı ruj ve rimel sürmüştüm. Sıla da beyaz, dar paça bir pantolon ve benim üzerimdeki tişörtün siyahını giymişti. Saçlarını maşa yapmış, tozpembe bir ruj sürmüştü. İkimiz de fazla makyaj yapmayı sevmezdik ve bu, hoşuma gidiyordu.

"Hazır mıyız?" diye sordum Sıla'ya bakarak.

"Dur! Fotoğraf çekmedik!" dedi ve telefonuna uzandı. Sırıtarak verdiğimiz pozu instagram'a yükledi. Altına da 'Çıkalım öyleyse 😘' yazdı. Ben de telefonumu alarak, yüklediği fotoğrafı repost yaptım; güzel çıkmıştık. "İşte, şimdi çıkabiliriz," diyerek koluma girdi.

Annemlere öpücük atıp ve erken döneceğimize söz verip evden ayrıldık.

***

Kafede, sandalyelerimize yayılmış, sahnede şarkı söyleyen adamı dinliyorduk. Bizimkilere dönerek, "Adamın sesi pek de övdüğünüz gibi değil sanki," dedim.

Aras yüzünü buruşturdu. "Aynen, ben de beğenmedim."

Bu sırada Rüzgâr, "Ooo, takip mi ediliyoruz, hayırdır?" diyerek ayağa kalktı.

Kimin geldiğini görmek için kafamı çevirdim. Meriç, Ediz ve Burak gelmişlerdi. Hayret, kuyruklarından kurtulabilmiş gibi görünüyorlardı.

"Aras çağırdı, biz de gelelim dedik," diye cevapladı Ediz.

Onlar aralarında muhabbete daldıklarında Sıla'ya döndüm. Telefonuyla ilgileniyordu ama ona baktığımı hissetmiş gibi, "Hâlâ anlatmadın, Mayıs!" dedi.

Bakışlarım hızla Meriç'i buldu; bana bakıyordu. Yeniden Sıla'ya dönerek, "Bir şey yok, kuzum," dedim. "Önemsiz bir şeydi." Pek tatmin olmuş gibi görünmüyordu ve yüzündeki ifade şunu söylüyordu; sonra hesaplaşacağız.

"Kanka, sen de çıksana sahneye. Sesin falan her şeyin var mübarek," dedi Ediz, Meriç'e bakarak.

İçten içe gülerken Sıla'nın konuşmasıyla beynimden vurulmuşa döndüm. "Mayıs'ın sesi de çok güzeldir. Yani şahsen ben beğeniyorum. Neden ikisi birlikte söylemiyorlar?"

O anda yudumlamak gibi bir hata yaptığım limonatayı püskürtürken masadaki herkes bana bakıyordu. Öksürerek nefesimi düzeltmeye çalıştığım sırada, "Kız öldü, sırtına vurun," diye böğürdü Ediz. Burak isimli şahıs da yumruğunu sırtımın ortasına geçiriverdi. Gözlerim neredeyse yerlerinden fırlayacaklardı.

"Oğlum, hayvan mısın? Harbiden öldürüyordun lan kızı!" Meriç'in sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim, endişelenmiş görünüyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Meriç ve endişe ha? İnanılır gibi değildi. "İyiyim, sorun yok," dedim.

"Sorun yoksa sizi sahneye alalım, Mayıs Hanım," dedi Sıla.

Sıla'yı öldüreceğim artık kesinleşmişti. Aklınca benden intikam alıyordu. Of, Sıla! Meriç'le şarkı söylemek nedir ya? Heyecandan her şeyi unutur, rezil olurdum.

"O kötü sesini kimse duymasın istiyorsan anlarım," dedi Meriç sırıtarak.

Hah! Sensin kötü! "Kendi kendinle mi konuşuyorsun?" dedim ve ayağa kalktım.

O da sandalyesini geri iterek ayaklandı. Yanıma geldiğinde yüzüme baktı ve dudaklarını oynatarak, "Bol şans, sarışın," dedi.

Kalbim yerinden fırlamak üzereydi. İçimden, 'sakin ol, sadece bir şarkı' diyerek sakinleşmeye çalıştım. Sorun yoktu! Aynanın karşısında hep söylüyordum! Hiçbir şey yoktu!

Sahnenin kenarına geldiğimizde Meriç, solistin yanına gitti ve kısa bir konuşma yaptıktan sonra beni yanına çağırdı. Hafif yüksekte olan sahneye çıkmak için adım atmıştım ki Meriç elini uzattı. Önce eline, sonra yüzüne baktım ve elini tutarak, sahneye çıkmama yardım etmesine izin verdim. Bizimkilerle birlikte kafedeki herkes alkışlamaya başlamıştı, sanırım adamın sesini kimse beğenmemişti.

Meriç, "Hangi şarkıyı söylemek istiyorsun?" diye sordu.

En sevdiğim şarkıları şöyle bir düşünüp, "Shawn Mendes. Stitches," dedim.

Kafasını olumlu anlamda salladıktan sonra orkestraya dönüp bir şeyler söyledi. Çok geçmeden iki san-

dalye getirilip mikrofonlar ayarlandı. Sandalyelerden birine oturdum, Meriç de gitarın askısını boynundan geçirdi. "Hazır mısın?" dedi diğer sandalyeye otururken. "Vazgeçmek için hâlâ şansın var."

Hah, şuna bakın siz! "İnsanların kulaklarına işkence etmene izin veremem," dedim şirince gülümseyerek. Sonra Meriç gitarı çalmaya başladı ve ben de şarkıya girdim.

"I thought that I've been hurt before

Daha önce de yaralandığımı düşünürdüm

But no one's ever left me quite this sore

Ama daha önce kimse beni bu kadar acı içinde bırakmamıştı

Your words cut deeper than a knife

Sözlerin bir bıçaktan daha derin kesti

Now I need someone to breathe me back to life

Şimdi bana hayat öpücüğü verip beni hayata döndürecek birine ihtiyacım var"

Herkes alkışlıyordu, inanamıyordum. İçimden, lütfen şarkının sözlerini unutmayayım, diye geçirdim ama Meriç böyle bakmaya devam ederse bu biraz zordu. Meriç mikrofona yaklaştığında derin bir nefes aldım, anlaşılan bana eşlik edecekti.

"Got a feeing that I'm going under

Dibe çöktüğümü hissediyorum

But I know that I'll make it out alive

Ama biliyorum, canlı kurtulacağım

If I quit calling you my lover

Eğer seni aşkım diye çağırmayı bırakırsam

Move on

(Hayatıma) Devam ederim"

Kimi ıslık çalıyor, kimi alkışlıyor, kimi de bizi kameraya çekiyordu. Bizimkilerin hallerini anlatmayaysa kelimelerim yetmezdi. Ve Meriç'le şarkı söylemek... Evet, bunu tarif etmek için de kelimelerim yoktu maalesef.

"You watch me bleed until I can't breathe, shakin

Nefes alamaz duruma gelene dek kanadığımı izliyorsun titreyerek

Falling onto my knees

Dizlerimin üzerine çöküyorum

And now that I'm without your kisses

Ve mademki artık öpücüklerin yok

I'll be needing stitches

Dikişlere ihtiyacım olacak

Tripping over myself, aching

Takılıp düştüm, acıyor

Begging you to come help

Yardıma gelmen için yalvarıyorum

And now that I'm without your kisses

Ve mademki artık öpücüklerin yok

I'll be needing stitches

Dikişlere ihtiyacım olacak"

Hayatımın 'en muhteşem' dediğim anlarından birini yaşıyordum. O kadar heyecanlıydım ki, insanlar kalbimin sesini duyacaklar diye korkuyordum. Meriç'in gitar çalışı, şarkı söyleyişi ve bunları yaparken bana bakıp gülümseyişi bir araya gelmemeliydi. Bu birleşim sağlığım için tehlikeliydi.

"Just like a moth drawn to a flame

Büyülenmiş gibi cazibene kapıldım

Oh, you lured me in I couldn't sense the pain

Ah, beni cezbederek çektin, acıyı hissedemedim

Your bitter heart, cold to the touch

Senin acı kalbin dokunmak için bile soğuk

Now I'm gonna reap what I sow

Şimdi ektiğimi biçeceğim

I'm left seeing red on my own

Kendi kendime öfkelenerek terk edildim

Got a feeing that I'm going under

Dibe çöktüğümü hissediyorum

But I know that I'll make it out alive

Ama biliyorum canlı kurtulacağım

If I quit calling you my lover

Eğer seni aşkım diye çağırmayı bırakırsam

Move on

(Hayatıma) Devam ederim

You watch me bleed until I can't breathe, shaking

Nefes alamaz duruma gelene dek kanadığımı izliyorsun titreyerek

Falling onto my knees

Dizlerimin üzerine çöküyorum

And now that I'm without your kisses

Ve mademki artık öpücüklerin yok

I'll be needing stitches

Dikişlere ihtiyacım olacak"

Şarkımız bittiğinde büyük bir alkış tufanı koptu. Rüyadaymışım gibi hissediyordum. Meriç ayağa kalkıp gitarı çıkardı. Ardından elini uzatıp beni de ayağa kaldırdı. İnsanlara selam verdikten sonra sahneden inip masamıza doğru yürümeye başladık. "Sesin hiç de fena değilmiş," dedi.

"Senin sesin de idare edermiş," dedim tebessüm ederek. Sonra tebessümüm büyüdü, büyüdü, kocaman bir gülümsemeye dönüştü. Çünkü elimi hâlâ bırakmamıştı.

12. Bölüm

Sessizliğin şarkı gibi!

Güneş ışıkları odama girdikçe gözlerimi aralıyordum. Bir süre sonra tamamen uyanmış olarak yataktan kalktım ve banyoya ilerledim, rutin işlerimi hallettikten sonra geri dönüp telefonumu elime aldım. Mesaj gelmişti.

Sılaşkım: 'Bugün alışveriş merkezine gidiyoruz. Hemen uyan! Oraya geldiğimde hazır olacaksın!'

Mesaj 12.09'da gelmişti ve şu an saat 13.01'di. Telaşla dolabımın önüne geçip hazırlanmaya başladım. Dün yaşadığım şey o kadar güzeldi ki, gece boyunca

düşünmekten doğru dürüst uyumayamıştım. Hiç tanımadığımız insanlar gelip bizi tebrik etmişlerdi. Hatta 'bir daha' tezahüratları bile yapılmıştı. Keşke gece böyle sonlansaydı ama bir grup öküzün sayesinde bu mümkün olmamıştı. Yedi kişiden oluşan ökzüler bana ve Sıla'ya sarkıntılık yapmışlardı. Bunun sonucunda da elbette kavga çıkmış, o arbedenin içinde Rüzgâr bizi taksiye bindirip eve yollamıştı. Biz evlerimize geldikten bir süre sonra da mesaj atmış, iyi olduklarını, merak etmememizi söylemişti.

Sıla çoğunlukla bizde kalıyordu, çünkü anne ve babası gezmeyi fazlasıyla seven insanlardı. İş gezileri de üzerine eklenince pek fazla ortalıkta olmuyorlardı. Ama dün gece evdelerdi ve Sıla da onların yanında kalmak istemişti.

Hazırlandıktan sonra, odamdan çıkmak için çantamı almıştım ki Sıla'nın sesini duydum.

"Mayııs! Nerede kaldıın?"

Odamdan fırlayıp merdivenleri inerken, "Daha yeni geldin ya, ne bağırıyorsun?" dedim kaşlarımı yalandan çatarak.

"Şimdi moralini bir bozarım, görürsün," dedi.

Şaka yaptığını biliyordum. "Dene bakalım," diyerek takıldım ona.

"Bugün iyi tarafımdan kalktım, bu yüzden de böyle bir şey yapmayacağım. Hadi, hızlı ol."

Tam kapıdan çıkmak üzereydik ki annem salonun kapısından seslendi. "Nereye gidiyorsunuz, hanımlar?"

Yanına giderek ona sıkıca sarıldım, Sıla da kollarını etrafımıza doladı. "Sevgi kucaklaşmasıı!" diye bağırdı.

Bizi resmen boğuyordu. Annem kıkırdadı. "Dur kız, öldürdün bizi!" dedi. Sonra ikimizi de yanaklarımızdan öperek, "Geç kalmayın," diye uyardı.

Sıla, "Merak etme, Beren Teyzeciğim," dedikten sonra, anneme veda ederek evden çıktık ve taksiye binerek alışveriş merkezine gittik. Önce güzel bir kahvaltı yaptık. Sıla, Ediz'le mesajlaştıklarından bahsedince şaşırdım ama aralarındaki şeye karışmama kararı almıştım. Ediz'le bir ilişki yaşamak istiyorsa arkadaşımı elbette destekleyecektim.

Kahvaltımızı bitirdikten sonra sinemaya gitmeye karar verdik. Afişlerin önünde durmuş, hangi filme gireceğimize karar vermeye çalışırken, birisi arkamızdan yaklaşıp kollarını omuzlarımıza attı. "Bizsiz gezmek ha! Hiç yakıştıramadım, kankalar," dedi.

Elbette bu ses Aras'ındı. Onu görmek için arkamı döndüğümde sadece onu görmekle kalmadım, yanında Rüzgâr, Meriç, Ediz, Burak, Selin, Eda ve okuldan bir kız daha vardı. Sanırım adı Başak'tı. Onun bu kızlarla takılmasına üzülüyordum, çünkü iyi bir kıza benziyordu. "Bütün okulu çağırsaydınız. Bunlar az olmuş," dedim Aras'a bakarak. Sonra bakışlarım Meriç'e kaydı. Dar ama bacaklarını sarmayan siyah bir pantolon, gri bir tişört ve deri ceket giymişti. Çok hoş görünüyordu.

Bana cevap veren Rüzgâr oldu. "Meriç ve Ediz dün akşam bizim evde kaldılar, biz de onları davet ettik. Ama kızların bizimle alakası yok, kapıyı açtığımızda onları karşımızda bulduk."

"Bengü benim sorumluluğumda ama diğerlerinin benimle de alakası yok. Bütün suç Burak'ın," dedi Ediz. Suçsuzluğunu ispat etmek ister gibi ellerini de havaya kaldırmıştı.

Adını Başak sandığım ama Bengü olduğunu öğrendiğim kız, "İsterseniz biz gidelim. Rahatsızlık verdik," dedi araya girerek. Selin ve Eda aynı anda ona ölümcül bakışlar attılar.

"Seni tanımıyoruz ama sorun sen değilsin. Şu ikisini görmek istemiyoruz," dedi Sıla sonunda patlayarak.

"Adım Bengü. Üzgünüm, davet edildik sanıyordum."

"Opps! Sılacık sinirlendi. Selin ve Eda, ikileyin, hadi canım."

Ediz onları yollamaya çalışsa da gitmeye niyetleri yok gibiydi. Selin o koca ağzını yaya yaya, "Meriç, ne diyor bunlar? Bir şey söylesene ya!" dedi.

Hepimizin bakışları Meriç'e döndü; yine ne kadar tatlıydı. "Canımız sıkılmasın, kızlar. Güzel güzel söylüyorlar, abartmayın siz de," dedi Meriç, sinirlenmiş gibi bir hali vardı. Bu durumdan hoşlanmadığı kesindi. Ama Selin sırıtarak onun yanına gitti, sonra da gayet rahat bir tavırla onu dudaklarından öpmeye başladı. Meriç'se karşılık vermeden öylece duruyordu.

Aras koluma girip beni başka yöne doğru çevirince ona içten içe teşekkür ettim. "Tuvalete gidip geleceğim," diyerek koşar adımlarla yanından uzaklaştım. Bir kız gerçekten de kendini bu kadar küçük düşürebilir

miydi? Hayatım boyunca bu tarz kızların neden böyle davrandıklarını çözmeye çalışmıştım ama bir sonuç elde edememiştim.

Tuvalete girince yüzümü yıkadım ve kendime gelmeyi bekledim. Selin, Meriç'i öperken kalbim parçalanmış, parçalar her yanıma batmış gibi hissetmiştim. Hayatımın iyiye gitmesini bekliyordum ama her şey gittikçe berbat bir yola doğru ilerliyordu ve bu yola girmek istemiyorum. Yardım istemek için Güney'i de arayamazdım. Benimle yeterince ilgilenmişti, bundan sonrasını kendim halletmek istiyordum. Sonuçta artık çocuk değildim, büyümüştüm ve başımın çaresine bakmam gerekiyordu. Derin bir nefes alarak tuvaletten çıkıp bizimkilerin yanına döndüm. Eda ve Selin yoktu, Bengü hâlâ buradaydı ve Sıla'yla sohbet ediyordu.

"Sonunda be kızım. Nerede kaldın? Film başladı," dedi Aras ve elimden tutup koşmaya başladı.

Ona uyup koşarken kahkaha atıyordum, çünkü çok komik görünüyordu. Bir eli bendeydi, diğer elinde de koca bir kutu patlamış mısır vardı. Bizimkiler de arkamızdan geliyorlardı. Herkes yerine geçtiğinde oturma sıramız şu şekilde olmuştu; Bengü, Aras, ben, Meriç, Sıla, Ediz, Burak ve Rüzgâr.

Aras'ın kucağındaki kutudan birkaç tane mısır alarak ağzıma attım ve film başladığı anda neredeyse boğulacaktım. +18 uyarılı bir korku filmiydi bu! "Bu filmi kim seçti?" diye böğürdüm.

Bengü, "Ben seçmiş olabilirm," dedi ürkek bir ifadeyle.

Hakkında düşündüğüm bütün iyi şeyleri geri alarak, ona ölümcül bakışlarımı fırlattım. "İnşallah mısırından hamam böceği çıkar da yanlışlıkla onu da yersin. Hatta midende kötü şeyler olur da ölürsün," dedim.

Elindeki mısır kutusunu Aras'a verdi. "Vicdansız mısın sen? Böcek deme bana!"

Pis pis sırıttım. "Yatmadan önce yatağını kontrol etmeyi unutma. Anlarsın ya," diyerek göz kırptım.

Sıla bana doğru eğildi. "Kızım, manyak mısın? Böceklerden gerçekten korkuyormuş. Mısır alırken kırk defa sordu 'içinden böcek çıkar mı?' diye."

Umursamaz bir şekilde omuz silktim. Hak etmişti bence. "Bana ne ya, böyle film mi olur?" diye mızmızlandım sessizce.

Meriç, "Korkuyor musun, sarışın?" dedi. "Güçlü kollarım senin için her zaman hazır."

"Tokadım da senin için her zaman hazır."

Şirince sırıttı. "Ama ben de korkuyor olabilirim. Öpersen korkum belki geçer."

"Çok güzel tokat atarım, ister misin?"

Gözlerini devirdi. Sonra suratını buruşturarak, "Şu saçma göz iğrençliğini yaptırdın ya bana, süpersin," diye söylendi.

Meriç atışmayı bırakıp önüne döndüğünde ben de filmi izlemeye koyuldum. Ama çok geçmeden çığlık atıp gözlerimi sıkıca kapatarak yanımdakine sarıldım. Panikle acaba hangi yamındakine sarılmıştım? Lütfen

Aras olsun, lütfen, lütfen!

"Sarışın, sakin ol. Bağırdığın için birisi saçma sapan bir şey söyleyecek, sonra ağzı burnu yer değiştirecek," dedi. Sonra da ekledi. "Eğer iyi hissedeceksen film bitene kadar böyle kalabilirsin. Bak, bu teklifi de hiçbir kıza sunmadım, sunmam da."

Ben cevap verene kadar elleri belime inmişti bile. O panikle dibine kadar girdiğimi o an fark ettim. Öyle yakındı ki... Sakinleşmek için nefesimi tutmam gerekti. Ama itiraz etmedim, başımı göğsüne yasladım ve âşık olduğum o kokuya 'merhaba' dedim. Gözlerimi hiç açmadan kokusuna odaklandım. Perdedeki film umurumda değildi, benim filmim yanı başımdaydı.

"Film bitene kadar böyle kal. Sessizken daha güzelsin," diye mırıldandı.

Meriç'ten

Mayıs bana iyice sokularak, rahat olduğunu belli eden sesler çıkardı. Gülümseyerek saçlarını okşadım. Çok tuhaf bir kızdı. Geçen gün ona anlattıklarımı dinleyip benim adıma üzülmüş, ağlamıştı. Sert görünüyordu ama yakınındakiler söz konusu olunca küçük bir kuş kadar savunmasız olabiliyordu. Zaten sadece yakınındakilere sıcak davranıyordu. Bu huyu da beni ona çekmişti. Damla'yı sevmekten vazgeçmiştim ve bunu sağlayan Mayıs olmuştu. Nedenini kendime defalarca sormuştum ancak bunun cevabını bilmiyordum.

Mayıs göğsümde uyuyordu. Göz ucuyla Aras'a baktım ve çatık kaşlarıyla karşılaşınca hiç şaşırmadım.

Hafifçe eğildi ve fısıldayarak, "Eğer onu üzecek bir şey yaparsan sonuçları kötü olur," dedi. "Mayıs farklıdır. Bunu bilerek hareket et."

Onun farklı olduğunun zaten farkındaydım. İçimde, ona yaklaşmamam konusunda beni sürekli uyaran bir ses vardı ve o sesin uyarısını asla dikkate alamıyor, kendimi sürekli Mayıs'ın yanında buluyordum.

Ediz'in söyledikleri aklıma gelince içimin sıkıldığını hissettim. *"Kör müsün, Meriç? O kız, seni sevmiyor. Bunu nasıl görmezsin? Sana boş bir şeymişsin gibi bakıyor! İnan bana seni tanıyamıyorum artık."*

Aras'ın bir cevap beklediğini fark edince, "Onun farklı olduğunu biliyorum ve merak etme, ben de ona herkesten farklı davranıyorum," dedim. Söylediklerimde de samimiydim. Ona kendimi, kalbimi açmış, eski aşkımdan, kardeşimden, acılarımdan bahsetmiştim. Üstelik böyle bir şeyi ilk defa yapıyordum. Sanırım değişiyordum. Hiçbir kızı incelemediğim kadar Mayıs'ı inceliyor, beni gördüğü andaki halinden, güldüğünde yanağında beliren gamzesinden, sinirlenmesinden, sevinmesinden hoşlanıyordum. Onu her gördüğümde kardeşimi görmüşüm gibi mutlu oluyordum. Şimdi olduğum gibi...

Kafamı hafifçe eğip saçlarını kokladım; çok güzel kokuyordu. Yumuşacık saçları bana geçmişi, saçlarıyla oynadığımda uyuyakalan kardeşimi hatırlatıyordu ve bu, benim için muhteşem bir şeydi. Bu sarışın bana ne yapıyordu?

13. Bölüm

Bana kalbin gibi bak!

Mayıs'tan

Beynimdeki sesler yükseldikçe rahatsız olmaya başlamıştım. Şurada uyuyoruz ya. Biraz saygı, arkadaş!

"Mayıs, film bitmek üzere, kalkmalısın artık."

Meriç'in sesini duyunca uyku uzaklaşmaya başladı. Meriç'in sesi mi? İyi de onun sesi beni uykudan nasıl uyandırabilirdi ki? Ne alakaydı? Tabii ya, sinemadaydık! Gözlerimi yavaşça araladım, Meriç yanağıma dokunuyordu. Yapışmıştım tabii çocuğa! Masum masum bakmaya çalıştım. "Kusura bakma, uyuyakalmışım," dedim.

"Sorun değil. Bu omuzlar sana her zaman açık."

Gözlerimi devirdikten sonra etrafıma bakındım. Film bitmişti ve bizimkiler ayaklanmıştı. Ben de ayağa kalkıp çıkışa doğru yürümeye başladım. Tam önümden yürüyen Aras, "Rahat uyudun mu?" diye sordu omzunun üzerinden bana bakarak.

Omzuna vurmak için elimi kaldırdım ama keşke kaldırmaz olsaydım. Benden kaçmak için ileri atılınca ayağı koltuğa takıldı, düşmemek için de hâlâ havada olan elime sıkıca yapıştı, sırtüstü yere düştüğünde beni de beraberinde çekmiş oldu. Gözlerimi kapatarak, üzerine düşmeyi bekledim ama bu gerçekleşmedi. Güçlü kollar belimden kavrayarak beni kendine çekmiş, ayaklarımın üzerine bırakmıştı. Olayın şokunu atlatıp gözlerimi araladım. Meriç'in sırıtan suratı tam karşımdaydı.

Göz kırparak, "Ne zaman ihtiyacın olursa buradayım," dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Ediz ve Rüzgâr, yerden kalkmaya çalışan Aras'a resmen anırarak gülüyorlardı. Ancak Aras'ın suratı asıktı, bana kızgın bakışlar atıyordu. Küsmüştü sanırım ama bilerek yapmamıştım ki. "Vallahi bilerek yapmadım. Özür dilerim, yavrum," dedim. Bizim dörtlünün arasında ne zaman bir şey olsa 'yavrum' dememiz yeterliydi. Aras ayağa kalkarak üzerini çırptı, sonra yanıma gelip kolunu omzuma attı. Ve beni Meriç'ten uzaklaştırdı.

"Affedildin, yavrucuğum. Şimdi yemeklere saldırma zamanı!" dedi.

Beni yine koşturmaya başlamıştı. Ben de yine kahkaha atıyordum tabii. Yemek alanına gelince, boş bulduğumuz bir masaya yerleştik. Diğerleri de arkamızdan gelerek sandalyelere oturdular.

"Evet, ne yiyoruz?" diye sordu Burak. Herkesin ne yiyeceğini öğrendikten sonra da yemekleri almak için kalktı. On dakika sonra hepimizin yiyecekleri masadaydı.

"Bir dahaki sefere yemek bizden, ona göre," dedi Rüzgâr.

Meriç, "Bu konu ne zamandan beri aramızda sorun oldu?" diye sordu.

Rüzgâr sırıttı. "Beleş yemeğin tadı başka tabii, sen de haklısın."

Onlar kendi aralarında hesap muhabbeti yaparken, Bengü bana ve Sıla'ya döndü. "Haftaya voleybol seçmeleri başlıyor. Katılacak mısınız?"

Sıla'yla birbirimize baktık. "Tabii katılırız," dedi Sıla. Ben de kafamı sallayarak onayladım.

"Selin ve Eda da katılıyorlar. Yine! Ama takıma bir faydaları dokunmuyor. Umarım siz iyisinizdir."

"Şaşırmadım," dedim yemeğimden bir ısırık alarak.

"Fazlasıyla iyiyiz. Merak etme, takımı onlara bırakmayız," dedi Sıla ve o ukala gülüşlerinden birini ona gönderdi.

"Bu sene fena olacak desenize!" diyerek araya girdi Ediz.

"Ya, ya, ne demezsin!" dedi Sıla, Bengü'ye bakmaya devam ederek.

Ben de Bengü'ye baktım; Ediz'e gülümsüyordu. Gülümsediğinin farkında değildi belki ama bu, başka bir gülümsemeydi. Sıla'ya döndüm; Bengü'ye boş bir ifadeyle bakıyordu ve onun da gözleri Ediz'e kaydı. Sanırım o da olayı anlamıştı. Bu sefer bakışlarımı karşımda öküz gibi yemek yiyen Meriç'e çevirdim. Sonrası şöyle oldu; Meriç bana baktı, ben Bengü'yü işaret ettim. Meriç, Bengü'ye baktı. Ben de Bengü'ye baktım. Meriç, Ediz'e döndü, tabii ben de Ediz'e çevirdim bakışlarımı. Ediz, Sıla'ya bakıyordu. Meriç bu sefer Sıla'ya baktı. Ben de Sıla'ya baktım, Sıla da Bengü'ye bakıyordu. Başım dönmüştü resmen, kim, kime bakıyordu artık algılayamıyordum. Sonunda Meriç cebinden telefonunu çıkardı. Bir şeyler yaptıktan sonra bana imalı bir bakış attı. İşte bunu anlamıştım. Telefonumu çıkardım; bana mesaj atmıştı.

'Ediz ve Bengü kuzenler.'

E, yuh ama! Şunu en başından, başım dönüp devrelerim yanmadan akıl etseydi ya. Ona baktığımda sırıtıyordu. Gözlerimi devirip yemeğime döndüm. Bulduğum ilk fırsatta da Sıla'ya doğru eğildim. "Kıza ölümcül bakışlar atıp durmasan," dedim. "Kuzenlermiş."

Sıla bana baktı ve omuzlarını silkti. "Bana ne canım."

Ama bunu söylerken gülümsediğinin farkında değildi. Ah be Sıla! Eskiden bana yapılanlar için hislerini saklıyorsa çok üzülürdüm. Bu işe en kısa zamanda el

atmalıydım. "Eee, Ediz," dedim birden. "Sevgili durumları nasıl gidiyor?" Herkes dönüp bana baktı.

"Esmerin adı, sarışının tadı dedim, büyük konuştum be kanka," dedi Ediz gülerek.

"Sen âşık mı oldun? Kim olduğunu söyle de hayatının travmasını geçirmesinde yardımcı olayım."

Sıla'nın söylediğine gülmemek için kendimi zor tuttum.

Ediz, "Âşık değilim ama hislerimin adını da henüz koyamadım. Sanırım sadece hoşlanıyorum," diye yanıtladı.

Sıla ayağa kalktı. "Her neyse, benim gitmem gerekiyor. Görüşürüz, gençler."

Sıla yürümeye başladığında Meriç'le göz göze geldik. Dudaklarını oynatarak, "Aynı şeyleri hissediyorlar," dedi.

"Üzgünüm, benim de gitmem lazım," diyerek Sıla'nın peşinden gittim. Alışveriş merkezinin önünde ona yetiştim; taksiye binmek üzereydi. Oha be kızım, diye geçirdim içimden. Nasıl bu kadar hızlı olabilmişti ki? "Sıla!" diye bağırdım ama dönüp bakmadı bile. "Bekle! Konuşalım!" dedim sesimi daha fazla yüklesterek. Yine işe yaramadı, Sıla taksiye binerek uzaklaştı. Gördüğüm ilk boş taksiye bindim ve şoföre, "Öndeki taksiyi takip et," dedim. Bana tuhaf bir bakış attı ama itiraz etmeden de yola koyuldu. Sıla deniz kenarında taksiden inince, şoföre parayı uzatıp çantamı kaptığım gibi ben de indim. Manzara gerçekten çok güzeldi. Ne-

rede olursam olayım, şu deniz manzarası beni benden alıyordu. Yavaş adımlarla kayalıklara kadar yürüdüm ve Sıla'nın yanına oturdum.

"Onun birinden hoşlandığını biliyordun," dedi.

"Biliyordum," dedim.

"Tamam, sorun değil. Ona karşı bir şey hissetmiyorum zaten. Sadece onu her gördüğümde... mutlu oluyorum... yani sanırım... Ama benimki heves, biliyorum. Ve bu hevesi söndürmem lazım."

Kaşlarımı çattım. "Sıla, bence zamana bırakmalısın," dedim.

"O, başkasını seviyor. Ya da hoşlanıyor. Neyse işte. Umutlanmamam gerek."

"Ediz'in kimi sevdiğini biliyorum. Kimseye söylemeyeceğime söz vermiştim, özellikle de sana. Ama sen benim kardeşimsin, ailemdensin. Bunu senden saklayarak hata yaptım sanırım."

Sıla çantasından sigara paketini çıkarıp bir tane yaktı. Derin bir nefes çekip dumanı manzaraya karşı üfledi. "Aman salla be, üç gündür tanıdığımız biri işte. Sadece, ilk kez böyle bir şey hissettiğim için dağıldım. Bilirsin, normal şartlarda kimse umurumda olmaz."

"Of, Sıla! O kız sensin," dedim. Yüzünde oluşmaya başlayan donukluğu görebiliyordum. Hiçbir şey söylemeden yüzüme bakıyordu. "Sıla, kendinde misin?" diye sordum. Yine tepki alamayınca kolundan tutup onu hafifçe sarstım. "Sıla!" Şimdi de bana uzaylıymışım gibi bakıyordu.

Bir anda silkinerek kendine geldi. "En başından anlatıyorsun! Hemen!"

Derin bir nefes alarak o günü anlatmaya başladım. "Hani film izlediğimiz gün seni aceleyle Rüzgârlardan çıkarmıştım ya," dedim.

"Evet, sonrasında bana bir şey söyleyecektin ama sürekli geçiştirmiştin."

"İşte o gün evden çıkmaya yeltendiğimde Ediz'in telefonla konuştuğunu duydum. Senden, hislerinden bahsediyordu. Üzerime aynı anda hem kaynar hem de buz gibi su dökmüşler gibi old-"

"Kiminle?" diyerek sözümü kesti.

"Annesiyle."

"İyi de ya başka Sıla'ysa?"

Salaklığına şaşkınlıkla baktım. "Peki. Hani bizim evdeyken beni birisi aramıştı ve on beş dakika diye gidip gelememiştim. Beni arayan Meriç'ti. Ediz'in sana karşı duyguları olduğundan bahsetti ve sana söylemememi istedi. Ediz'den duymanın daha iyi olacağına beni ikna etti," dedim. "Çok biliyor ya," diye de ekledim.

"O soruları bu yüzden sormuştun, değil mi? Senin yerinde olsam ben ne yapardımlar falan."

"Evet. Ve sana söyleyecektim. Meriç'le konuşmasaydım tabii. Ama verdiğin cevaplar da söylememi engelledi. Şimdi söyledim işte, çünkü üzgün olmana daha fazla dayanamadım." Gözlerimde en masum ve en içten bakışlarım vardı.

"Mayıs, beni biliyorsun. Hiçbir erkeğe o gözle bakmadım ben. Ama Ediz'in Aras'la şakalaşmaları, ortama hemen uyum sağlaması çok hoşuma gidiyor. Ayrıca gülüşü de çok güzel. Şu an ne hissettiğimi ben de bilmiyorum. Sanırım bu sadece beğeni. Tabii ilerleyen zamanlarda ne olur bilmiyorum."

Sıla'nın samimi konuşması beni mutlu etmişti. Hep net bir kızdı o. Bu huyunu seviyordum. Ve ikisinin güzel bir ilişkilerinin olmasını gerçekten istiyordum. Ama Ediz biraz sorundu. Bunu da Sıla'dan saklayacak değildim. "Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Ediz'in hayatından çok kız geçti. Yani eskiden. Ya sana olan duyguları geçiciyse? Ya sadece hevesse?" Arkadaşıma bunları söylediğim için üzgündüm ama başka şansım yoktu.

"Onu da yaşayıp göreceğiz, Mayıs," dedi gülümseyerek. "Bu soruların yanıtı bende yok, zamanda var. Ne olacağını kimse önceden bilemez. Kötü bir şey olursa da acı çeker, büyür ve olgunlaşırız. Merak etme, kendimi kaptıracak değilim. Sadece, onun neler yapacağını merak ediyorum. İyi ki söyledin bana."

Sıla'yı hiç böyle görmemiştim. Ama söylediklerinde sonuna kadar haklıydı. Hepimiz yaşayıp görecektik. Sonu acı olsa bile.

"Bu duruma kızacağını sanmıştım," dedi. "Beni düşünerek hareket ettiğin için teşekkür ederim."

"Sıla, benim en yakınımsın sen. İlk arkadaşımsın. Kötü zamanlarımda karşıma çıkan bir melek gibisin. Bizim aramızda böyle sorunlar olmasın, çünkü senin

mutluluğun, benim mutluluğum. Sakın bir daha böyle düşünme, olur mu? Hem Meriç ve Ediz'i sorun edecek olsaydım, Aras ve Rüzgâr'la çocukluk arkadaşı olduklarını öğrendiğim an hepinizden kopardım. Ama bunu yapamam, sizi kaybedemem. Siz olmazsanız ben de bir hiç olurum," dedim, ağlamaya başlamıştım ve gözyaşlarımı umursamıyordum.

"Sen de benim her şeyimsin. Akıtma o gözyaşlarını. Ağlamak yakışmıyor sana," dedi ama onun da gözleri nemlenmişti.

"Meriç'e olan duygularımı biliyorsun, gördün ve hissettin. Kalbim onun yanındayken yaşıyor. Ama onun bundan haberi yok. Olmayacak da. Çünkü bana yaşattıkları o kadar kötüydü ki, hayattan kopmama sebep olmuştu. Resmen ölümün kıyılarında gözlerim kapalı koştum ben. Bundan da haberi yok, yine olmayacak da. Bizim Meriç'le olmamız her şeyin tersine dönmesi demek. Öyle anlamsız, öyle acımasız bir durum bu. Ama sizin bir şansınız var, anlıyor musun? Yoksa bile şansınızı siz yaratacaksınız. Yarattığınız an, işte o an her şey daha iyi olacak, güven bana," dedim. Meriç'e olan duygularımı ilk defa sesli şekilde dile getiriyordum.

Sıla gözyaşlarını sildi ve elini kalbimin üzerine koydu. "Buranın onun yanında yaşadığını söylüyorsun. Ya bir gün yakalanırsa kalbin? Ki yakalanacak da. Meriç senin kim olduğunu er geç öğrenecek. O zaman ne yapacaksın? Kendi benliğinden kaçtığın gibi kaçacak mısın, yoksa intikamını almaya karar verdiğin günkü gibi savaşacak mısın?"

14. Bölüm

Sessiz ol, sesinin muhteşemliğini duymak üzereler!

Sıla'nın söylediklerini duymamış olmayı dilerdim ama olmuyordu. Sözleri beynimde yankılanıyordu. Kalbimin sızladığını hissediyordum. Bunları bana nasıl söylerdi? Hissettiklerimi anlamıyor muydu? Acı çektiğim günleri ne çabuk unutmuştu? Keyfimden kaçmamıştım ben ve savaşmaya karar verene kadar benliğimi kaybetmiştim. Ayağa kalkıp çantamı aldım ve taksiye binmek için yola doğru yürümeye başladım. Sıla'nın arkamdan geldiğini fark edince, "Sadece yalnız kalmak istiyorum," dedim. Yalnız kalmalı, söylediklerini sindirmeliydim.

"Özür dilerim. Öyle söylemek istemedim," dedi.

"Sorun değil. Görüşürüz," diyerek yürümeye devam ettim. Özel yerime gitmek istiyordum. Ben onun mutluluğunu paylaşmak için yanında olmak istemiştim ama o, kalbimi kırmıştı.

"Hayır, gidemezsin, Mayıs!" dedi karşıma geçerek.

"Anladım, öyle demek istemedin, Sıla. Ama söylediklerin başka hangi anlama gelebilir ki? En hassas noktamın o olduğunu biliyorsun. Söylediklerin ağırıma gitti."

"Söylediklerimde haklı olduğumu görmüyorsun, Mayıs. Sen değiştin, evet. Ama bu, duygularının da değiştiği anlamına gelmiyor. Gerçekler ortaya çıkacak, biliyorsun. Bunları sana söylüyorum, çünkü o zamana seni hazırlamaya çalışıyorum."

Onu daha fazla dinlemek istemiyordum. Koşarak yola çıktım ve gördüğüm ilk taksiye atladım. Özel yerime geldiğimde taksiden inip tepeye tırmandım. Mutsuzdum, en yakınım bile beni anlamıyordu. Sıla başından sonuna her şeyi, hislerimi, acılarımı biliyordu. Bunları bile bile üzerime gelmesini anlayamıyordum. Üstelik Meriç'in tarafındaymış gibi konuşmuştu.

Kulaklığımı takıp çalma tuşuna bastım ve Lana Del Rey'e eşlik ederek Born To Die'ı mırıldanmaya başladım.

"Don't make me sad, don't make me cry

Üzme beni, ağlatma beni

Sometimes love is not enough and the road gets tough

Bazen aşk yeterli değil ve yol engebeli oluyor

I don't know why

Nedenini bilmiyorum

Keep making me laugh,

Beni güldürmeye devam et"

***

Zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildim. Ama karşımda gecenin zifiri karanlığı vardı. Bir de o karanlığı aydınlatan ışıklar. Bu görüntü gülümsememi sağladı. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım; bu güzel geceyi mükemmel yapan yıldızlar ışıl ışıldı. Karanlığa serpiştirilmiş mucizeler gibiydiler. Hayatımızı mükemmelleştiren mucizeler gibi...

Birkaç saat önce telefonumu kapatmıştım, burada öylece, tek başıma kalmak istiyordum, burası benim için huzur demekti ama eve gitmem gerektiğinin de farkındaydım. Ayağa kalkıp yürümeye başladığımda, umarım Sıla ortalığı karıştırmamıştır, diye düşündüm. Çünkü kimseyle uğraşacak halim yoktu ve gerçekten çok yorgun hissediyordum. Ah be Sıla, ne hallere soktun beni, kardeşim...

Evimin önüne geldiğimde zile bastım. Annem kapıyı gülümseyerek açınca şaşkınlıkla bakakaldım. Kızmayacak mıydı yani? Öne doğru bir adım attı ve bana sıkıca sarıldı. Her zaman kıskandığım o kokusunu içime çekerek kollarımı ona doladım. Annemi çok seviyordum.

Annem, "Yalnız kalmak istediğin zamanlar eve geç

geliyorsun. Ve öyle anlarda zamanın farkında olmadığını da biliyorum. Seni anlıyorum. Eğer konuşmak istersen ben her zaman buradayım, bir tanem," dedi.

Hayretle geri çekilerek yüzüne baktım. "Böyle olduğunu nasıl anladın?" diye sordum.

Annem şefkatle gülümsedi. "Senin yaşlarında ben de hep böyle yapardım. Annem her defasında kızardı bana ve neyim olduğunu, neden geç geldiğimi hiç sormazdı. Sen de her geç gelişinde mutsuz görünüyorsun. Annemin aksine, neyin olduğunu, neden üzüldüğünü sormak istiyorum. Ve her zaman yanında olduğumu bilmeni."

Ona bir kez daha sıkıca sarıldım. "İyi ki varsın en güzel kokulum," dedim.

"Hadi içeri gir. Sıla burada ve sen gelmeden de gitmeyeceğini söyledi. Ayrıca üzgün görünüyor."

Şaşırmamıştım, Sıla'ydı işte, onu tanıyordum. Eve sabah dönseydim bile burada olacağını biliyordum. Annem elini sırtıma koyup ilerlememi sağladı. Derin bir nefes alarak salona girdim. Babamın bakışlarına yakalanınca hızla yanına giderek yanaklarından öptüm.

"Geç gelseydin, kızım," dedi babam kinayeli bir sesle. "Böyle erkenden evde ne işin var?"

"Bir dahakine artık, babacığım," dedim gülümseyerek. Bu kadar rahat darvanmamın sebebi annemdi, bana kızmaması için babamla konuştuğunu tahmin etmek zor değildi.

Babamın gülmemek için kendini zor tuttuğunu gö-

rebiliyordum. "Sıla yukarıda ve iyi görünmüyor. Aranızda her ne olduysa şunu sakın unutma; kalp kıran, kalbinden en kötü şekilde vurulur."

Babamın bu sözünü çok severdim. "Merak etme, baba. Sıla'yla aramızda sorun olmaz, düzeltiriz biz," dedim ve salondan çıkıp merdivenleri tırmandım. Odama girdiğimde Sıla içeride değildi. Terasa doğru yürüdüm; koltuğa oturmuş, manzarayı seyrediyordu. Yanına oturdum, kafamı arkaya yaslayıp bakışlarımı yıldızlara çevirdim. Yıldızlar beni alıp götürmüştü ki, Sıla konuşmaya başladı.

"Özür dilerim, tamam mı? Ben sadece seni uyarmak istemiştim. Bu kadar tepki göstereceğini bils-"

"Beni uyarmana gerek yok, Sıla. Çünkü onunla aramızda bir şey olmayacak. Onların yüzünden kendim olmaktan vazgeçtim ben. Bu ne demek biliyor musun? İntihar gibi bir şey ama ölmüyorsun. Her gün boğuluyorsun, yine ölmüyorsun. Her gün acı çekiyorsun, yine ölmüyorsun."

"Mayıs, farkında değilsin ama sen kendini buluyorsun. Saçlarını siyaha boyamıyorsun artık, lens takmıyorsun. Kendin olmaya çoktan başladın da haberin yok. Ben bunu görüyorum, kendini bulurken seni izliyorum. Bazen böyle olur, sen gerçeği göremezken, en yakınındaki senin yerine görür. Ben de görüyorum ama seni kırmamak için susuyorum. Yani susuyordum, bugüne kadar... Söylediklerimi istediğin kadar inkâr edebilirsin, bunu yapman da gerçeği değiştirmeyecek. Mayıs, ne karar verirsen ver, ne yaşarsan yaşa ama şunu unut-

ma; aynı duyguları yaşayacağız. Çünkü sen canımsın, kardeşimsin."

Sıla böyleydi işte, hissettiklerini net bir şekilde dile getirir, karşısındaki mutlu olsun diye yalan söylemezdi. Onu gerçekten çok seviyordum. "Dediğin gibi olsun," dedim. "Ama Meriç konusunda dev yanılacaksın."

Gülümseyerek yüzüme baktı. "Yanılt beni, bebek," dedi. Hemen peşinden de, "Barıştık mı, sarı?" diye ekledi.

Ona küsmemiştim ki zaten, sadece kırılmıştım. "Barıştık, yavrum," dediğimde kollarını bana sıkıca doladı. Nefes almaya çalışırken fısıldadım. "Boğuluyorum!"

Sırıtarak geri çekildi. "Söz veriyorum, bir daha kırmayacağım seni. Ama beni biliyorsun işte..."

Göz kırptığında kıkırdamadan edemedim ve bu defa ben ona sıkıca sarıldım.

"Kızlar, bizsiz sarılıp duruyorsunuz. Yeter lan!"

Bilin bakalım kim gelip bize öküzce sarıldı? Ve ardından bir öküz daha gelip hayvanmışçasına bizi sıktı. Burada ne işleri vardı bilmiyordum ama iyi ki konuşmamızın başında gelmemişlerdi! "Çekiliiin!" diye bağırdım.

İkisi de korkarak geri çekildiler. Aras gözlerini pörtleterek, "Bağırma lan! Barbaros Amca gelecek şimdi. Zaten zar zor izin aldık," dedi.

Sıla araya girdi. "Sarılmayın diyen yok da dozunda sarılın bari."

Haklıydı. "Aynen öyle," dedim.

"Tamam, kızlar. Bu arada, hadi kalkın ve hazırlanın. Gidiyoruz!"

Rüzgâr'a şaşkınca baktım. "Nereye gidiyoruz?"

Aras ve Rüzgâr birbirlerine bakarak sırıttılar ve aynı anda bağırdılar. "Bara!"

"Babam da öyle diyordu canım ya," dedim gözlerimi devirerek.

"İzni kaptık, tabii çok kolay oldu diyemem ama başardık."

Aras'a bakan gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Cidden mi?"

"Evet!"

"E, o zaman bizimkiler de bir şey demezler," dedi Sıla, çoktan ayağa fırlamıştı bile.

"Benim uykum vardı ama ya," diye mızırdandım ve koltuğa yayıldım.

Sıla kolumdan tuttu ve sanki barla arasında duran tek şey kolummuş gibi çekiştirdi. "Açarım ben senin uykunu. Hem ne uykusu, kızım? Baban bara gitmemize izin verdi; kıyamet alameti bu!"

"Tamam canım da kolumu alsam ben. Arada lazım oluyor, biliyorsun."

"Aman al be, yedik sanki kolunu!"

Kolumu ovuşturup kızgın bakışlar atarak ayağa kalktım. "Saat kaç ve evden çıkmak için ne kadar zamanımız var?" diye sordum.

Rüzgâr saatine baktı. "22.59," dedi. "Ve bir saatimiz var."

"Ben bir saatte hazırlanamam ki! Siz gidin, ben gelmiyorum!" diye itiraz etti Sıla.

"Sıla, kardeşim, seni öldürürüm bak. Barbaros Amca'dan izin koparana kadar canımız çıktı."

Rüzgâr haklıydı, canları çıkmış olmalıydı, çünkü o anı hayal edebiliyordum. Sıla da hayal etmiş olacak ki, "Koooş!" diye bağırarak odaya daldı. Gözlerimi devirip arkasından ilerledim.

Aras ve Rüzgâr her beş dakikada bir kapıyı çalıp, "Hazır mısınız?" diye sormaya başlamışlardı. Nasıl hazır olacaktık hemen? Bunun kıyafeti vardı, saçı vardı, makyajı, ayakkabısı, çantası vardı, vardı da vardı yani. Hızlı olmak için elimizden geleni yaparak hazırlandık. Sonunda Sıla, "Nasıl olmuşum?" diye sordu.

Dönüp ona baktım; saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış, oldukça doğal görünen tonlarda sade bir makyaj yapmıştı. Siyah ve gri desenli elbisesiyle gerçekten de güzel görünüyordu. "Harika görünüyorsun," dedim. Ben de siyah bir elbise giymiş, saçlarımı düzleştirmiştim.

Sıla yanıma gelerek saçlarımı dağıttı, arkaya atarak elleriyle şekil verdi. Beni şöyle bir süzdü ve sesini kalınlaştırarak, "Fenasın bebeğim," dedi.

Kıkırdayarak aynanın karşısına geçtim. Bordo bir ruj sürdüm ve kendime baktım. "Sıla, bu elbise fazla kısa değil mi?"

"Saçmalama lütfen. Kısa falan değil ve sana da çok yakıştı."

Odanın kapısı tekrar çalınınca Sılay'la aynı anda derin bir, "Off!" çektik.

"Oflamayın, kızım. Bir saat dedik ama tam bir saat yirmi dakika oldu," diye homurdandı Rüzgâr.

Görmese de gözlerimi devirdim. Sıla'ya dönerek, "Hadi," dedim.

Odanın kapısından çıktığımızda ikisi de bize döndünler. "Yürü, Aras," dedi Rüzgâr. "Biz gidiyoruz ama kızlar, siz gelmiyorsunuz."

Sıla ortalarına geçerek, "Yanımızda siz olacaksınız. Ayrıca dövüş konusunda iyiyiz, biliyorsunuz. Kendimizi koruyabiliriz. Sorun yok yani," dedi.

"Kesinlikle öyle," diyerek atıldım. Hem siz varsınız, insanlar dönüp bize bakacak kadar salak değillerdir. Hadi gidelim."

"Çok konuştunuz. Yanımızdan ayrılırsanız kötü olur! Hadi, düşün önüme," dedi Rüzgâr.

"Ayrılmayız tabii ki. Hem kızların da yanınıza gelmesini engellemiş oluruz, işimize gelir," dedim.

Koşar adımlarla yürümeye başladığımızda, "Ben çok acıktım be," dedi Aras.

Anlaşmış gibi, üçümüz aynı anda, "Hadi, Aras!" dedik.

Merdivenleri inmiştik ki annem ve babam karşımızda beliriverdiler. Babam sert görünmeye çalışarak,

"Bir; erken geleceksiniz. İki; Aras'la Rüzgâr'ın yanından ayrılmayacaksınız," dedi. Sonra Sıla'ya döndü. "Ailene haber verdik, kızım. Bu gece burada kalacaksın, sabah da Mayıs'la beraber okula gidersiniz." Ardından bakışlarını hepimizin yüzünde gezdirdi. "İzin vermemin tek nedeni arkadaşınızın doğum günü olması. Beni pişman etmeyin," diye ekledi. Önce beni, sonra Sıla'yı yanaklarımızdan öptü. Aras ve Rüzgâr'ın karşısına dikilerek ellerini omuzlarına koydu. "Kızlar size emanet, beyler. Dikkat edin de ölümünüz benim elimden olmasın."

Hepimiz onaylar cümleler mırıldandıktan sonra evden çıktık. "Mayıs, sen benim arabaya, güzelim," dedi Aras. "Sıla, güzelim, sen de Rüzgâr'la gidiyorsun."

Sıla ve Rüzgâr uzaklaşırken Aras'ın arabasına bindim ve kemerimi taktım. Aras arabayı çalıştırırken, "Baban bana bir omuz borçlu sanırım," dedi.

Söylediğine kıkırdadım. "Bu arada, doğum günü yalanı da iyiymiş," dedim.

"Yalan olduğunu kim söyledi?"

Ne yani, doğru muydu? "Oha, gerçekten mi?" diye bağırdım. "İyi ama kimin doğum günü?"

"Ediz'in," dedi omuzlarını silkerek.

"Nee?" diye bağırdım. Yerinde zıpladığını görünce gülesim geldi ama kendimi durdurdum, şu an gülemezdim.

"Petitonun siyah çikolatası yesin seni emi! Ulan ödümü patlattın, vicdansız."

"O bedduayı hemen geri al," dedim kaşlarımı çatarak.

"Almıyorum, bana ne. Korkutmasaydın beni. Acıktığımı söylemiştim, korkunca daha da çok acıkıyorum."

Allah kimseyi aç bırakmasındı tabii ama Aras'ı hiç bırakmasındı. Açken o, o değildi. "Öyle beddua olmaz ama," dedim. "Geri al, yoksa zuladaki çikolatalarını Rüzgâr'a veririm."

"Sanki normalde vermiyormuş gibi konuşma. Ama tamam, haklısın, siyah çikolata biraz ağır oldu. Ben de sevmem zaten."

"Aferin," dedim sırıtarak.

"Ediz'in doğum günü olduğunu duyunca neden bağırdın?"

Ne diyecektim şimdi? Sıla ve Ediz'in arasında hoşlantı gibi bir şey mi var diyecektim? Diyemezdim, çünkü ne tepki vereceğini bilmiyordum. "A, şey, hediye!" dedim. "Evet, evet, hediye. Bir şey almadık."

"Merak etme, hediyemi seninle paylaşırım."

Bunu söyleyen Aras mıydı? "Sen az önce benimle bir şeyini mi paylaştın?"

"İyi, tamam, paylaşmıyorum."

"Ya, şaka yapıyorum be!" dedim ve dudaklarımı büzerek suratımı astım. Buna dayanamayacağını biliyordum.

"Tamam. Değişik değişik yapma şu yüzünü."

Sırıtarak önüme döndüm. Acaba Sıla da öğrenmiş miydi? Öğrenmemiş olma ihtimali yüksekti. Telefonumu çantamdan çıkarıp ona mesaj attım. *'Sana bir şey*

söyleyeceğim ama sakin ol.' Cevap gelmesini beklerken etrafıma bakındım, karanlık bir yola girmiştik. Aras'a dönerek, "Burası fazla karanlık değil mi?" dedim.

"Korktun mu?"

"Hayır tabii ki," dediğim sırada telefonum titredi.

Sılaşkım: 'Ediz'in doğum günüymüş. Ne yapacağım ben? Kalbim çok fena, Mayıs. Keşke evden çıkmadan önce, neden gidiyoruz diye sorsaydık. Of! Hediye de almadık. Rüzgâr hediyesini birlikte verebileceğimizi söyledi ama... Bilseydim daha güzel bir şeyler giyerdim. Orada sakın yanımdan ayrılma, düşersem falan tutarsın. 😢'

15. Bölüm

Karanlık bir cümlede durmuş gibiyiz!

Aras arabayı park etmiş, inmemi bekliyordu. "Çok güzel, karanlık ve ıssız falan, çok severim böyle yerleri," dedim imalı bir şekilde gülerek.

"Sorun yok, Mayıs. Buraya hep geliriz."

Ona ve Rüzgâr'a güveniyordum, bizi zarar göreceğimiz bir yere getirmezlerdi. Konu Sıla ya da ben olunca ikisinin de koruma içgüdüleri ortaya çıkıyordu. Derin bir nefes alarak arabadan indim. Aras da inerek yanıma geldi ve kolunu omzuma attı. Bakışlarım girişte asılı olan tabelaya kaydı; 'Issız Bar' yazıyordu. Karanlığın

içinde ışıklı olan tek şey de oydu. Ve burası adının hakkını veriyordu, gerçekten de ıssız bir yerdi. Ne biçim bir yere gelmiştik böyle?

"Yanımızdan ayrılmayacaksınız, tamam mı?"

Rüzgâr'ın sesini duyunca ona döndüm. Sıla da yanındaydı tabii. Yüzünde mimik bile oynamıyordu. Bunun nedenini biliyordum, diğerlerine bir şey hissettirmek istemiyordu. Anlardım ben onun her halinden. "Tamam, yanınızdayız hep," dedim Rüzgâr'a bakarak.

Rüzgâr ve Sıla önden, biz de arkalarından yürümeye başladık. İçeride nasıl bir manzarayla karşılaşacağımı düşünüyordum. Kırmızı boyalı büyük kapının iki yanında dikilen, kendini şişirmiş tipleri görünce, "Oha!" dedim içimden. Bizimkileri görünce adamlar selam vererek kapıyı açtılar. Onlar adamlarla konuşurken fırsat bilip Sıla'ya yaklaştım. "Suratın bembeyaz. Kendine gel ve hayatının en güzel gününü yaşıyormuş gibi davran," dedim.

Sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi, silkinerek kendine geldi. "Sadece yanımda ol. Sana ihtiyacım var," dedi.

Gülümsedim ve onayladığımı anlaması için kafamı salladım. Aras ve Rüzgâr yanımıza geldiklerinde, geçtiğimiz kırmızı kapının aksine simsiyah bir koridora girdik. Biraz ilerledikten sonra karşımıza bir başka kapı çıktı. Rüzgâr kapıyı açarak, geçmemiz için kenara çekildi. Barın o sağır edici gürültüsü bir anda kulaklarıma doldu. İçeride ağır bir hava vardı, içki, sigara ve ter kokuları birbirine karışmıştı. Herkes kendi havasında

gibiydi, kimileri dans ediyor, kimileri de gürültülü müziğe rağmen sohbet ediyordu. Sarhoş olanlarsa saçma sapan dans figürlerinden hemen fark ediliyordu. Merdivenlere yaklaştığımızda Aras yanıma gelerek kolunu uzattı. "Lütfen," dedi.

Gülümseyerek koluna girdim ve merdivenleri inmeye başladım. Özel olduğu belli olan ve VIP olarak adlandırılmış locanın önünde durduk. Âşık olduğum adamla göz göze gelince, umursamaz maskemi taktım. Bizi gördüklerinde hepsi ayağa kalktılar. Maalesef ki Selin ve Eda da buradaydı. Onları görünce yüzümü buruşturdum, Sıla'nın da aynısını yaptığına emindim. Gerçi burada olmalarına şaşırmamıştım, sonuçta Ediz'in doğum günüydü. Eda mor bir mini etek, beyaz, göbeğini açıkta bırakan bir tişört giymişti. Suratını resmen boya küpüne çevirmişti ve gerçekten çok kötü görünüyordu. Evden çıkmadan önce hiç mi aynaya bakmamıştı acaba? Selin'in yüzüne çok dikkat etmemiştim ama mini bir elbise giydiğini göz ucuyla görmüştüm. Sınıfın diğer üyeleri de etraftaki masalara dağılmışlardı.

Burak, "Partinin güzelleri gelmişler, hoş gelmişler," dedi. "Gözümüz gönlümüz açıl-"

Ediz karnına dirsek atarak onu susturdu. "Siz Burak'a bakmayın. Biraz fazla kaçırdı," dedikten sonra bakışlarını Sıla'da sabitledi. Sanırım küçük bir şok seansı yaşıyordu. Sıla gülümsediğindeyse şaşkınlıkla, "Çok güzel olmuşsun. Yani olmuşsunuz. İyi ki geldiniz," diye ekledi. Sonra bakışları tekrar bana döndü ve elini uzattı.

Uzattığı eli sıktıktan sonra yanaklarından öptüm.

"İyi ki doğdun," dedim. Normal şartlarda Ediz'e karşı böyle bir davranışta bulunmazdım ama rahat davrandığımı Sıla'nın görmesini ve ona göre davranmasını istiyordum. Geri çekildiğimde Sıla'ya döndüm ve çaktırmadan, "Hadi," dedim. Başımla Ediz'i işaret etmeyi de unutmamıştım. İşe yaramıştı; Sıla, Ediz'e baktı, sonra elini uzatıp tokalaştı ve yanağını öperken kulağına bir şey söyledi. Sanırım o da doğum gününü kutlamıştı.

Telefonumun titrediğini hissedince çantamdan çıkardım. Mesaj gelmişti.

Meriç: 'Yine yaptın yapacağını.'

Kafamı kaldırdığımda Meriç'in sırıtan suratıyla karşılaştım. Ve hemen cevap yazdım. *'Ben bir şey yapmadım, olması gereken buydu.'*

Çok geçmeden yanıt geldi. *'Evet, yaptın. Tebrik ederim, iyi hamleydi.'*

Mesajı okuyup kafamı kaldırdığımda bana bakıyordu. Göz kırptığını görünce gözlerimi devirdim. Telefonumu çantama koyarken, sakin olmam gerektiğini hatırlatıyordum kendime.

Burak, "Otursanıza," dedi.

Hâlâ ayakta olduğumuzu o an fark ettim. Koltuğun boş tarafına geçerek Sıla'yla yan yana oturduk. Bana kötü kötü baktığı gözümden kaçmamıştı. Müziğin gürültüsünden dolayı kimsenin bizi duymayacağını bildiğim için ona doğru eğildim. "Neden öyle bakıyorsun?"

Bana döndü ve, "Ediz'i öpmen gerekmiyordu," dedi. "Senin yüzünden ben de öpmek zorunda kaldım.

Kalbimin sesini duyduysa eğer bittim ben."

Elini sallayarak serinlemeye çalışıyordu. E, sıcak basmıştı tabii. Bu haline gülümsemeden edemedim. "Duyduğunu sanmıyorum, burası çok gürültülü."

Şaka yaptığımı anlamamıştı. "Ay inşallah ya," dedi.

Zaman ilerliyordu, pasta kesilmiş, herkes hediyesini Ediz'e vermişti. Her şey sorunsuzdu demek isterdim ama Eda ve Selin'in saçma hareketleri ve kendilerini düşürdükleri gülünç durumlar ortamın tadını kaçırıyordu. Ve sadece o ikisi bunun farkında değildi. Onları umursamamaya çalışarak bira bardağımı kaldırdım ve Sıla'nın bardağına hafifçe dokundurdum. Kendi çapımızda 'şerefe'mizi yaptıktan sonra biramdan büyük bir yudum aldım. O sırada Ediz'in bize doğru geldiğini gördüm. Sıla'nın önünde durup elini uzattı.

"Bu dansta bana eşlik eder misin?"

Ediz'in tüm heyecanı gözlerinden net bir şekilde okunabiliyordu. Gerçekten çok tatlı bir çift olacaklardı.

Sıla gülümseyerek elini Ediz'in avucuna bıraktı. "Tabii ki. Doğum günü çocuğusun sonuçta."

El ele uzaklaşarak, dans eden çiftlerin arasına karıştılar, ben de gülümseyerek onları izliyordum. Yanıma birinin oturduğunu hissedince, kim olduğunu görmek için kafamı çevirdim. Pat diye gelmese olmazdı sanki! Böyle gülmese de olmazdı sanki! Of! Allah'ım yardım et ama...

"Kabul et, benim hamlem daha iyiydi," dedi. Bacaklarını ileri uzatarak, sağ bacağını, sol bacağının üzerine

attı. Poposunu da koltuğun ucuna kaydırdı, yani bildiğiniz yayıldı.

Bakışlarımı yeniden Sıla ve Ediz'e çevirdim; gülüyorlardı. *'Ne demek istediğini anla, Mayıs!'* İç sesimin uyarısı jetonumun düşmesini sağladı. Slow müziğe o ani geçişin sebebini şimdi anlamıştım. "Güzel hamle," dedim gülümseyerek.

Meriç ayağa kalkıp elini bana uzattı. "Dansta benim kadar iyi olduğunu göstermek ister misin?" dedi çapkın bir sırıtışla.

Bakışlarımı bizim ekibin üzerinde hızlıca gezdirdim; herkes – dişi olan herkes – Meriç'e ve eline bakıyordu. Ani bir hareketle elini tuttum. "Beni rezil edeyim deme," diyerek ayağa kalktım. Üzgünüm kızlar, Meriç'le büyük sorunlarım olabilir ama onu size yedirecek değilim! Piste geldiğimizde bakışlarım önce Aras'a, sonra Rüzgâr'a kaydı; güya yanımızdan ayrılmayın demişlerdi ama tanımadığım kızlarla pistte dans ediyorlardı. Meriç, o sevdiğim ellerini belime koyup beni kendine çekti. Nedense aklıma birlikte şarkı söylediğimiz gün gelmişti. Gülümseme isteğimi bastırarak ellerimi omuzlarına koydum. Anlıyordum ki asla söz geçiremediğim bir kalbim vardı benim. Meriç'e bağlanmamak için uzak durmaya çalışıyordum ama mıknatıs gibiydik. Birbirimizi sürekli çekiyorduk.

Meriç sallanmaya başladığında ona ayak uydurdum. Başımı kaldırıp gözlerine baktım, o da bana bakıyordu. Sonra gözleri birden dudaklarıma kaydı; o an nefesim kesilmiş gibi hissettim. Kalbimin fazlasıyla ya-

kınındaydı ve sanki yakın değilmişiz gibi, beni kendine daha çok çekti.

"Sanırım kalbin yerinden çıkacak," dedi.

"Çünkü fazla yakınsın," dedim. "Alan bırakmadın ki, nefes alamıyorum."

Bir şey söylemedi ama gülümsemesi büyük bir sırıtışa dönüştü, anlaşılan bahanemi gerçekçi bulmamıştı. Ancak bu, umurumda değildi. Çünkü bana öyle güzel bakıyordu ki, sanki dünyada sadece ikimiz kalmıştık. Farkındaydım, kalbim sadece kendi bildiğini okuyordu. Bunu yapamazdım, bu büyük yalanla Meriç'i yanımda tutamazdım. Bu yaptığım onu kandırmaktan başka bir şey değildi. İntikam diyordum ama kalbim ne olacaktı? İntikamımı aldığımda kalbimi de kendi ellerimle sökmüş olacaktım.

"Hemen döneceğim," diyerek ondan hızla ayrıldım. Masamıza gidip çantamı aldım ve üzerinde kırmızı harflerle 'WC' yazan kapıdan içeri kendimi resmen attım. Ellerimi tezgâha yaslayarak, aynadaki yansımama baktım. Bu yeni ben kimdi? Neden kendimi tanıyamıyordum? Neden Meriç'le ilgili konularda kendimi suçlu hissediyordum? Sorularımın cevapları bilinmezlik içeriyordu. Ya da cevaplardan kaçıyordum.

Kabinlerden birine girerek klozetin kapağını kapattım ve üzerine oturdum. Çantamdan çıkardığım telefonuma boş boş baktım. Şimdi Sıla'yı arasam duymazdı, mesaj atsam görme ihtimali hiç yoktu. Kendi kendime sakinleşmem gerekiyordu. Bu sırada tuvalete girenlerin sesleri tanıdık gelince dikkat kesildim.

"Eda, ben bittim. Benim ölüm günüm yaklaşıyor." Bu, kesinlikle Selin'in sesiydi.

"Ne oldu? Sorun Mayıs mı?" diye sordu Eda.

"Mayıs'ı sonra hallederiz. Hem o salak kız sorun değil zaten. Benim... başım dertte."

O 'salak' kelimesini yedireceğim ben sana, diye geçirdim içimden. Umarım bu kabinin içinde beklediğime değer bir şey duyardım.

"Ne oldu? Anlatsana artık, kızım."

"Kabinleri kontrol etsene. Kimse olmadığına emin olalım. Bunun duyulmasın istemiyorum," dedi Selin.

Hızlı ama sessiz bir şekilde ayağa kalkarak klozetin üzerine çıktım. Umarım kapıları açarak değil de kapı altından bakarak, eski usul kontrol ederdi. Öyle de yaptı sanırım, çünkü kapı hiç zorlanmadı.

"Kimse yok," dedi bir süre sonra.

Selin konuşmaya başlamadan önce telefonumu çıkardım. Ne duyacağımı bilmiyordum ama eğer önemli bir şeyse kaçırmak istemiyordum. Konuşmayı kaydedecektim.

Derin bir iç çekiş duydum. Hemen ardından da Selin'in sesini. "Ablamın sevgilisiyle birlikte oldum. Üstelik yakında evlenecekler."

"Oha!" dedi Eda.

"Of, Eda, sorun o salakla birlikte olmam değil. Sorun bizi kameraya almış olması ve şimdi de ablama söylemekle beni tehdit ediyor. Eğer ablam öğrenirse

Meriç'le ilgili büyük yalanım ortaya çıkar. O zaman Meriç beni öldürür."

Bu zamana kadar öyle tuhaf insanlar görmüştüm ki; kalp kırarak sevinenler, yanındaki insanın üzerine basarak yükselenler, yalan söyleyerek güven kazanıp arkadan iş çevirenler... En çok da bu son gruptaki insanları anlayamıyordum. Çünkü güven o kadar hassas bir şeydi ki, en küçük bir şüphede bile yok olup gidebilirdi. İşte bu yüzden, güveni hiçe sayanları asla anlayamayacaktım ve anlamayı da düşünmüyordum.

Selin ve Eda tuvaletten çoktan çıkmışlardı ama ben hâlâ aynı konumdaydım; klozetin üzerinde ayakta duruyordum ve az önce duyduklarımı algılamaya çalışıyordum. Bir insan nasıl olur da böyle bir şey yapardı, aklım almıyordu. Kanından, canından olan biri âşık oluyor, seviyor ve sevdiği insanla mutluluk yolunda ilerliyor. Sonra sen ortaya çıkıyorsun, bu mutluluk yolunu bir anda paramparça ediyorsun. Selin'in yaptığı tam olarak buydu. Bunu yapabilen bir insanın kesinlikle sorunları olmalıydı. Hem de çok ciddi psikolojik sorunlar. Oysa insan, ailesinin mutluluğuna mutluluk katmayı istemeliydi. Selin'in yaptığı şeye verecek bir ad bulamıyordum; kahpelik? Şerefsizlik? Mutluluk çaldığı için hırsız? Belki de hepsi... Adı ne olursa olsun, yaptığı affedilir bir şey değildi. Acaba bundan sonra ne yapacaktı? Vicdanının onu yiyip bitireceğini düşünmek istiyordum, fakat böyle olmayacağını biliyordum. Selin bir yolunu bulur, bu işin içinden mutlaka sıyrılırdı. Ablası için çok üzülmüştüm ama asıl merak ettiğim şey konuşmanın Meriç'le ilgili kısmıydı. Meriç'le ilgili büyül

yalanı ne olabilirdi ki? Üstelik bu her neyse, Meriç'i fazlasıyla öfkelendirecek bir şey olmalıydı. Yoksa 'Meriç beni öldürür' demezdi.

Farkındaydım ki tüm bunları bir tuvalette, klozetin üzerinde dikilirken çözemeyecektim. Kabinden çıkınca aynada kendime baktım, yüzümün rengi atmıştı. Çantamdan rujumu ve allığımı çıkarıp makyajımı tazeledim, neden solgun göründüğümü bizimkilere açıklamak istemiyordum. En azından şimdilik.

Aynaya bir kez daha baktım, yeterince iyi göründüğüme karar verdikten sonra tuvaletten çıkıp locaya ilerledim. Aras ve Rüzgâr aralarında konuşup gülüşüyorlardı. Sıla da – ilginç bir şekilde – Ediz'le sohbet ediyordu ve yüzündeki gülümsemeye bakılırsa bu durumdan gayet memnundu. Selin yine her zamanki gibi Meriç'e yapışmıştı. Acaba ne anlatıyor, diye düşünmeden edemedim. Locaya doğru birkaç adım daha atmıştım ki neye uğradığımı şaşırdım. Bir kol, belime dolanıp beni kendine çekmişti. Kim olduğunu görmek için başımı çevirdim ve burnuma dolan alkol kokusuyla kaşlarımı çattım.

"Boş musun, bebeğim?" dedi pislik herif.

Sahte bir sırıtışla, "Boşum tabii ama..." dedim. Cümlemi bilerek bitirmemiştim.

"Aması ne, güzelim?"

"Boşum ama sadece dayak atmak için, hayvan herif!" diye bağırdım, sonra da suratına sert bir tokat attım. Böyle bir hareket beklemediği için kafası sağ ta-

rafa savruldu ve yediği yumrukla kafası yeniden sola döndü. Ardında da gürültüyle yere yığıldı. Yumruğu atan elbette Meriç'ti, resmen burnundan soluyordu. İyi ama beni ne ara görmüştü ve yanıma bu kadar hızlı nasıl gelebilmişti? Ateş saçan bakışları hâlâ yerde olan pislikteydi.

"Anandan mı öğreniyorsun lan bu lafları?" diye bağırdı.

"Annemi karıştırma, Meriç! Sikerim böyle işi! Bir fahişe iç-"

'Fahişe' kelimesini duyduktan sonra gerisini dinlememiştim. Çocuğun üzerine atlamak için harekete geçmiştim ki Aras önüme geçti. Meriç'se, "Orospu çocuğu!" diyerek çocuğun üzerine atladı. Yumruklarını ardı ardına savuruyordu ve hiçbiri de hedefi ıskalamıyordu. Ne yapacağımı bilemediğim için Aras'a baktım. Ama onun bakışları da Meriç'teydi. Bardaki herkes etrafımıza toplanmıştı. Müziğin kesildiğini de o an fark ettim. Fark ettiğim diğer şeyse onları ayırmak için kimsenin harekete geçmediğiydi.

Aras, "Hadi, çıkıyoruz buradan," diyerek beni çıkışa yönlendirdi.

Omzumun üzerinden arkaya baktığımda, dört kişinin Meriç'i tutmaya çalıştıklarını gördüm. Ettiği bu kavga benim için miydi? Yoksa başka bir kıza yapılsa da müdahale eder miydi? Edeceğini sanmıyordum, çünkü o, kızları kullanıp atmaya alışık biriydi. Tüm bunları düşünmeyi sonraya bırakıp yürümeye devam ettim. Siyah koridordan geçerek kırmızı kapıya ulaştık. Dışarı

çıktıkan sonra arkamı döndüm, bu ıssız yere son defa baktım. Buraya hiç gelmemeliydim. Aras'a biraz daha sokularak arabaya ilerledim. Tam ön koltuğa oturmuştum ki aklıma Sıla geldi. "Sıla nerede?" dedim panikle.

"Merak etme, Rüzgâr'ın yanında. Şimdi gelirler," dedi Aras. O da arabaya binmişti. Kemerini taktıktan sonra bana döndü. "Özür dilerim..." diye mırıldandı. Sesi fazlasıyla mahcup çıkmıştı.

"Saçmalama," dedim. "Senin bir suçun yok ki. Hadi gidelim buradan."

Aras cebinden telefonunu çıkarıp Rüzgâr'ı aradı. Eve gittiğimizi ve yolun başında onları bekleyeceğimizi söyledi.

***

Eve gizlice girmemiz gerekmişti, çünkü babamın söylediği saatten oldukça geç gelmiştik. Sessizce odama girdikten sonra pijamalarımızı giymiş, yine sessizce mutfağa inerek kahvelerimizi yapmış, tekrar yukarı çıkmıştık. Şimdi de gecenin kritiğini yapıyorduk. Sıla, Ediz'den bahsediyordu. Öyle heyecanlıydı ki, onun bu hali beni fazlasıyla sevindiriyordu. Yine de aklım hâlâ Meriç'teydi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Sıla pat diye.

Konu ne ara bana dönmüştü anlamasam da, "Değilim be kuzum," deyip kahvemden bir yudum aldım.

"Bana sorarsan Meriç sana karşı bir şeyler hissediyor."

Kahvem resmen boğazımda kalmıştı. Kısa bir öksürük krizinin ardından, "Saçmalama, Sıla!" dedim. Hani suçlusundur ya da mahcupsundur da gülerek geçiştirmek istersin ya, hah, tam da o şekilde gülmeye başladım.

"Sen çok safsın, kızım. Çocuk resmen senin için kavga etti."

Cevap olarak gülmeye devam ettim.

"Sen gül, gül. Sonra ben de sana anırarak güleceğim."

Cevap olarak yine gülecektim ama yüz kaslarım sızlamaya başlamıştı. Ben de diğer taktiğe geçtim; konuyu değiştirme taktiği. "Bekle, asıl konuyu unuttum. Bak, sana ne dinleteceğim," dedim ve telefonumdaki kaydı açtım.

Selin'in sesi odada yankılandıkça Sıla'nın gözleri büyüyordu. "Oha! Oha! Oha ama!" diye bağırdı. "Bunu gerçekten yapmış olamaz, değil mi?"

"Sessiz ol! Bizimkiler uyanacak," dedikten sonra, "Yapmış işte," diye ekledim.

Sıla'nın yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. "Acaba Meriç'le ilgili yalanı ne?"

"Hıh, ilk duyduğumda ben de aynen böyle düşünmüştüm," dedim.

"Bu kızın derdi ne anlamıyorum ki? Görüyor musun şunun yaptığını? Allah bilir daha neler yapmıştır."

Böyle bir çirkinliği yapabilen bir insanın daha ne-

ler yampiş olabileceğini düşünmeyi reddediyordum. "Bu ses kaydını ablasına ulaştırmam lazım. Ama benim yaptığım öğrenilmemeli," dedim.

Sıla aniden ayağa fırladı ve çantasını karıştırdıktan sonra telefonunu aldı ve odadan çıktı. Yine ne yapacak acaba, diye düşünerek on beş dakika geçirdim. Sonunda geri döndü ve telefonu havada salladı. Yerine oturuken de telefonu bana verdi. Ekrandaki numaraya baktım. "Bu?"

"Evet. Selin'in ablasının numarası, canım," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Nasıl yani? Sen... nasıl?"

"Eski okulumda bir arkadaşım var. Bu işlerde oldukça iyidir. Selin'in bilgilerini ona verdim. 'Kolay,' dedi ve on dakika sonra numara elimdeydi."

Genişçe sırıttım. "O zaman başlıyoruz."

"Her şey yavaş yavaş başlayacak, kuzum," dedi o da sırıtarak. "Bu arada, adı Suzan'mış."

"Şimdi gönderiyorum öyleyse gizli numaradan," dedim ve onay beklercesine yüzüne baktım.

"Beklemen hata!"

Artık gaza gelmiştim. Bu sefer sıra bendeydi Selin! Numaramı gizledikten sonra kaydı gönderdim. Bu iş, bu kadardı işte. "Gitti bile."

Sıla rahat bir şekilde gerindi. Sanki yaptığımız şey çok sıradan bir şeydi. "Hadi uyuyalım," dedi. "Saat dört yahu, uykumu sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum," diyerek ayağa kalktım ve yatağıma

atladım. Sıla da üzerime atlayınca dudaklarımdan bir, "Oha!" fırladı.

Suzan'dan

Gözlerimi, beni öperek uyandıran sevgilimle açtım. Onu çok seviyordum ve onun da beni sevdiğini biliyordum. "Günaydın, sevgilim," dedim ve onun yataktan kalkmasını izledim.

"Günaydın, aşkım," dedi gömleğinin düğmelerini iliklerken.

"Hızlısın? Nereye böyle?"

"Her zaman hızlıyım, bebeğim. İşlerim var, görüşürüz sonra," deyip beni öptü. Kapıyı açtıktan sonra omzunun üzerinden bakıp öpücük attı.

Kapıyı kapatıp gözden kaybolmasını gülümseyerek izledim. Sonra ben de yataktan kalkıp hazırlanmaya başladım, çünkü saat neredeyse on bire geliyordu. Otelden hızla çıkıp arabama bindiğimde, telefonumu akşamdan beri kontrol etmediğim aklıma geldi. Çantamı karıştırıp telefonumu buldum ama bir işime yaramadı, çünkü şarjım bitmişti.

Arabayı ailemin evine doğru sürmeye başladım. Yaklaşık kırk beş dakika sonra eve gelmiş, odamda oturmuş, telefonumun şarj olmasını bekliyordum. Bir süre sonra telefonumu açmayı başardım ve art arda gelen bildirim seslerine göz devirdim. Sadece bir süre kapalı kalmıştı sonuçta. Bildirimlere şöyle bir göz attım, mesajların biri gizli numaradan gelmişti. Merakla tıklayıp dinlemeye başladım.

Duyduğum şeyin ne olduğunu anlamam için mesajı üç kez dinlemem gerekti. Yine de tam olarak anladığımdan emin değildim. Şaka mıydı bu? Canımdan çok sevdiğim adam ve kardeşim... Bu kelimeleri bir arada söylerken bile midem bulanıyordu. Bunu bana nasıl yaparlardı? Kardeşim bunu bana nasıl yapardı? Ona güvenmiş, aşkımı, mutluluğumu, her şeyimi onunla paylaşmıştım. O ne yapmıştı? Arkamdan iş çevirmiş, sevdiğim adamın koynuna girmiş, resmen hayatımla oynamıştı.

Gözyaşlarımı silip ayağa kalktım. Şimdi üzülmenin zamanı değildi. Şimdi intikam zamanıydı. İnsanı sırtından vurmak ne demekmiş ikisine de gösterecektim. Elbette öncelik Selin'indi. Bakalım Meriç gerçekleri öğrendiğinde ne yapacaktı...

16. Bölüm

Sessiz kalıp seni izledim. Bu yüzden hiç duymadın beni!

Mayıs'tan

Sıla'yla okula geç kalmıştık, çünkü sabah zar zor uyanabilmiştik. Şu ansa sıramızda oturmuş, kafalarımızı dik tutmaya çalışıyorduk. Yani en azından ben öyle yapıyordum. Çünkü beynim hiç durmadan 'uyku, uyku, uyku' diye sinyal verip duruyordu.

"Benim çok uykum var," dedim. Aras ve Rüzgâr okula gelmemişlerdi. Sıla gözlerini açık tutmaya çalışıyordu, sınıftakilerin de bizden farklı olmadığını net bir şekilde görüyordum.

"Hangi manyak, doğum gününü gece yarısı kutlar ki? Üstelik ertesi gün okul olduğu halde!" dedi Burak sitem ederek. "Salaklık bizde ama! Niye okuldayız, oğlum?" diye devam etti. Sınıftakilerin birçoğu Ediz'e bakınca ben de baktım. Tüm suç onundu!

"Hepsi Selin'in suçu. Neymiş, farklılık olsunmuş. Bakmayın öyle dövecekmiş gibi," dedi Ediz.

"Başlayacağım şimdi Seline de okula da, uyuyorum ben," diyerek kollarını sıraya koyan ve kafasını da kollarına yerleştiren Burak'a baktım.

Ben de aynısı yapıp gözlerimi kapattım. Burak haklıydı, ne diye okula gelmiştik ki sanki? Hem ders de boştu. Kapı öküzcesine açılınca zıplayarak kendime geldim. "Yavaş biraz be!" diye söylenerek kafamı kaldırdım. İçeri, uzun boylu, saç uçları sarı boyalı, kısacık şortlu ve atletli bir kız girdi. Bizden birkaç yaş büyük duruyordu.

"Abla, ne yapıyorsun burada?" diye sordu Selin ayağa kalkarak.

Gelenin Suzan olduğunu anlamıştım. İşte şimdi taşlar yerine oturuyordu. Olacakları keyifle izlemeye başladım.

Suzan, "Geç yerine, otur," dedi sert bir ses tonuyla. Sonra sınıfa döndü. "Meriç kim?"

Bu arada Selin şaşkın bir tavırla yerine geçip oturmuştu.

"Sen kimsin?" dedi Meriç.

"Söyledikleri doğruymuş, fazlasıyla yakışıklıymışsın."

Bu kız ciddi miydi? Yoksa komple şaka mıydı? Peki, ben niye durup dururken sinirleniyordum?

"İhtiyaç varsa sana da her zaman açığım," diyerek sırıttı Meriç.

"Bakalım her şeyi öğrendikten sonra da bunları söyleyebilecek misin?" dedi ve güldü Suzan. Sonra çantasından telefonunu çıkardı, telefonun ucundan sallanan kabloyu da akıllı tahtaya bağladı. Tahtada bir şeyler yapıp bize döndü. "Her şeyin bir bedeli var. Ben de bu yüzden buradayım." Bakışları Selin'in üzerinde sabitlendi. "Aranızda, her gün küçük düşürdüğünüz bir kız vardı. Hâlâ burada mı?"

Ne alakaydım ben şimdi? Sıla elini, koluma koydu. "Sorun yok," diye fısıldadım kimsenin duyamayacağı bir sesle.

"Olsaydı keşke, okul onsuz kötü geçiyor," dedi ön sıralarda oturan bir kız.

Sınıfta kıkırtılar yankılandı. Sakın, Mayıs! Kendini tut!

"Bir iki yıl önceydi. Siz ezikler liseye yeni başlıyordunuz. Benim salak kardeşim-"

Sözünü tamamlayamadı, çünkü Selin araya girdi ve gözleri dolu bir halde ablasına bakmaya başladı. Tıpkı beni aşağıladığı zaman baktığım gibi. "Lütfen sus, yalvarırım," dedi.

Ama ablası onu umursamadı ve anlatmaya devam etti. "Kardeşim, ilk günden o kıza takmıştı. Neden? Çünkü kız bursluymuş!" Sırıtmaya başladı. "Yalan, gençler!

Çünkü Selin gittiği her okulda bir kıza kafayı takar ve o kızı bitirirdi. Ama o kıza böyle bir şey yapamadı. Neden? Kızı koruyan biri vardı da ondan. Bu arada, okulun burslularla derdi falan da yoktu. Yani kısacası, güzel bir oyuna geldiniz, tebrik ederim!"

Sınıfta uğultular başlamıştı ve tüm gözler Selin'e dönmüştü. "Neden bunları anlatıyorsun? Ben sana ne yaptım?" dedi Selin.

"Kardeşini hiç sevmiyormuş gibi konuşuyorsun," diyerek araya girdim. "Aranızda ne olduysa olmuş bitmiş. Siz kardeşsiniz, ne olursa olsun bir arada olmalısınız." Suzan'ı gaza getirmek için böyle konuşuyordum, çünkü her şeyin ortaya çıkmasını istiyordum.

Suzan bana baktı. "Kardeşin var mı?" diye sordu.

"Hayır, yok ama olmasını isterdim. Bu tür konulara da önem verdiğim için araya girmek istedim," dedim soğuk bir sesle.

"Senin gibi düşünen bir kardeşimin olmasını isterdim. Ama maalesef bana Selin düştü. Senin adın neydi?"

"Mayıs."

Suzan, "Mayıs, bir kardeşin olduğunu düşün. Bir de hayatında, her hücrenle âşık olduğun bir adam olduğunu. Bu adamla evleneceksiniz, her şeyi planlamışsınız, aileleriniz tanışmış. O günün gelmesini heyecanla bekliyorsun," dedi ve bakışlarını Selin'e çevirdi. Selin artık ağlıyordu. Suzan devam etti. "Ama heyecanın kursağında kalıyor. Çünkü çok sevdiğin o adamla kardeşinin

birlikte olduklarını öğreniyorsun."

İşte bu kadardı. Herkesin ağzı bir karış açık kalmıştı. Bunun ne demek olduğunu tam olarak idrak edemeyenlerin yüzlerinde de boş bakışlar vardı. Haklılardı, bu şey bir anda idrak edilebilecek bir şey değildi. Suzan tahtaya bağladığı telefonunda bir tuşa bastı ve Selin'in sesi sınıfta yankılandı.

Sınıftan mırıldanmalar yükselmeye başlamıştı.

"Oha!"

"Beklenir ondan!"

"Yok artık!"

"Şaka sanırım."

Göz ucuyla Meriç'e baktım. Kaşları bariz bir şekilde çatılmıştı ve Selin'e kötü kötü bakıyordu. "Selin?" dedi soru sorar bir tonda.

Suzan'ın gözyaşları da yanaklarından süzülmeye başlamıştı. Elinin tersiyle gözlerini sildi ve Meriç'e bakarak, "Öğrenmek ister misin?" diye sordu.

"Dinliyorum," dedi Meriç.

"Bir süre sonra Selin, burslu olan o kıza sataşmaya başladı. Kızın hakkında yalan yanlış şeyler uydurarak herkese yaydı. Tüm okul kızı dedikoducu, yalancı biri olarak tanır oldu. Ve herkes kıza karşı cephe aldı. Bir kişi hariçti tabii, o da sendin Meriç. Sen kimseye inanmadın. Bu saçma işe dâhil olmadın ve kıza sataşanlara da derslerini veriyordun. Selin'e bile. Evet, her şeyi tüm detaylarıyla biliyorum. Çünkü hem karaktersiz kardeşi-

mi çok iyi tanıyorum, hem de salaklığına doymasın, yediği her boku övünerek anlatmak gibi bir huyu vardır. Tabii en son yediği boku anlatmayı nedense atlamış. Her neyse, seni elde edemeyeceğini anlamıştı. Sen tek gecelik ilişkiler yaşayan biriydin. O da sana küçük bir oyun oynamaya karar verdi." Suzan sustu ve zafer kazanmış bir ifadeyle Selin'e bakmaya başladı.

"Anlat!" diye bağırdı Meriç. Bardaki gibi görünüyordu, resmen burnundan dumanlar, gözlerinden ateşler saçıyordu.

Selin ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı ama Suzan buna izin vermedi. Kolundan tutarak onu öğretmen koltuğuna zorla oturttu. "Ne oldu, canım? Anlatacaklarımdan korkuyor musun yoksa?"

Selin ağlıyordu ama sinirlendiği de belliydi. "Sevgilin seni hiç sevmedi," diye bağırdı. "Onu ben mutlu ettim, sen değil. Senin hakkında hep-"

Cümlesini tamamlayamadı, çünkü Suzan yanağına tokadı patlatmıştı. "Kes sesini! Ne söylersen söyle, anlatmama engel olamayacaksın," dedi ve Meriç'e döndü. "Sana oynadığı oyunun adı Damla'ydı. Damla genelevde çalışan bir kızdı. Selin onunla bir anlaşma yaptı, 'Meriç'i kendine âşık edersen sana yüklü miktarda para vereceğim' dedi. Damla tabii ki kabul etti, sonuçta on yedi yaşında bir fahişeydi ve işin ucunda para vardı. Selin senin hakkında bildiği her şeyi ona anlatmıştı. Ve Damla senin hayatına girdi. Bildiklerine göre davranıyor, dolayısıyla senin için ideal kız oluyordu. Aranızda geçen her şeyi Selin'e rapor ediyordu. Selin de kızın

bir sonraki hamlesini belirliyordu. Böylece zaman geçti, ilişkiniz ilerledi. Her şey Selin'in planladığı gibi gidiyordu ama hiç hesapta olmayan bir şey gerçekleşti ve Damla sana gerçekten âşık oldu.

İlişkiniz gerçeğe, yaşadığınız şey karşılıklı aşka dönüştükçe Selin kıskançlıktan çıldırmaya başladı. Damla'ya vadettiği parayı vererek, bu oyuna bir son vermek istedi. Ama Damla'nın sana olan sevgisi parayla satın alınamayacak kadar büyüktü artık. Parayı kabul etmedi, yaşadığı o pis hayatın hata olduğunu, ne olursa olsun o keşmekeşten kurtulacağını, hayatında yalnızca seni istediğini söyledi. Zaten içine düştüğü o çukur babasının eseriydi.

Tabii ki Selin bunların olmasına asla izin vermezdi. O kötücül beynini çalıştırdı ve yeni bir plan yaptı. Damla'nın çalıştığı genelevde en yakın arkadaşı olan kızı gözüne kestirdi. Parasını kullanarak o kızı da oyununa dâhil etti. Kız sana âşık olmuş gibi davranacaktı. Böylece sevdiği iki insanın arasında kalan Damla bir tercih yapmak zorunda kalacaktı. Selin de Damla'nın seni değil, en yakın arkadaşını seçeceğinden emindi. Benim iğrenç kardeşimin tüm bu bağlantıları kurmak için nasıl insanlarla iletişim kurduğunu Allah bilir tabii.

Neyse, plan yine kusursuz bir şekilde işlemeye başlamıştı. Yeni kız senin etrafında dolanıyor, hislerini sana belli etmeye çalışıyordu. En sonunda, Selin'in talimatıyla tabii, bombayı patlattı ve sana, seni sevdiğini söyledi, hem de Damla'nın yanında. Yine hesapta olmayan bir şey yaşandı ve zavallı kızcağız feci bir kazada

hayatını kaybetti. Elbette bu, Selin için hiçbir şey ifade etmedi, amacına ulaşmış, Damla'nın seni terk etmesini sağlamıştı. Kim bilir, belki de o zavallı kız son nefesini verirken Selin'le yaptığı anlaşmayı anlatmak istemiş ama zamanı yetmemişti. İşte, her şeyi öğrendin, Meriç. Bundan sonra ne yapacağın sana kalmış," dedi Suzan derin bir nefes alarak.

Duyduklarıma ben bile inanamıyordum ve Meriç'in şu an neler hissettiğini hayal bile edemiyordum. Yumruklarımı o kadar sıkmıştım ki, tırnaklarımın avuçlarıma battığını, akan sıcak sıvıyı hissediyordum ama umurumda değildi. Hızla yerimden kalktım ve Selin'in yanına yürüdüm. İstediğim tek şey onu parçalamak, yok etmekti. Böyle kötücül insanların bizimle birlikte nefes alıyor olmaları katlanılır bir şey değildi. Hâlâ sıkılı olan yumruğumu Selin'in suratına geçirdim. Devam da edecektim ama biri beni yakaladı ve sıkıca tuttu. "Bırak beni!" diye bağırdım kim olduğuna bakmadan. "Bırak, öldüreceğim onu!"

Belimden tutan kollar beni bırakmadı. Ayaklarımı yerden kesti ve beni sınıftan çıkarıp tuvalete soktu. Serbest kaldığımda ayakta duracak gücü bulamamıştım, dizlerimin üzerine çöküverdim. Gözyaşlarımın aktığını da o an fark ettim. Kolların sahibi karşımda diz çöktü, çenemden tutarak kafamı kaldırdı. "Bana bak," diye fısıldadı.

Bu sesi de sahibini de tanıyordum, kim olduğunu görmek için bakmama gerek yoktu. Neden benim yanımdaydı? Selin'e hesap soruyor olması gerekmez miydi?

"Kendine gel," dedi. "Şimdi buradan çıkacağız ve o özel yere gideceğiz."

Sesi kulağa öyle iyi geliyordu ki, sanki az önce benim duyduklarımı duymamış gibiydi. Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyordu? Ve Selin'e neden öyle bir tepki verdiğimi sorarsa ona ne söyleyecektim?

"Burada yalanlarla baş başa mı kalacaksın, yoksa benimle mi geleceksin?" dedi.

17. Bölüm

Karanlık taraftaydın ve ben koşarak sana geldim!

Özel yerimin bir sahibi daha olmuştu artık; Meriç'le birlikte buradaydık işte. Meriç'in kalbimde kapladığı yer tartışılmazdı ve özel yerimde onunla olmak, hayatımı da yavaş yavaş kaplıyormuş gibi hissettiriyordu. İkimizin de kaçmaya ihtiyacı vardı. İnsanlardan, olaylardan, yalanlardan, her şeyden. Ama birbirimizden kaçamıyorduk, bunun farkındaydım, Meriç'in de farkında olduğundan emindim.

Okuldan ne ara çıkmış, bunca yolu ne ara gelmiştik bilmiyordum. Âşık olduğum adamın elinden tutmuş,

hayal dünyasına doğru yürümüştüm, tek hatırladığım buydu.

"Sessizlik ne güzel şey, değil mi?" diye sordu.

"Sen konuşana kadar öyleydi," dedim. Tabii ki onu sinir etmek için söylemiştim. Çünkü o konuştukça mutluluk hormonlarım horon tepecekti. O konuştukça, bugün öğrendiğim şeyleri hazmedecek ve arkamda bırakabilecektim.

"Bu sesi duymak isteyen kaç insan var biliyor musun, sarı?"

"Sarı ne ya? Sarışın daha iyiydi," dedim gülümsememi bastırmaya çalışarak.

"Gülümsemeni içine atma, dudaklarının kıvrılması hoşuma gidiyor."

Manzaradan gözlerimi ayırmadım, çünkü bu söylediğine karşılık verecek bir kelimem yoktu. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye sordum. Amacım konuyu değiştirmek falan değildi, bunun sebebini gerçekten merak ediyordum. Merak ettiğim diğer şey de neden benim yanımda olduğuydu.

"Benim yerime sen hallettin, güzelim. Şu yumruklarını biraz da Ediz'in üzerinde kullanmalısın."

Ediz ne alakaydı şimdi? Yoksa o da mı işin içindeydi? Ama Suzan ondan hiç bahsetmemişti ki. "Ediz derken?" dedim, duyacaklarımdan korkuyordum.

Meriç sırıttı. "Sanırım instagram'a bakmadın."

Neden bahsediyordu bu? Kafam iyice karışmıştı.

Okuldan çıkmadan önce Meriç sınıftan çantamı almıştı ama telefonuma bakmak hiç aklıma gelmemişti. Hem durduk yere telefonuma neden bakacaktım ki? Anlamayarak ona baktım. Elini cebine atıp kendi telefonunu çıkardı. Ekrana bakarak bir şeyler yapmaya başladı. Ben mi ne yapıyordum? Hayatımdaki en güzel manzarayı; onu izliyordum.

"Fazla kesmedin mi?" dedi o tatlı gülümsemesini göstererek.

"Bir insan nasıl bu kadar tuhaf olabilir, ona bakıyorum," dedim ciddiyetle.

"Yakışıklı bir tuhaflık," diye düzeltti beni.

Haklıydı, çok yakışıklıydı ama bu, acıları, mutsuzluğu, hüznü yok demek değildi.

"Al bak, ne demek istediğimi anlayacaksın," diyerek telefonu bana uzattı. Sonra cebinden sigarasını çıkarıp bir tane yaktı.

Telefona baktığımda gözlerim kocaman açıldılar. Ediz bir fotoğraf paylaşmıştı. Fotoğrafta Meriç beni tutuyor, üstelik gülümsüyordu. Selin de inanamayan bakışlarla bize bakıyordu. Altında yazanlarsa başka bir şaşkınlık sebebiydi; *'#SinirliMayıs'tanKaçın #MayısAblanız&MeriçAbiniz #AşkBöcükleri #AcabaSevgililermi?'*

Ciddi miydi bu? "Ediz'i gördüğüm yerde öldüreceğim. Aşk böcükleri nedir ya!" diye bağırdım.

Meriç telefonu elimden alırken tek kaşını kaldırdı. "Acaba sevgililer mi kısmına takılmadın da aşk böcüklerine mi takıldın?"

"Onu öldürürken hepsine takılırım, merak etme," dedim.

Meriç bana döndü, bir şeyler arar gibi yüzüme baktı, sonra, "Selin'e neden vurdun?" diye sordu. "Olayların seninle bir ilgisi yoktu."

"Daha önce de söylemiştim; o kızı tanıyordum. Neler yaşadığını bana anlattığını da söylemiştim. Ona yardım etmek için elimden hiçbir şey gelmedi. Ve bunun ne demek olduğunu, onun mutsuzluğunu çaresizce izlemenin ne kadar acı verici olduğunu bilemezsin. İstedim, ona yardım etmeyi çok istedim ama buna izin vermedi," dedim. "Ayrıca ben bile dayanmayıp Selin'e yumruk attım. Senin sakinliğini gerçekten anlamıyorum."

"Ben sevdi mi tam seven insanlardanım, Mayıs. Sevmeyi bıraktığım anda da ne o insan hakkında ileri geri konuşurum ne de onun için bir şeyler yaparım. Ben Damla'yı sevmekten vazgeçtim. Ve onun hakkında konuşmak, onunla ilgili bir olaya dâhil olmak bana yakışmaz. Beni mutlu edecek olan şey artık geleceğim. Her takıldığımda dönüp geriye bakarsam geçmişimle yaşamak zorunda kalırım. Böyle yaşamak istemem ve Damla da geçmişimde kaldı."

"Böyle adamlar kaldı mı ya? Ben soyunuz tükendi sanıyordum," diyerek gülümsemeye çalıştım, çünkü konunun değişmesini istiyordum.

"Ben kendimle ilgileniyorum. Diğerlerinin ne yaptığı umurumda değil, sarışın."

Bakışlarımı yine manzaraya çevirdim. "Manzara ne kadar güzel, değil mi? Ama kim bilir içinde ne hüzünler, ne hayal kırıklıkları, ne acılar yaşanıyor. Ve biz hiçbirini bilmiyoruz."

"Hayat bu, kime, nereden vuracağını çok iyi bilir."

Evet, çok haklıydı. Hayat nereden vuracağını her zaman bilirdi. "Şimdi ne yapacaksın? Yani yaptıkları Selin'in yanına kâr kalmayacak herhâlde?"

"Sürpriz olsun. Onun için biraz ağır olacak ama bunu hak etti," dedi.

Ne yapacağını deli gibi merak etsem de sormadım, sadece ona yaklaştım ve başımı omzuna yasladım. İkimiz de sustuk, gökyüzünden düşen yağmur damlalarının dansını izlemeye başladık.

Burak'tan

"Verecek misin artık şu fotoğrafları? Uykum var, bir an önce gidip uyumak istiyorum. Saatlerce seni bekleyemem," dedim. Gecenin bilmem kaçıydı ve Eda'nın karşısına dikilmiş, fotoğrafları vermesini bekliyordum.

"Ya Burak, bunları benden almadın, tamam mı? Meriç'e de söyle, en yakın zamanda bekliyorum onu," dedi Eda.

Ne kadar da iğrenç bir kızdı bu böyle! Elindeki fotoğrafları hızla çekip arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Bu arada da telefonumu çıkarmış, Meriç'i arıyordum.

"Alo," dedi uykulu bir sesle.

Onu uyandırdığım için birazdan duyacaklarıma kendimi hazırlamaya çalışarak, "Her şey hazır, kanka. Hepsini ayarladım," dedim.

"Ne uyandırıyorsun lan beni? Pezevengin evladı, şerefsiz, ananı-"

Oha lan, resmen ana avrat gidiyordu bu. "Ama olmuyor böyle, kanka," dedim. "Annemin yemeklerini götürürken böyle demiyorsun hiç!"

"Lan, hâlâ mı konuşuyorsun? Senin-"

Sülalemden girip başka bir tarafımdan çıkmasını engellemek için telefonu suratına kapattım. Büyük ihtimalle yarın ebemi sollayacaktı ama...

Evime geldiğim gibi, yatağıma atlayıp yastıklarımı kucakladım ve dördüncü yastığı bacaklarımın arasına koydum. Çok yorulmuştum ve bence bu saate kadar iyi dayanmıştım. Gel bakalım benim güzel uykucuğum.

Mayıs'tan

Dün eve biraz geç gelmiş olsam da pek sorun olmamıştı. Sıla'yı aramış, iyi olduğumu haber vermiştim. Hazırlandıktan sonra odamdan çıkıp aşağı indim. Annemle babamı kapıdan çıkmak üzerelerken yakaladım.

"Hey! Beni öpmeden nereye?" diye seslendim.

Annem beni gördüğünde tedirgin olsa da babamın suratından mutluluk akıyordu. "Gel buraya, benim güzel kızım," dedi kollarını açarak ve beni kucakladı.

Annemin de ifadesi değişmişti. Bana sarılırken, "Kusura bakma, tatlım. Biraz acelemiz var. Ama sen

kahvaltını yapmadan evden çıkmıyorsun," dedi.

Kafamı olumlu anlamda salladım. "Görüşürüz, aşklarım."

Kahvaltımı yaptıktan sonra evden çıkıp okula gittim. Yine bütün gözler üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Aras yanıma gelip kolunu omzuma attı. "Yanımda çikolata var, yer misin?" diye sordu.

Gülümseyerek başımı salladım. "Beni çok mesut edersin," dedim kıkırdayarak. Cebinden çıkardığı fındıklı çikolatayı alıp paketini açtım ve yemeye başladım. Son ısırığı almıştım ki Sıla'nın sesini duydum.

"Ne karıştırıyorsunuz siz burada?"

Cevabı Rüzgâr verdi. "Ne olacak, Aras ve çikolataları."

"Bana yok mu?" diye sordu Sıla dudaklarını büzerek.

"Öhh be kızım, sana dört tane verdim ya, gözün doysun."

Elimde duran *bir* adet çikolata paketine baktım, bakışlarımı önce Aras'a, sonra Sıla'ya çevirdim. "Vicdansız! O dört çikolatayı yerken hiç aklına gelmedim mi? Kalbin hiç sızlamadı mı? Hiç mi ağlama-" Daha da sayıdacaktım ama Aras kolumdan tutup merdivenlere doğru çekiştirince susmak zorunda kaldım. Boş çikolata paketini çöpe atıp basamakları tırmanmaya koyuldum.

Aras kulağıma eğildi. "Birkaç paket daha var, çaktırma! Sonra beraber yeriz."

"Yine kilo aldıracaksın bana ya!" diye mızmızlandım.

"Her halin güzel yavrum senin."

Kıkırdayarak okul binasından içeri girdim. Bir şeyler olduğunu anlamam uzun sürmedi. Ne dönüyor acaba yine diye merak ederek etrafıma bakındım. Herkes fısıldaşıyor, birbirine bir şeyler işaret ediyordu. Ne olduğunu anladığım anda küçük çaplı bir şok geçirdim. Gözlerim de ağzım da açık kalmıştı. Aras'ın, Rüzgâr'ın ve Sıla'nın da benden farkları yoktu.

Selin'in başka başka erkeklerle çekilmiş fotoğrafları – öyle *masum* fotoğraflar da değillerdi – okulun bütün duvarlarını kaplamıştı. Çok geçmeden gerçek Selin de okula teşrif etti.

"Eğlence mi var, ne oluyor?"

Selin'in sesini duyan herkes bakışlarını ona çevirmişti. Hakaretler, kıkırdamalar, mırıltılar havada uçuşuyordu. Selin kendi etrafında bir tur atarak duvarlara baktı. Ne olduğunu anladığında yüzünde öyle bir ifade oluştu ki, hiç kıpırdamadan saatlerce ona bakabilirdim. Düştüğü bu durum yine de beni üzmüştü. Hiçbir insan böyle bir duruma düşmemeliydi, hele de önünde kocaman bir gelecek olan bir insan.

"Bunu kim yaptı?" diye bağırdı. "Onu mahvedeceğim! Kim yaptı?"

"Ben yaptım!"

Kalbimin hızlanmasına sebep olan kişi okula girince, herkes bu defa ona döndü; ben de dâhil. Öyle güzel

görünüyordu ki, âşık olmamak elde değildi... Şu an ona bakan kızların neler düşündüğünü az çok tahmin edebiliyordum.

Meriç, Selin'e yaklaştı ve tam karşısında durup ona küçümseyici bir bakış attı. "Sadece, dışarıdan nasıl göründüğünü sana da göstermek istedim. Çünkü sende beyin namına bir şey olmadığı için, söylediğimde anlamayacağını biliyordum. Belki görürsen algılaman daha kolay olur diye düşündüm," dedi. Sonra fotoğraflara şöyle bir baktı. "Söylesene Selin, bu erkekler kim? Yoksa onlar da akrabaların mı? Ablanın sevgilisi kesmedi mi?"

Bütün okul etraflarında çember oluşturmuş, onları izliyordu. Meriç'in sözleri herkesin kahkaha atmasına sebep olmuştu.

"Meriç..." diyebildi Selin.

"Sakın! Sakın bir daha adımı ağzına alma! Hayatımı becermişsin kızım! Daha ne söyleyecek, ne yapacaksın? Bu saatten sonra ağzından benimle veya bizimkilerle ilgili tek bir kelime çıktığını duyarsam bundan çok daha kötüsünü yaparım."

Selin'in bir şey söyleyecek cesareti bulamadığı belliydi. Gözlerinden yaşlar akarken dudakları titriyordu. Peki, Meriç 'bizimkiler' derken kimleri kastetmişti acaba? Yaşanan fotoğraf faciasından ve Meriç'in sözlerinden sonra Selin ağlayarak okuldan ayrıldı. Büyük ihtimalle yarın, hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edecekti. Ama Meriç'in bu işin peşini kolay kolay bırakacağını sanmıyordum.

18. Bölüm

Seninle bulurken kendimi, nasıl gidebilirim senden?

Şu an ne mi yapıyordum? Güzel soru. Gelelim sorunun cevabına. Aras, Sıla'dan önce sınıfa koşmuş, benim yanıma, yani Sıla'nın yerine yayılmıştı. Sıla cırlayıp bağırsa da onu kaldıramamıştı. Ben de maalesef Sıla'nın kızgın bakışlarından kaçıyordum. Bana kızmaya hakkı yoktu bence, Aras hızlı davranmıştı.

Aras dirseğiyle dürterek, sıranın altındaki elini işaret etti; çikolata uzatıyordu. Paketi elinden alıp sessizce açtım ve başımı eğip bir ısırık aldım.

"Mayıs? Ne yapıyorsun, tatlım?"

İrem Hoca'nın sesini duyunca gözlerim kocaman açıldı. Geçmiş olsun, Mayıs, rezil olmaya hazır ol! Yerimde dikleştim ve dişlerimi göstermeden gülümsedim. Bu sırada da ağzımdaki çikolatayı yutmaya çalışıyordum ki cevap verebileyim. Ama planladığım gibi olmadı, çikolata boğazıma kaçıverdi. Allah'ım niye ben? Bundan sonrasını tahmin etmek hiç de zor değildi. Benim öksürük krizine girmem, Aras'ın, "Koşun lan, kız boğuluyor," diye böğürmesi, Burak'ın koşarak gelip tam sırtıma geçirmesi ve onun sayesinde çikolatayı yutmam...

Kendime gelince gözlerimdeki yaşları silip Burak'a döndüm. "Teşekkür ederim. Resmen hayatımı kurtardın. Ama rica ediyorum bir dahaki sefere daha yavaş ol," dedim. Herkes kıkırdarken, şirince gülümseyerek hocaya baktım. "Hocam, çikolatamda gözünüz mü vardı? Ne güzel yiyordum ben."

Sıla hemen atıldı. "Çikolata için mi bir şey demedin Aras'a?"

Sıla'ya öpücük attığım sırada hoca, "Çocuklar, sessiz olun. Birazdan geleceğim," diyerek sınıftan çıktı.

Umarım müdürü getirmeye gitmemiştir, diye düşündüm. Ardından da Sıla'ya döndüm. "Çok seviyorum seni, bal küpüm."

"Bize çikolata yok mu?"

Ediz'in sesini duyunca muzipçe sırıttım. "Sıla alacakmış sana."

Sıla hışımla bana döndü, gözlerinde 'sen bittin' ba-

kışları vardı. Bu; kalp=ben+ölüm demekti. Çikolatamdan bir ısırık daha aldım.

"Yavaş ye, biraz önce az daha ölüyordun," dedi Meriç.

"Sana ne be, istediğim gibi yerim. Sana mı soracağım?"

"İyiliğin için diyoruz herhâlde. Yoksa bana ne."

Aras araya girdi. "Az susun da yediğim çikolatanın keyfini çıkarayım. Siz konuşunca keyif falan kalmıyor."

Haklıydı; çikolatamdan bir daha ısırdım. Sonra Meriç'e döndüm. Erkekti sonuçta, bir tarafı falan şişerdi, neme lazım. "İster misin?"

"İstesem vereceksin sanki," dedi umursamaz bir tavırla.

"Beni tanımaya başlıyorsun, güzel," dedim. Dudakları hafifçe kıvrılmıştı ama bir şey söylemedi.

Birkaç dakika sonra sınıfın kapısı açıldı ve beklenmedik bir şekilde Selin içeri girdi. Ne kadar çabuk toparlanmıştı böyle? Daha bir iki saat önce yaşadıkları kolay atlatılır şeyler değildi. Ondan ne kadar nefret etsem de bu güçlü yanını takdir etmeden edemedim. Selin kimseye bakmadan sırasına geçerken, kapı bir kez daha açıldı ve hoca, yanında bir kızla içeri girdi. Çok güzel bir kızdı, kızıl saçları, ela gözleri vardı ve sürekli gülümsüyordu. Duruşunda ve bakışlarında tuhaf bir masumluk vardı. Sanki bu gezegenden değilmiş gibiydi.

"Evet, arkadaşlar," dedi İrem Hoca. "Bugün işaret dilini anlamaya, zamanımız yettiğince de öğrenmeye

çalışacağız. Bu arkadaşımızın adı Deniz. Bugün bize eşlik edecek." Hoca, masasına geçmek için adım atmıştı ki, telefonu çalınca sınıfa döndü. "Hemen döneceğim," diyerek tekrar dışarı çıktı.

"Sen kimsin be? Şu iğrenç gülümsemeni de kaldır yüzünden, sinirimi bozuyorsun."

Bu iğrenç konuşma elbette Selin'e aitti ve sinirlerimin zıplamasına yetmişti. Onun bir başkasını daha ezmesine asla izin vermeyecektim. Hızla ayağa kalkıp Deniz'in yanına gittim. "Selam," dedim.

Gülümseyerek yüzüme baktı ve işaret dilini kullanarak, "Ben konuşamıyorum," dedi.

Deniz'in el hareketlerini görünce Selin, "Özürlü falan mısın?" diyerek, çirkin, adi, aşağılık ve asla sorulmaması gereken bir soru sordu.

Hızla ona döndüm. "Özürlü senin gibilere deniliyor. Tek bir kelime daha edersen o çirkin suratını sırana yapıştırırım. Kırılan burnun için defalarca estetik olman gerekir," dedim. Sonra tekrar Deniz'e döndüm. Hayatımda babam gibi, güzel bir adam vardı ve işaret dilini öğrenmem konusunda ısrar etmiş, bizzat kendisi öğretmişti. Bir kez daha, bu sefer işaret diliyle, "Merhaba," dedim. "O salak kızı kafana takma. Psikolojik sorunları var."

Deniz gülümsedi. "Tahmin etmiştim," dedi. Kollarını, ellerini ve parmaklarını kullanış şekli fazlasıyla estetikti.

"Mayıs, sen işaret dilini biliyor muydun?"

Ediz'in sesini duyunca ona baktım. "Evet, biliyorum. Sizin bilmiyor oluşunuzsa gerçekten çok ayıp," dedim.

Bu sırada Sıla da yanıma gelmişti. O da işaret diliyle, "Merhaba, ben Sıla. Memnun oldum," dedi Deniz'e.

Kapmta geçirdiğimiz süre boyunca Sıla'yla işaret dili çalışmıştık, sonunda en az benim kadar öğrenmişti. En yakın arkadaşımın böyle bir şeye heves edip öğrenmesi beni ayrıca mutlu etmiş, bu kadar hassas bir arkadaşa sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha anlamıştım.

Deniz o estetik hareketleriyle, "Duyabiliyorum ama konuşamıyorum," diye açıkladı durumunu.

"Üzgünüm," dedim işaret diliyle.

"Ama olmuyor böyle, beni de tanıştırın yavruyla."

Aras koşarak, evet, koşarak yanımıza geldi. Beni yine yanıltmamıştı, çünkü ne zaman damlayacak diye bekliyordum. "Merhaba, ben Aras. Çevirsene, beyaz çikolatam."

Gözlerimi devirdim. "Deniz duyabiliyor, Aras. Sadece konuşamıyor," dedim.

Aras gerçekten de mahcup olmuştu. "Özür dilerim, gerçekten," dedi Deniz'e bakarak.

Deniz ona cevap verdi. Ben de ne söylediğini Aras'a ilettim. "Sorun yok. Olur böyle şeyler diyor," dedim.

Aras cebinden çıkardığı çikolatayı Deniz'e uzattı. "Senin kadar tatlı değildir ama lütfen kabul et."

Deniz teşekkür ederek çikolatayı aldı, ben de yine onun sesi oldum.

"Kız çok güzel be!" dedi Rüzgâr yanımıza gelerek. Sonra elini uzattı. "Merhaba, benim adım da Rüzgâr," dedi.

Deniz uzatılan eli sıktı ve bu defa hepimizi şaşırtarak, sesli bir şekilde, "Ben de Deniz, memnun oldum," dedi. Şaşkın bakışlarımı ona çevirmiştim ki, "Anlatacağım," diye ekledi.

Tam Deniz'in konuşmaya başlayacağı sırada İrem Hoca içeri girdi. "Kusura bakmayın, çocuklar. Mutlaka cevaplamam gereken bir aramaydı," dedi. "Arkadaşınızla konuşma şansınız oldu mu?"

Bizim yerimize Deniz cevapladı. "Hocam, izin verirseniz açıklamayı ben yapmak istiyorum."

İrem Hoca, "Tabii, proje senin, lütfen devam et," diyerek yerine oturdu.

Deniz konuşmaya başladı. "Merhaba, arkadaşlar. Adımın Deniz olduğunu öğrendiniz. Sosyal Koleji'nde öğrenciyim. İşitme engelli insanlara destek olmak, nasıl zorluklarla başa çıktıklarını anladığımızı göstermek amacıyla bir proje hazırladık. Kardeş okulumuzu, yani sizin okulunuzu ziyaret ederek, sınıflara girecek ve engelli insanlara nasıl davranıldığını gözlemleyecektik. Empati kurabilen, anlamaya, yardımcı olmaya çalışan sınıf projemizin kazananı olacaktı. Ziyaret ettiğim sınıflarda dalga geçenler, tuhaf hareketler yapanlar, benim hareketlerime gülenler, duymadığımı düşünerek hakaret edenler bile oldu. Sizin sınıfta da bunları yapmaya kalkışan oldu ama Mayıs sağ olsun, desteğini esirgemedi. Engelli bir insana gösterdiği saygı ve samimiyet

için ona ayrıca teşekkür ediyorum. Sizin sınıfı hem davranışlarından dolayı hem de işaret dilini bilen arkadaşlar olduğu için kazanan ilan etmek istiyorum."

Sınıfta alkış sesleri yankılanırken Deniz sustu ve hocanın kulağına bir şeyler söyledi. Hoca ayağa kalkarak, "Tebrikler, arkadaşlar," dedi. "Beni çok mutlu ettiniz. Ödülü açıklamak bana düştü. Kampa gidiyoruz!"

Alkışlar, ıslıklar ve sorular fırtınası başlamıştı.

"Hocam ne zaman gidiyoruz?"

"Hafta sonumuzu almayın, hocam ya."

"Kaç gün sürecek?"

"Nereye gidiyoruz?"

"Sakin olun, çocuklar," dedi hoca gülümseyerek. "Yarın yola çıkacağız ve bir hafta boyunca kampta olacağız. Eğer gelmek istemeyen olursa büyük bir eğlence kaçıracağından emin olabilir. Çünkü fazlasıyla eğleneceğiz. Kazanan sınıf müdüriyete iletildiğinde ailelerinize de gerekli bilgiler verilecek. Nereye gideceğimize gelince; o da sürpriz olsun. Ah, unutmadan, Selin sen kampa dâhil değilsin."

Tüm bakışlar Selin'e dönmüştü. Selin ayağa kalkarak, "Ben neden gelemiyormuşum?" diye sordu.

"Çünkü ben istemiyorum," dedi Deniz.

"Sen kimsin? Buna sen karar veremezsin."

Deniz'in kaşları çatılmıştı. "Az önce beni ezmeye sen karar verebilmiştin ama," dedi. "Proje benim, kimin gelip gelmeyeceğine de ben karar veririm."

Selin hırsla hocaya döndü. "Ben de geleceğim!"

Hocanın yerine cevap veren Meriç oldu. "Gelmeyeceksin!"

"Gelmek istiyorum."

Meriç sınıfa şöyle bir baktı. "Selin'in gelmesini isteyenler elini kaldırsın," dedi. Sadece iki kişinin eli havadaydı, onlar da Selin'in arkadaşlarıydı zaten. Meriç genişçe sırıttı. "Konu kapanmıştır."

"Ama-"

İrem Hoca, Selin'in konuşmasına bu sefer izin vermedi. "Selin, sabah yaşananlardan sonra senin gelmemen daha iyi olacak. Ve müdür bey seni odasına bekliyor."

Selin o kadar bozulmuştu ki, kahkaha atmamak için kendimi resmen zor tutuyordum. Hiçbir şey söyleyemedi, üç yaşında bir çocuk gibi, ayaklarını yere vura vura sınıftan çıktı. Yokluğu çok çabuk kabul edilmişti; sınıf kutlama havasına anında geri döndü.

"Hocam, yemek de olacak değil mi? Vallahi gelmem. Ya da gelirim ama yemeklerimi yanımda getiririm, kimseye de vermem." Bunun kimin söylediğini hepimiz biliyoruz, değil mi?

"Aras!" dedik hep birlikte. Sınıfın ona yavaş yavaş alışıyor olması çok hoşuma gidiyordu.

"Merak etme, Arasçığım, yemek olacak elbette. Hatta Mayıs'la ikiniz için bolca çikolata da olacak."

Aras'la birlikte, "Ooo," dedik.

"Evet, çocuklar, şimdi herkes evine gidiyor ve hazırlıklarını yapıyor. Yarın sabah dokuzda, okulun önünde sizi bekliyor olacağım."

Hoca sınıftan çıkar çıkmaz herkes bağırarak coşmaya devam etti. Sıla, "Sen de geleceksin, değil mi?" diye sordu Deniz'e.

"Gelmez miyim? Tabii ki geleceğim."

Bekle bizi kamp; Sıla ve Ediz, Deniz ve Rüzgâr çiftleri geliyor.

19. Bölüm

Kalbimin atışlarını duyamayacak kadar acımasızdın!

Dün gece Sılalara uğramış, bavulunu hazırlamasına yardım etmiştim. Sonra da ailesiyle birlikte güzel bir yemek yemiştik. Eve gitme vaktim geldiğinde Sıla bizde kalmak istemiş, uzun dil dökmelerimiz sonucu Tunç Amca'yı ikna etmiştik. Bizim eve geldikten sonra benim bavulumu da hazırlamış, hemen yatağa girmiş ama heyecandan doğru dürüst uyuyamamıştık.

Sabah annem bizi uyandırmış, kahvaltı etmeden evden çıkamayacağımızı söylemişti. Kahvaltımızı yapmış, dişlerimizi fırçalamış, bavullarımızı kapının önüne

indirmiştik. Şimdi de bavulumun üzerine oturmuş, Sıla'nın ikinci kez oturduğu kahvaltı sofrasından kalkmasını bekliyordum.

"Ya kızım, az önce kalktık sofradan. Gerçekten hâlâ yiyor musun?" diye söylendim.

Sıla bana öldürücü bakışlarını attı ve lokmasını hızla yutup, "Sen sus, konuşma," dedi. "Sana küsüm. Neymiş 'Solo sono çokoloto olocokmoş.' Zıkkım yesin o."

Sıla kendi kendine söylenirken, Hüseyin Abi'yi çağırıp bavullarımızı arabaya taşımasını rica etmiştim bile. Hüseyin Abi, babamın şoförüydü. Çok tatlı ve iyi bir adamdı. Annem ve ben çok gerekmedikçe onu yormaz, işimizi taksiyle hallederdik. Hüseyin Abi'yi gerçekten çok severdim ama doğruyu söylemek gerekirse karısını daha çok seviyordum.

Bavullar yerleştikten sonra arabaya bindim, belki bu hareketim Sıla'nın acele etmesini sağlayabilirdi.

İşe yaradı, birkaç dakika geçmişti ki arka koltuğa, yanıma kuruldu. Ona baygın bakışlarımı attım, çünkü hâlâ söyleniyordu.

Okulun önüne geldiğimizde bizi kocaman bir otobüs karşıladı. Hüseyin Abi bavullarımızı alıp yürümeye başlayınca biz de onu takip edip bizimkilerin yanına gittik.

"Hop! Başkan, ne haber? Görüşemiyoruz," dedi Rüzgâr, Hüseyin Abi'ye.

"İyidir, sağ ol. Bavulları nereye koyuyoruz?"

Rüzgâr otobüs şoförüne el sallayıp bavulları işaret

edince muavin gelip bavullarımızı otobüse yerleştirdi. "Teşekkür ederiz, Hüseyin Abi, zahmet oldu," dedim.

Hüseyin Abi, "Ne demek, kızım. Size iyi eğlenceler," diyerek arabaya doğru ilerledi.

"Aras nerelerde, görünmüyor?"

Sıla haklıydı, cidden, Aras neredeydi? Etrafa şöyle bir bakındım, otobüsün yanındaydı ve elinde beş poşet dolusu abur cubur vardı. El sallayarak, yanımıza gelmesini işaret ettim.

"Kanka, yer kapacağım. Oyalama beni!" diye bağırdı.

Bir yandan Aras'ın haline gülerken, bir yandan da çevreme bakınarak Meriç'i arıyordum ama ortalıkta görünmüyordu.

Rüzgâr, "Hadi kızlar, otobüse geçelim," deyince yürümeye başladık.

Biz otobüse binince Aras ayağa kalkp el salladı, en arka dörtlüyü kapmıştı. Öne geçip ilerledim ve cam kenarına oturdum. Sıla da yanıma oturacaktı ki Aras ondan önce davrandı. Sıla kaşlarını çatıp of çekerek diğer cam kenarına yerleşti, Rüzgâr da onun yanına oturdu.

Aras koltuğun altına yerleştirdiği poşetleri gösterince kulağına eğilerek, "Seni seviyorum, biliyorsun değil mi yavrum?" diye fısıldadım.

"Biliyorum benim minik sarı yavrum."

Biz kıkırdarken İrem Hoca, Deniz ve Bengü otobüse bindiler. Bengü'yü görünce sevinmiştim, çünkü iki gündür okula gelmemişti. Merak etmiştim doğrusu.

"Deniz yavrum, Bengü yavrum, gelin, size de yer ayırdım," diye bağırdı Aras.

El sallayıp gülümseyerek yanımıza geldiler ve önümüzdeki koltuklara yerleştiler.

Bengü bize dönüp, "Eğlence başlıyooor!" diye bağırdı.

Biz 'eveeet' şeklinde karşılık verirken, Deniz'in bakışları yanımızdaki koltuklara kaydı. "Rüzgâr uyuyor mu?"

Hepimiz o tarafa döndük; Rüzgâr kafasını arkaya yaslamış, kollarını göğsünün üzerinde bağlamış ve gözlerini kapatmıştı. Tek gözünü açıp direkt Deniz'e bakarak, "Gözlerimi dinlendiriyorum," dedi.

Telefonumu çıkarıp Aras'tan biraz uzaklaştım ve Rüzgâr'la Deniz'i aynı fotoğraf karesine almaya çalıştım. Başardıktan sonra hızla instagram'a girdim ve fotoğrafı yükledim. Altına da; *'#NelerOluyorBurada? #KampaGiderkenAşkmıDoğuyor? #EğlenceyeAdımAdım,'* yazdım. İkisini etiketlemeyi de ihmal etmedim tabii. Deniz'i nereden mi bulmuştum? Rüzgâr Beyciğimizle takipleşiyorlardı! Dün gece fark etmiş, Deniz'e takip isteği yollamıştım, o da kabul etmişti. Telefonu çantama atarken Aras'ın beni izlediğini gördüm.

"Kızım var ya, senden korkulur lan," dedi.

Bekle canım, sana da sıra gelecek! "Sessiz ol, duyacaklar," diye fısıldadım kulağına.

Aras poşetleri karıştırıp bir paket jelibon çıkardı ve açtı. Birkaç tanesini ağzına attığında benim de canım

çekmişti. Pakete elimi daldırıp birkaç tane de ben aldım, tadını sevdiklerimi ağzıma tıkıştırıp, sevmediklerimi ön koltuklarda oturan kızlara fırlattım. Sonra kafamı hızla arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım. Aras yaptığım şeyi fark edip başını omzuma yasladı, onun da gözlerini kapattığına emindim.

"Gökten jelibon mu yağıyor?" dedi ön koltuktaki kızlardan biri.

Ağzını yayarak konuşan kızlardan nefret ettiğimi söylemiş miydim? Hayır mı? Eh, söyleyeyim o zaman; ağzını yayarak konuşan kızlardan nefret ederim. Gözümü hafifçe araladım, kızlar önlerine dönmüş, selfie çekiyorlardı. Aras kafasını kaldırıp, yapay yollardan kas yapmış oldukları her hallerinden belli olan çocukları işaret etti.

"Var mısın?" diye sorduğunda gülerek kafamı salladım.

Aras jelibonu fırlatıp direkt omzuma yerleşti. Ben de kafamı arkaya yaslayıp başımı cama doğru çevirdim ama göz ucuyla onlara bakıyordum. Tipleri çok komikti, yerlerinde doğrulup etrafa bakmaya başlamışlardı. "Atmak yerine verin de yiyelim," dedi bir tanesi.

Onu duymazdan gelerek, "Ne zaman hareket edeceğiz? Sıkıldım!" diye bağırdım. Aslında böğürdüm desem daha doğru olurdu.

Şoförün yerine İrem Hoca cevap verdi. "Mayıs, zaten yoldayız, kızım. Yarım saat sonra kamp alanına varmış olacağız."

Kendimi salak gibi hissetmiştim. Gerçekten de yolda mıydık? Benim neden haberim yoktu? "Pardon," deyip jelibon yemeye devam ettim.

"Salaksın kanka," diyen Aras'a kızgın kızgın baktım.

Bakışlarımı camdan dışarı çevirdim, ciddi ciddi yoldaydık. Çok garipti ama otobüsün hareket ettiğini gerçekten de anlamamıştım. Çok geçmeden hocanın sesi bir kez daha duyuldu.

"Evet, çocuklar. Geldik!"

Otobüsten inmek için hepimiz ayaklandık. Meriç'in olmadığını hatırlayınca yine canım sıkıldı. Onun yokluğuna üzüleceğim hiç aklıma gelmezdi... Otobüsten inip etrafıma bakındım. Gördüğüm manzara o kadar güzeldi ki, tarif edecek kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Yeşilin en güzel tonları, biraz ilerideki denizin maviliğine karışıyordu. Sıla beni çekiştirince bavullarımızı almaya gittik.

Herkes bavulunu aldıktan sonra hoca hepimizi görebileceği bir yere geçti. "Çocuklar, bu muhteşem yere hoş geldiniz. Çadırlarınız ileride, patikanın başladığı yerde hazır. Şimdiden söyleyeyim; kızlar ve erkekler ayrı çadırlarda kalacaksınız. Elbette birbirinizin çadırlarına misafir olabilirsiniz ama uyku vakti geldiğinde herkes çadırına dönecek. Önce yerleşin, sonra kamp alanıyla ilgili daha detaylı konuşacağız."

Islıklar ve alkışlarla hocamıza karşılık verdikten sonra bizimkilere döndüm. "Eski günlerdeki gibi," dedim gülümseyerek.

"Eski günlerdeki gibi," dediler üçü de aynı anda.

Çadır alanına doğru ilerlerken Deniz ve Bengü yanımıza geldiler. Deniz, "Aynı çadırda kalsak sorun olur mu?" diye sordu.

Sıla bana bakıp çaktırmadan göz kırptı. "Tabii ki olur. Başka çadır seçin," dedi.

Ne yapmaya çalıştığını anlayıp ben de ona uydum. "Aynen, başka çadıra yerleşin."

Şaşkın suratlarla bize bakmaya başladılar. Tam gideceklerken Sıla'ya baktım. O da, "Rüzgâr ve Aras'la aranızda neler olduğunu söylerseniz olur!" diye bağırdı arkalarından.

Bengü, "Korkuttunuz bizi!" dedi. "Ayrıca biraz daha bağırsaydınız da herkes duysaydı! Özellikle de Rüzgâr'la Aras."

Sıla kıkırdadı. "Onlar yemeklere dalmıştır çoktan. Duymaları imkânsız."

"Kendi adıma konuşuyorum; anlatmak isterim. Zaten yaşadıklarını gizleyen tiplerden değilim. Üstelik sizi de çok sevdim!" dedi Deniz.

"O zaman gelsin kahkahalar!" diye bağırdım.

Deniz koluma girdi ve çadır alanına doğru ilerledik. Gözümüze kestirdiğimiz ilk çadıra daldık, gerçekten de büyüktü, yedi sekiz kişi rahatlıkla sığardı. Ama dördümüz yerleştikten sonra çadırın o kadar da büyük olmadığını anlamıştım, çünkü eşyalarımızla birlikte ancak sığmıştık. Ayrıca çadırlar okulumuza yakışır biçimdeydi; yatakların yanında küçük birer masa, birer dolap ve paravanla ayrılmış giyinme alanları vardı.

Hepimiz yerleştikten sonra minderleri çadırın ortasına taşıdık ve rahatça yerleşip sohbet etmeye başladık. Sıla, "Kızlar, bu bir hafta çok güzel geçsin!" dedi. Ardından Bengü'ye döndü. "Evet, Bengücüğüm, Aras'la arandakileri dökül bakalım."

Bengü derin bir nefes aldı. "Aslında Aras'ı çok önceden tanıyorum. Ediz'in sayesinde. Çocukluğumdan beri ne zaman Edizlere gitsem Aras'la Rüzgâr'ı görüyordum. Aras yakışıklı ve eğlenceli biri. İnsanlara karşı hep iyimser. Ve onu düşündüğümde bile kalbim yerinden fırlıyor!"

"Deniz'le de önceden tanışıyor muydunuz?" diye sordum. Çünkü dün tanışmış gibi durmuyorlardı.

İkisi de kıkırdadılar. Deniz lafa girdi. "Ailelerimiz arkadaş. İlk başlarda hiç anlaşamamıştık, birbirimizi gıcık edip duruyorduk. Zamanla bir arada olmaya alıştık ve bir baktık ki çok iyi anlaşıyoruz."

Sıla, "Peki, sizin Rüzgâr'la aranızda ne var?" diye sordu. Anlaşılan bugün her şeyi öğrenecekti.

"Onu ilk defa dün gördüm," dedi Deniz. "Çok hoş biri. Dün gece instagram'dan ve twitter'dan takip isteği attı. Kabul edip ben de onu takibe aldım. Hepsi bu kadar."

"Bakın kızlar, Rüzgâr da Aras da öyle her kızı sevip saymazlar. Ama savunmasız gördükleri her kızı da mutlaka korurlar. Eğer onları gerçekten sevecekseniz ve asla üzmeyecekseniz birlikte olun. Ama onları değiştirmeye çalışacak, 'bu huyunu sevmiyorum değiş-

tir, bununla görüşme' gibi taleplerde bulunacaksanız söyleyeyim; ilişkileriniz başlamadan biter. Çünkü onlar oldukları gibi güzeller. Korumacı, sahiplenicidirler ve yanlarındaki kişiyi ilgilendiren her şeye onunla birlikte karışmak isterler. Anlıyorsunuz değil mi?" dedim. Tüm ciddiyetimle konuşmuş, düşüncelerimi samimiyetle dile getirmiştim.

"Mayıs çok haklı," dedi Sıla. "Biz de onlarla tanışalı uzun yıllar olmadı ama öyleymiş gibi davrandılar. Zaten önemli olan arkadaşlığın süresi değil, neler paylaştığınızdır. Ayrıca onlarla bir ilişkiniz olsun istiyorsanız, bir paket gibi düşünüp bizi de kabul etmeniz gerekiyor, çünkü onlar bizim sadece arkadaşlarımız değil, kardeşlerimiz."

Bengü araya girdi. "Sizinle tanışmadan önce Eda ve Selin sizin hakkınızda abuk subuk şeyler söyleyip durmuşlardı. Aklım karışmıştı, size karşı ciddi anlamda ön yargılıydım. Ama sizi tanıdıkça nasıl insanlar olduğunuzu gördüm. Yani eğer Aras'la bir gün sevgili olursak sizden uzak kalmayı asla düşünmem, çünkü etrafımda sizin gibi dostlar olsun isterim."

Bu kızı kesinlikle sevmiştim. Zaten ilk gördüğümde de Selinlerin yanına hiç yakıştıramamıştım onu.

Konuşmayı Deniz devraldı. "Benim saf biri olduğumu söylerler ama ilk görüşte insanların ne mal olduklarını anlarım. Sizin de dostluğa önem verdiğinizi hemen anlamıştım. Arkadaşlarınızın üzülmemesi için bizimle konuşuyor olmanız da yanılmadığımı gösteriyor. Bunu yapmanız çok güzel bir şey, ben de hep böyle dostlarım

olsun istemişimdir. Ama kiminle arkadaş olsam hep kazık yedim, bu durum beni üzse de pes etmedim. Sonunda da Bengü'yü buldum işte. Artık siz de varsınız."

Bengü'nün ağladığını fark edince, "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Ben biraz duygusalım," dedi. "Bu huyumu da pek sevmem ama ne yapayım, duygularımı içimde saklayamıyorum."

Bengü ve Aras gerçekten de güzel bir çift olacaklardı. Ben, aradığı gelini bulmuş anne edasıyla gülümseyerek Bengü'ye bakarken Deniz birden cırladı.

"Mayıs!"

Yerimde sıçrayarak ona baktım, elinde telefonu vardı ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne? Ne oldu?" dedim panikle. Ama otobüste çekip instagram'da paylaştığım fotoğraf bir anda aklıma gelince hızla ayağa kalktım ve çadırın çıkışına doğru yaklaşmaya başladım.

"Herkes yorum yapmış! Şunlara bak; sevgili misiniz? Çok yakışıklı, kaptın güzel çocuğu!

Sıla, Deniz'e yaklaşarak telefonun ekranına baktı, sonra da kahkahayı bastı. "Kanka, Rüzgâr bunu görünce bittin sen," dedi bana.

Deniz'in bakışları bir kez daha beni bulduğunda kaçma anımın geldiğini anlamıştım. Hızla dışarı fırladım. Omzumun üzerinden baktığımda Deniz'in de koşmaya başladığını gördüm. İyi de, nereye kaçacaktım ki? "Ya kızım, abartma be," dedim. Belki onu ikna edebilirdim. Ama daha da hızlanmıştı. Klubelerin arkasını gö-

züme kestirip yönümü o tarafa çevirmiştim ki bir şeye takılıp dengemi kaybettim. Yere düşmeme saniyeler kala bir el, koluma yapıştı ve kendi etrafımda bir daire çizdikten sonra ayakta kalmamı sağladı. Bu kokuyu tanıyordum, bu temasın verdiği mutluluğu da öyle. Kalbimin son hızla atmasını sağlayan kişi gelmişti. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım, bakışları yüzümü dolaştı, dudaklarımdan gözlerime kaydı.

"Süper kahamanın geldi," dedi.

20. Bölüm

Kalbinle gel yanıma, diğer türlü mesafeliyiz!

Bazı anlar vardır, kalbinizin ve beyninizin birkaç saniyeliğine durduğunu hissedersiniz. İşte o birkaç saniye bana saatler gibi gelmişti. Hâlâ Meriç'e bakıyordum, o da bana bakıyordu; ikimiz de gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk.

Kendimi toparlayarak, "Teşekkür ederim," dedim. "Gerçekten. Sen olmasan yeri öpüyor olacaktım."

"İlla bir şeyi öpmen gerekiyorsa beni öprebilirsin," dedi sırıtarak.

Ciddi miydi bu? "Tokadımla öpüşmek istiyorsan hiç durma."

Telefonlarımıza aynı anda bildirim sesi gelince kaşlarımız çatıldı. Kafamı olumsuz anlamda salladım ve telefonumu cebimden çıkardım. Ediz'in sayesinde artık o kadar alışmıştım ki, ne paylaşırlarsa paylaşsınlar havasındaydım. Tabii ki yine fotoğrafımız çekilmişti ve tabii ki yine instagram'a yüklenmişti. Ve tabii ki yine Ediz'in işiydi. Az önceki takılma anımın hemen sonrasını yakalamıştı, Meriç'in eli kolumda, yüz yüze duruyoruz ve gözlerimiz birbirinde...

'#NeKadarDaYakışıyorlar #Aşk #FavoriÇiftim'

Fotoğrafın altındaki yazıyı okuduğumuz an Meriç'le gözlerimiz tekrar buluştu. İkimiz aynı anda, "Ediz!" diye gürledik. Sağ tarafımızdan gelen hışırtıya döndüğümüzdeyse Ediz'in son sürat koştuğunu gördük.

"Kızım, çok romantik ama ya! Fotoğrafta harika görünüyorsunuz."

Elbette bu ses Deniz'indi. Unutmamak lazımdı; intikam soğuk yenen bir yemekti ve ben de hak etmiş sayılırdım.

"Hepsi senin yüzünden," dedim Deniz'e. Sıla ve Bengü de yanımıza gelmişlerdi. "Beni kovalamasaydın kaçmak zorunda kalmayacaktım. Ayağım takılmayacaktı ve Meriç de beni tutmak zorunda kalmayacaktı. Ayrıca tek kelime daha edersen seni Rüzgâr'ın yanında rezil ederim."

Deniz görünmeyen fermuarı dudaklarına çekerken, bakışlarım Sıla'ya kaydı. Böyle bir durumda en çok yorum yapacak kişi oydu ama bizimle ilgilenmiyordu ve

morali bozulmuş gibi görünüyordu. Yanına giderek, "Balım, neyin var? Ne oldu? Suratın düşmüş," dedim.

"Bir şeyim yok. Es geçin beni," dedi suratını iyice düşürerek.

"Sıla, sorun ne?" diye sordum bu sefer ciddi bir sesle.

Derin bir nefes alıp bana baktı. "Özel günümdeyim. Her şeyi abartırım ve takarım."

Anlayışla başımı salladım ama yalan söylediğini anlamıştım.

Bengü, "Yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu.

Sıla, "Hayır, teşekkürler," diyerek kestirip attı ve çadıra doğru yürüyüp içeri girdi.

Biz de kızlarla birlikte onu takip ettik. Az önce kalktığımız minderlere tekrar yerleşirken, ne olmuş olabileceğini düşünüyordum. Sorunun Ediz olduğunu tahmin ediyordum. İçimden, umarım kötü bir şey olmamıştır, diye geçirirken Rüzgâr'ın sesini duydum.

"Kızlar müsait misiniz?"

"Evet," dedik bir ağızdan. Bu arada bakışlarımı Deniz'e çevirdim; elleriyle saçlarını düzeltiyordu.

"Geliyorum, ona göre," dedi ve çadırın fermuarlı kapısını kaldırdı. "Ateş yaktılar ve gitar çalıp şarkı söylüyorlar. Klişenin ta kendisi yani. Gelmek isterseniz birlikte gidelim," dedi ve Deniz'e baktı.

Allah'ım, ne kadar da tatlılardı! "Olur. Ben de çok sıkılmıştım zaten. Hırkamı alıp geliyorum," diyerek ayağa

kalktım. Kızlar da beni takip ettiler. Üzerimize kalın bir şeyler alıp çadırdan çıktık. Deniz ve Rüzgâr önümüzden yürüyorlardı. "Kızlar, bunlardan çok güzel olur be," dedim sırıtarak.

Sıla, "Gerçekten de öyle olacaklar," diyerek bana katıldı. Bengü de gülümseyerek onlara bakıyordu.

Deniz kenarına yaklaştıkça, yakılan ateşin alevlerini görmeye başlamıştım. Bütün sınıf oradaydı, ateşin etrafında bir çember oluşturmuş, oturuyorlardı. Çok güzel bir tabloydu.

Aras beni görünce, "Sarı ve beyaz karşımı çikolatam ve esmer yavrum! Gelin, size yer ayırdım," diye bağırdı.

Herkesin dönüp bize bakmasını görmezden gelerek onun yanına ilerledik ve ben sağ tarafına, Sıla da sol tarafına yerleştik. Rüzgâr'la Deniz de tam karşımıza geçtiler, görünüşe bakılırsa sohbetlerine kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Bengü nereye oturacağına karar verememiş gibiydi. Sıla bunu fark edince, "Gelsene," diye seslendi. Sonra da Aras'tan biraz uzaklaşarak Bengü'ye yer açtı. Bu kız da az değildi hani.

O sırada kalabalıktan bir kız sesi, "Oha, Meriç geliyor," dedi.

Selin yoktu ama maşallah, yerini dolduran çoktu. Kıza baktım, bakışlarını çaktırmadan takip ederek, geleni görmeye çalıştım. Meriç yalnız değildi, Ediz ve Burak da yanındaydı.

"Meriç, gelsenize, burada yer var," dedi az önceki kız.

Bir an sahildeki kumları o kıza yediresim geldi. Neyse ki Meriç, kıza bakmadı bile. Direkt yanımıza ilerledi ve sağ tarafımda oturan çocuğu kaş göz işaretleriyle kaldırdı. Sonra da kalabalıktan gelen iç çekişler eşliğinde yanıma oturdu. Ediz, Sıla'nın yanına geçmişti, yer bulamayan Burak da Selin'in arkadaşlarının yanına oturmak zorunda kalmıştı.

Meriç, "Yanına oturdum ama sorun yoktur umarım," dedi o muhteşem gülümsemesiyle bana bakarak.

Sakin ol, Mayıs! Sadece yanına oturdu! Umursamaz bir tavırla, "Var desem kalkacak mısın?" dedim.

"Hayır."

Böyle bir cevap vereceğini tahmin etmiştim zaten. Bu yüzden de uzatmamaya karar verip gitarın sesini dinlemeye başladım. Çocuk, çaldığı parça bitince kalabalığa baktı. "Sesi güzel olan var mı?" diye sordu.

Gözlerimi kapattım, çünkü birazdan başıma gelecekleri biliyordum.

Aras direkt atıldı. "Beyaz çikolatam çok güzel şarkı söyler!"

Rüzgâr da onu hemen onayladı. "Aynen, Mayıs'ın sesi çok güzeldir."

"Ediz'in doğum gününde Meriç'le çok güzel söylemişlerdi. Yine söyleyebilirler." Bunu söyleyen de tabii ki Sıla'ydı. Ne yapmaya çalıştığını anlamak için bakışlarımı ona çevirdim. Morali düzelmiş gibi görünüyordu.

"Bence de ikisi söylemeliler!" İşte Burak'tan gelen bu hamleyi beklemiyordum.

"Harbiden he, çok iyiydiniz o gün." Son darbe de Ediz'den gelmişti. Sanırım kalpten gideyim diye yapıyorlardı bunu.

"Harbiden deme, canım haribo çekiyor."

Aras'ın araya girmesi hepimizi güldürdü. Ben tabii ki sinirden gülüyordum!

Az önce gitar çalan çocuk, "O zaman gitar da şarkı da sizden," diyerek ayağa kalktı ve gitarını Meriç'e uzattı.

Meriç gitarı alıp sırıtarak bana döndü. "Merak etme, kötü söylesen de sorun olmaz, yanında ben varım," dedi.

Ya sabır çektiğim sırada Aras bağırmaya başladı. "Ooo, çal ıslığı, çal, çal!"

Aras'ın ıslık çalamadığını, çalmak için her şeyi yaparken fazlasıyla komik göründüğünü, en sonunda pes edip ıslığı yanındakilere çaldırdığını çok iyi biliyordum. Kıkırdamamı bastırarak kalabalığa döndüm. "Hangi şarkıyı söyleyelim?"

"Pera'dan söyleyin, Pera'dan."

Öneri Selin'in arkadaşlarından geldiği için istemsizce gülümsedim. Başka bir öneri gelir mi diye umarken Meriç, "Ne Âlâ'yı biliyor musun?" diye sordu.

Kaçış yoktu, kafamı olumlu anlamda salladım. Gitarı çalmaya başladı ve çok geçmeden de sözler dudaklarından döküldü.

"Uzun uzun bakardım ya yollara,

O yollar mı seni bana getirmiyor?

Nasıl bir zamanda yaşıyoruz anlayamadım,

Neden gidenler hâlâ dönmüyor?"

Meriç'in bana bakarak söylemesi kalp atışlarımı haddinden fazla hızlandırmış olsa da ifadesizce söylemeyi denedim; artık ne kadar becerebildiysem.

"Cam kenarında bir güvercin misali,

Beklemekten bitap düştüm uçup gidemem.

Halden anlarım ben de diyenler olur elbet,

O zaman gel de anla kolaysa şu halimden.

Gittin tamam da dönüşün yok mu?"

Ben de Meriç'in gözlerinin içine bakarak söylüyordum. Ve söylerken kelimelerin birbirine girmemesi beni şaşırtmıştı. Üstelik içim karmakarışıkken.

"Aklıma sahip çıkamıyorum bugün.

Gittiğin o gün gibi acıtıyor hâlâ.

Gözyaşlarımı silmekten usandım.

Yağmuru benden bu şehrin ne âlâ.

Aklıma sahip çıkamıyorum bugün.

Gittiğin o gün gibi acıtıyor hâlâ.

Nasıl saklandın öyle bir kalbime?

Şimdi ben de bulamıyorum ne âlâ."

Şarkımız bitmişti ama gözlerimiz hâlâ birbirindeydi. Sanki etrafımızdaki herkes ve bütün sesler kaybolmuş ve sadece biz kalmış gibiydik. Tuhaf ama çok güzel bir andı.

"Bravooo! Bravooo!"

Aras'ın sesi o büyülü anı birden dağıtıverdi. Aramıza ne zaman katıldığını fark etmediğim İrem Hoca da bizi alkışlıyordu. "Bu sene okulun müzik grubuna sadece sizi seçeceğim," dedi.

Kısa süre sonra herkes kendi sohbetine geri dönmüştü. "Ben biraz yürüsem iyi olacak. Bacaklarım felç olmaya başladı," diyerek ayağa kalktım. Bu şarkıyı ne zaman dinlesem kötü hissediyordum. Söylemek, özellikle de Meriç'le söylemek daha da kötü hissettirmişti.

Hırkamı yerden alıp sahil kenarında yürümeye başladım. Kalabalıktan uzaklaştıktan sonra durdum ve denizin o muhteşem kokusunu içime çektim. Bu koku benim için mavinin kokusuydu.

"Çok güzel, değil mi?"

Yerimde zıplayarak, sesin geldiği tarafa döndüm. Meriç gelmişti. "Ödümü kopardın be!" diye bağırdım. Aslında bağırmak istememiştim ama gerçekten de korkmuştum.

Bakışlarını manzaraya çevirdi. "Korkutmak istememiştim."

"Sorun değil. Sadece boşta bulundum," dedim. "Ayrıca gerçekten de çok güzel. Sanki sonsuzluk gibi. İnsan bakarken bile içinde kaybolduğunu, maviye boyandığını hissediyor."

"Bence sadece maviye boyanmıyoruz, siyaha da boyanıyoruz," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Parmağını uzatarak denizi gösterdi. "Önce oraya bak..." parmağını gökyüzüne kaldırdı, "...sonra yukarı bak..." bizi gösterdi, "...şimdi bize bak."

Bakışlarımla elini takip ettim; önce denize, sonra gökyüzüne, ardından da ikimize baktım. "Yani?" dedim, hâlâ anlamamıştım.

"Sence hangisi siyah, hangisi mavi?" diye sordu.

"Şimdi anladım," dedim. Gece olduğu için deniz siyah görünüyordu ama ay ışığı zaman zaman koyu mavi görünmesini sağlıyordu. Gökyüzü de siyahtı, gündüzün maviliği kaybolmuştu. Ama biliyorduk ki ikisi de maviydi. Ve şimdi onların siyahlığı bizi de siyaha boyuyor, karaltı gibi gösteriyordu.

"Bu arada, mavi ve siyah en sevdiğim renklerdir."

Gülümseyerek ona baktım. "Benim de."

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Ne gibi?"

"Bilmem. Böyle bir ambiyansa romantik itiraflar yakışır diye düşündüm," dedi gülümseyerek.

Buruk bir şekilde gülümseyerek karşılık verdim. Şaka yaptığını biliyordum ama aslında doğru bir şey söylüyordu. Bazı şeylerin itiraf edilmesi gerekiyordu. Tüm gerçekleri, en başından başlayarak anlatmak için tuhaf bir istek duydum. Gerçek neydi? Yalan söyledikten sonra açığa çıkan şey doğru mu oluyordu yani? Peki, kime göre, neye göre doğruydu? Bunun cevabını bilmiyordum ama şu an bildiğim bir şey vardı; ben bir

yalancıydım. İntikamımı almak için yalan söylemiştim. Kendi benliğimden vazgeçtiğim günden beri kendimi tanıyamıyordum. Zaten o günde çakılı kalmıştım. Sonrasında gelen günler, aylar benim için yoktu. Sanki oynadığım film o gün son bulmuş ve başrolünde yine benim oynadığım yeni bir film başlamıştı. Yalanlarla dolu, içinde sahte bir ben olan bir film. Gerçekten de hayatımda başroldüm; Mayıs isimli bir karakteri canlandırıyordum.

Bundan sonrasında ne yapacağımı bilmiyordum. Elimden bir şey de gelmiyordu. Her şey kontrolden çıkmıştı artık. Bir yerde buna 'dur' demem gerekiyordu, yoksa bu labirentin içinde kısılıp kalacaktım. Gerçekleri açıkladığımda kopacak olan fırtınanın da kayıpların da bilincindeydim. Ama artık bir şeyler yapmalıydım.

"Mayıs!"

Gözlerimin önünde sallanan el düşüncelerimi dağıttı. "Efendim?" diyebildim.

"Daldın gittin, sarışın. Ne düşünüyorsun?"

Derin bir nefes aldım. İşte başlıyorduk. "Meriç," dedim. "Sana bir şey söylemem lazım."

Bana doğru döndü ve gözlerini gözlerime sabitledi. "Ne söyleyeceksin, gamzeli?" diye sordu. Sonra parmağının ucunu yanağıma, gülümsediğimde gamzemin belirdiği yere koydu. "Gülümse," dedi.

Gamzeli. Bana ilk defa böyle hitap ediyordu. Elimde olmadan gülümsedim. Önce gamzeme, sonra gözlerimin içine baktı. O anda yine her şey yok oldu. Bakış-

larında ölüyormuş gibi hissediyordum. Neyse ki Meriç toparlandı, parmağını çekip kollarını göğsünün üzerinde bağladı.

"Hadi, otur," dedim ilerideki kum tümseğini göstererek. "Söyleyeceğim şeyler önemli."

Ciddi olduğumu anlamış olmalıydı ki gülümsemesi kayboldu. Gösterdiğim yere oturdu. "Dökül bakalım, sarışın."

Sesli bir şekilde iç çektim. O böyle bakarken konuşmayı nasıl becerecektim? "En başından başlayacağım ve lütfen sözümü kesmeden dinle, çünkü bir kez susarsam devam edememekten korkuyorum. Öğrendiklerinden sonra neler olacağını bilmiyorum ama şunu bil ki, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak," dedim ve bağdaş kurup rahat bir pozisyon aldım.

Bacaklarıma bakıp gülümsedi, sonra bana dönerek o da bağdaş kurdu. "Başla bakalım."

Kalbim, varlığını gösterircesine çarpmaya başlamıştı, çünkü dizlerimiz birbirine temas ediyordu. Kalbim, görmedin o gülüşü, lütfen! "Ben aslın-"

"Bakın burada kimler varmış!"

Arkamdan gelen sesi duyunca kelimelerim boğazıma diziliverdiler. Bu, Selin'in sesiydi, tanımıştım ama Meriç'in yüzünde oluşan ifadenin sebebini anlayamamıştım. Çünkü kızgın ya da şaşırmış görünmüyordu. Garip bir şekilde, oldukça savunmasız görünüyordu. Sebebini görmek için arkamı dönmeme gerek kalmadı. Meriç'in dudaklarından dökülen isim her şeyi açıkladı.

"Damla!" dedi tanımlayamayacağım bir sesle.

Bu ismi ve söyleniş şeklini duyunca kalbim dağılıverdi. Demek âşık olduğun adamın kalbine girmeyi başaran o kız tam arkamdaydı. Hani Meriç onu sevmekten vazgeçmişti? Vazgeçmiş hali bu muydu? Arkamdaki kızı mı, yoksa karşımdaki Meriç'i mi görmek daha acı vericiydi karar verememiştim. Sonra ayağa kalkıp üzerimdeki kumları silkeledim ve derin bir nefes alarak arkama döndüm.

Selin bana sırıtırken, Damla'nın küçümseyici bakışları üzerimde dolaştı, ardından Meriç'e döndü. "Konuşmamız lazım, Meriç," dedikten sonra davet beklemeden yürüdü ve Meriç'i dudaklarından öptü.

Meriç'in karşılık vermediğini görmüştüm, çünkü hipnoz olmuş gibi kalakalmış, bakışlarımı onlardan ayıramamıştım. Kalbim durmuş gibiydi. Daha fazla dayanamadım, "Önemli bir şey konuşuyorduk," dedim. "Biz konuşmamızı bitirelim, siz sonra konuşursunuz."

Damla geri çekilerek kaşlarını çattı. "Meriç, sarışınlardan hoşlandığını bilmiyordum. Şu kız ne istiyorsa bir an önce ver de konuşalım," dedi.

Sinirden yumruklarımı sıkmıştım. "Ne mi istiyorum? Yayarak konuştuğun o ağzını kırmak istiyorum. İstediğimi gönül rızasıyla verecek misin, yoksa gelip zorla mı alayım?" dedim.

"Bana baksana sen!" dedi bana doğru yürüyerek.

Meriç aramıza girip onu kolundan tuttu ve kendine çekti. "Mayıs, sonra konuşuruz. Tatsızlık çıkmasın."

Tatsızlığı benim çıkardığımı mı düşünüyordu yani? "Ben mi tatsızlık çıka-"

"Mayıs, lütfen!" diye bağırarak sözümü kesti.

Ödülüm bu muydu yani? Ben onu kaybetmemek uğruna tüm gerçekleri anlatmaya karar vermişken, hayatını mahvetmiş bir kız için bana bağırıyordu. Gözlerim Meriç'in, Damla'nın beline dolanmış olan koluna kaydı. İçimde öyle büyük bir acı patladı ki, onu öfkeye dönüştürmeseydim fiziken de patlayabilirdim. Birkaç adım atarak Meriç'in tam karşısına dikildim. "Sen böyle davrandıkça hayatın iğrenç bir hal alacak. Mutluluğu hep böyle kızlarda arayacaksın. Acıyorum sana!" dedim. Gözlerinin içine bakarak geriledim, sonra da Selin'in omzuna sertçe çarpıp yoluma devam ettim.

Hayal kırıklığı sadece kalbimi değil, tüm bedenimi kaplamıştı. Sevdiğim adam yine yanıltmıştı beni. Ağlamamalıydım, şimdi sırası değildi. Hızlı adımlarla çadıra ilerledim. Bizimkilerin yanından geçerken Sıla'nın bana seslendiğini duydum ama durmadım.

Çadıra girer girmez yatağıma oturdum, kendime çektiğim dizlerime kollarımı dolayıp yüzümü de kollarıma sakladım. Şu an yok olmak, ortadan kaybolmak istiyordum. Beni yine yıkmış, paramparça etmişti işte. Onu çok seviyordum, belki de kendimden bile çok. Canım yanıyordu. O kızla olmasını istemiyordum. Neden gelmişti ki Meriç'in yanına? Ondan ne istiyor olabilirdi? Derin bir nefes aldım, düşünmek istemiyordum, yoksa aklımı kaçıracaktım. Burada daha fazla kalamazdım. Telefonumu cebimden çıkarıp Hüseyin Abi'ye konum attım ve gelip beni almasını söyledim.

Çok geçmeden çadırın kapısı açıldı ve Sıla içeri girdi. Bana şöyle bir baktı, sonra kafasını dışarı uzattı. Sanırım bizimkiler de dışarıdaydı. Ardından çadır kapısının fermuarını çekti. Kardeşimdi o, bir terslik olduğunu anlamıştı, biliyordum. Yanıma gelip bana sıkıca sarıldı, kollarının arasına sığınarak gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Saçlarımı şefkatle okşarken, "Tamam, geçti. Ben buradayım," dedi.

"Yine yanıldım, Sıla. Ondan vazgeçti sanmıştım ama... Ona bakışlarını gördüm. Onu hâlâ sevdiğini gözlerinde gördüm. En derinimde hissettim," dedim.

"Buradan gidelim mi, ister misin? Aras'la Rüzgâr'ı da yanımıza alırız. Rüzgârların yazlığı buraya yakın. Orada kalırız. Ben de çok iyi değilim zaten."

Olumlu anlamda kafamı salladım. "Sana ne oldu?" diye sordum.

"Ediz'i bir kızla öpüşürken gördüm. Daha doğrusu kız, Ediz'e yapıştı. Ediz geri çekildi çekilmesine ama ben böyle şeylere gelemem, Mayıs. Sevdiğim adama arkamı her döndüğümde bunlar yaşanacaksa ben yokum."

"Hadi gidelim buradan. Burası bize yaramadı. Ama lütfen sadece Aras ve Rüzgâr'a söyleyelim. Diğerlerini görmek istemiyorum," dedim.

Sıla, kafasını sallayarak onayladı. Sonra yataktan kalkıp bavullarımızı hızla topladık. Ardından da Rüzgâr ve Aras'a haber verdik. Aras, "Oğlum, çok aksiyonlu. Tıpkı filmlerdeki gibi," dedi, çünkü hiç kimseye haber

vermeden sıvışacaktık. Hüseyin Abi geldiğini bildiren bir mesaj attığında çadırdan dışarı yavaşça süzüldük, ekip yemek çadırına doğru ilerliyordu. Kimseye görünmeden bavullarımızı bagaja yerleştirip arabaya bindik. Sıla, ben ve Aras arkaya, Rüzgâr da öne, Hüseyin Abi'nin yanına oturmuştu. Telefonlarımızı çıkarıp ailelerimize haber verdik. Onlardan izin almak için buranın çok soğuk olduğunu, yemeklerin güzel olmadığını ve yataklarımızda böceklerin gezdiğini söylememiz yetmişti.

Araba yola koyulduğunda kulaklığımı taktım, Cem Adrian ve Zakkum 'Biraz Uyu'yu söylerken başımı cama yasladım. Düşünecek çok şeyim vardı ama bunu başaracak hiç gücüm yoktu.

21. Bölüm

Bir oyunla geldin, bir kalple gidiyorsun.

Sıla, "Kaç saattir uyuyorsun, kızım, kalk artık," diyerek üzerime atladı. "Buraya eğlenmek için geldik. Zamanımızı boşa geçirmeyelim."

İnsanları uyandırmak için genelde yüzlerine su dökülürdü ama benim arkadaşım böyle değişikti işte; kendini atıyordu. Gözlerimi ovuşturarak etrafıma baktım. Nerede olduğumu anlamam birkaç dakikamı aldı. Beynim uyuşmuş gibiydi. Önce Rüzgârların yazlığında olduğumuzu, sonra buraya geliş sebebimi idrak ettim. İkincisi canımı fazlasıyla sıkınca yüzümü buruşturarak,

Sıla'yı üzerimden itip yataktan fırladım ama koşarak odadan dışarı çıktı. "Kaç bakalım," diye bağırdım arkasından. "Acaba ne kadar uzağa kaçabileceksin?"

Saatin kaç olduğunu merak ederek banyoya geçtim. Akşam geldiğimizde Rüzgâr kısa bir ev turu attırmış, her şeyin yerini bize göstermişti. Elimi yüzümü yıkayıp odaya geri döndüm, sonra üzerimi değiştirip aşağı indim. Bizimkiler bahçedelerdi ve Aras'ın kahkahaları ortalıkta yankılanıyordu. Evden çıktığımda bunun sebebini anladım; Sıla yere düşmüştü, yüzünde şaşkın bir ifadeyle etrafına bakınıyordu.

"Benden kaçtın ama belanı bulmuşsun," dedim sırıtarak.

"Birazdan sen de bulacaksın," diyerek ayağa fırladı.

Koşarak bana doğru geldiğini görünce Rüzgâr'ın arkasına saklandım. "Rüzgâr, koru beni!"

Rüzgâr önümden çekilirken, "Sıla, canım, ben aradan çıkayım," dedi.

"Hayır, çıkamazsın! Az önce sen de bana gülüyordun!" diye bağırdı Sıla.

Rüzgâr birden koşmaya başlayınca ben de koşarak onu takip ettim. O önde, ben arakasında, Sıla da benim arkamdaydı şimdi. Sıla'yla aramızdaki mesafeyi görmek için omzumun üzerinden arkama baktım ama bunu yapmak büyük bir hata olmuştu. Çünkü Rüzgâr'ın ayağının takıldığını ve dengesini korumak için yavaşladığını görememiştim. Önüme döndüğüm anda bunu fark etmiştim ancak artık çok geçti. Sırtına sertçe çarp-

tığımda Rüzgâr dengesini hepten kaybetti ve yüzüstü yere düştü. E, ben de üzerine düştüm tabii.

Rüzgâr nefes almaya çalışırken, "Mayıs, sırtıma öküz oturmuş gibi hissediyorum. Bu ağırlığın sana ait olduğunu düşünmek istemiyorum," dedi.

Kıkırdarken ayağa kalkmaya çalıştım ama başaramadım. Üzerine hızla ikinci kez düşünce Rüzgâr bu sefer küfretmeye başladı. Ama hakkını yemeyeyim, iyi çocuktu, ailemi işe karıştırmıyordu.

"Ulan, kar-karnım ağrı-ağrıdı gülmekten!" Aras'ın kahkahasını sağır sultanın bile duymuş olabileceğini düşünüyordum.

"Yardım etsenize! Kalkamıyorum!" diye bağırdım.

"Kızım, bağırma kulağımın dibinde. Öldürdün be kulak zarımı!"

Rüzgâr'a acıdığım için bağırmayı kestim ve bir kez daha deneyip üzerinden kalkmayı başardım. Hâlâ gülmeye devam eden Sıla'yla Aras'a döndüm hışımla. "Kardeşlere bakın, kardeşlere!" dedim.

***

"Süre doldu! Biz kazandık!"

Sıla'nın neşeli bağırışıyla suratımı astım. Tabu oynuyorduk, Aras'la ben, Sıla'yla da Rüzgâr eşleşmişti. Aras her seferinde yemeklerden örnekler vererek kelimeyi anlatmaya çalıştığı için bir şey anlayamamıştım. Bunun sonucunda da yenilmiştik. Sanki suç benimmiş gibi trip atıyordu ama asıl suçlu oydu.

Telefonu çalmaya başlayınca Rüzgâr, "Biraz sessiz olun, Ediz arıyor," dedi. "Söyle kardeşim?"

Aras hemen atılıp telefonu Rüzgâr'ın elinden aldı. "Kanka, Rüzgârların yazlıktayız. Sen de gel, Sıla seni çok özle-"

Cümlesini tamamlayamadı, çünkü Sıla koltuğun üzerine çıkıp onun üstüne resmen uçtu. Karşımdaki görüntü çok komikti, Sıla, Aras'ın sırtında asılı kalmıştı. Aras geri geri yürüyerek onu koltuğun üzerine bıraktı. Sonra da telefonu yanına atıp koşarak kaçtı. Sıla hemen telefonu kaptı, bu arada sanki karşısında Ediz varmış gibi saçlarını düzeltiyordu. Bense kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Rüzgâr'ın da benden farkı yoktu ama ikimiz de gülemezdik, yoksa Sıla bizi gebertirdi.

"Ediz, ben Sıla. Aras'ın söylediğini sakın ciddiye alma. Tabuyu kaybetti de, onun hırsını alıyor," deyip sustu. Ediz'i dinledikten sonra da, "He, yok ya, ne gürültüsü? Mayıs telefonunu yere düşürdü de onun sesidir o. Neyse, kapattım ben. Buraya falan da gelmeyin," diye ekleyip telefonu kapattı.

Bu kız, Oscar'a aday olmalıydı. Ama ben onu tanıyordum, Ediz'in buraya gelmesini istediğini bilecek kadar hem de.

Sıla evin içinde Aras'ı aramaya başlamıştı. "Aras! Neredesin?"

Aras, kafasını kapıdan içeri uzattı. "Kanka, vallahi şaka yaptım. Mayıs'ın suçu! Söylememi o istedi," dedi.

Suçu bana atınca gözlerim fal taşı gibi açıldılar. "Allah çarpsın ki kuru iftira!" dedim.

Sıla da beni tanıyordu sonuçta, böyle bir şey yapmayacağımı biliyordu. Bu yüzden Aras'ın peşinden koşmaya devam etti. Aras hâlâ kendini savunuyordu. "Hani kardeştik? Hani esmer yavrumdun sen benim?"

"Gülememekten karnım ağrıdı ya," dedim Rüzgâr'a bakarak.

"Sorma ya ama gülme, öldürür bizi. İkisi de manyak bunların."

Haklıydı. Kıkırdayarak, "Saat kaç?" diye sordum.

Kolundaki saate baktı. "On bir olmuş."

***

"Biri kapıya baksın!" diye bağırdı Aras.

"Sen niye bakmıyorsun? En yakın sensin," dedim.

Aras gözlerini kapatıp ölü taklidi yapmaya başlayınca sabır çekerek ayağa kalktım. Aynı anda Rüzgâr da ayaklandı. "Sen dur," dedi. "Bu saatte ne olur ne olmaz. Ben bakarım."

"Heyt be! Kimin haribosu be!" dedim Aras'a bakarak.

Gözlerini hemen açtı. "Senin haribon benim, o değil!" diyerek yerinde dikleşti.

"Tabii, az önce gördük kim olduğunu," dedim ve Sıla'nın yanındaki koltuğa geçtim, çünkü dalmış bir halde yerdeki halıya bakıyordu. Tam neyi olduğunu soracaktım ki duyduğum sesle kapıya baktım.

Deniz coşkuyla, "Selam, millet!" diyerek içeri girdi.

Hemen arkasından da Meriç, Ediz, Burak, Bengü, Damla ve Selin girdiler. Gerçekten de dertleri neydi bunların? Ayağa kalkıp karşılarına dikildim. "Bir yerden de çıkmayın be kardeşim. Göbek bağınız bizimle birlikte mi kesildi?" dedim. Biz onlardan kaçmışken buraya gelmeleri tam bir ironiydi.

Sıla yanıma geldi. Damla ve Selin'e bakarak, "Siz ikiniz, bu evden hemen defolup gidiyorsunuz!" dedi. Bunu benim için yaptığını biliyordum.

"Yok ya, nedenmiş o?" diye karşılık verdi Damla o iğrenç sesiyle. "Evin sahibi sen değilsin diye biliyorum."

"Ev bizim ya da değil. Buradan gitmenizi istiyoruz. Basın gidin şimdi!" dedim en sert ve soğuk sesimle.

Meriç, "Mayıs, onlar da burada kalacaklar," diyerek araya girdi.

Bu soğuk tavırların beni etkileyemez, Meriç. En acımasız hallerini görmüşken! "Eğer burada kalırlarsa neler yapacağımı tahmin bile edemezsin. Bunu göze alıp kalacaklarsa ne âlâ!" dedim. En iyi bildiğim şeyi yaparak yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirmiştim.

Damla kaşlarını çatarak bana baktı. "Sen bizi tehdit mi ediyorsun, sarı çıyan?"

"Evet, tehdit ediyor," dedi Sıla araya girerek. "Hatta ediyoruz. Ne yapacaksın? Utanmadan gelmiş, ne diyor ya! Çıldıracağım şimdi."

Meriç bir adım öne çıktı. "Mayıs, dışarıda beş dakika konuşalım mı? Söyleyeceklerim var."

"Sen, beni dinlemiş miydin? Hayır! Şu an seninle konuşmak istiyor muyum? Hayır! Yok, illa konuşacağım diyorsan burada konuş, çünkü seninle bir özelimiz mi var? Kocaman bir hayır!" dedim.

Meriç, Damla ve Selin'e döndü. "Dışarıda bekleyin."

Bu duyduğu Damla'yı şaşırtmıştı. Kaşlarını kaldırarak, "Bu kapıdan çıkarsam yüzümü bir daha göremezsin," dedi.

"Ne diye burada durduğun tartılışır zaten. Her neyse, en fazla on dakika sürer, hadi."

Damla bu sefer itiraz etmedi, Selin'le birlikte dışarı çıktılar. Kapının kapandığını duyunca kollarımı göğsümün üzerinde bağladım ve bakışlarımı Meriç'e çevirdim.

"Sana, onu sevmekten vazgeçtiğimi söyledim, Mayıs. Ve bu değişmedi. Benim şu an yaptığım, bana yapılanı onlara yapmak," dedi ve eliyle Sıla'yı ve beni gösterdi. "Siz yoktunuz, neler yaşadığımı bilmiyorsunuz."

İçimden, sen de benim neler yaşadığımı bilmiyorsun, diye geçirirken Sıla atıldı. "Yaşadıkların koca bir yalanmış, bilmemize gerek yok yani."

Sıla ağır konuşmuştu. Meriç'in ne diyeceğini merakla beklerken Ediz araya girdi. "Sıla, kesmeden dinle lütfen. Meriç kimseye açıklama yapmaz."

"Beni ilgilendirmez, Ediz. Onlarla anlaşamadığımızı biliyorsunuz ama nedense her defasında onları yanımıza getiriyorsunuz. Neden?"

Bu sefer araya giren Meriç oldu. "Evet, Sıla, senin de

söylediğin gibi, hepsi yalandı. Bu yüzden de yaptıkları için onları pişman etmeden bu işin peşini bırakmam. Anlıyor musun?" dedi. Sonra bana döndü. "Mayıs, seni de dinlememe sebebim buydu. Kendilerini önemli hissetmelerini istedim hepsi bu. Buraya da sizden yardım istemeye geldim."

Bu açıklama beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Ben boşuna mı üzülmüştüm yani? Ama hayır, boşuna değildi. Dudaklarına başka dudakların dokunması nasıl boşuna olsundu? Hem o kıza nasıl öyle güzel bakabilmişti? Hissetmeden öyle bakmak bu kadar kolay mıydı onun için? "Bizden ne tür bir yardım bekliyorsun?" diye sordum gözlerinin içine bakarak.

Meriç gülümsedi. "Seveceğiniz bir yardım. Sizden sadece Selin'le Damla'ya dünyayı dar etmenizi istiyorum. Onları her gördüğünüzde küçük düşürün, sarsılmaz zannettikleri gururlarını kırın, hatta güzel olmadıklarını gözlerine sokun. Ben de arada bir dâhil olur, size kızarım. Siz de beni ciddiye almazsınız."

Bu fikrin Sıla'nın da hoşuna gittiğine emindim, çünkü benim hoşuma gitmişti. Peki, neden hâlâ içimde saçma bir burukluk vardı? Şu an ne hissettiğimi anlayamıyordum.

Aras, "Kanka, biz de ezebiliyor muyuz ya?" dedi.

Burak genişçe sırıttı. "Aynen ya, daha iyi olur, biz de dâhil olalım."

Meriç omuzlarını silkti. "Fark etmez. Zaten olay burada bitmiyor. Yapacaklarım, burada olacakların yanında çerez kalır."

***

Şu an yatakta oturmuş, öylece duvara bakıyordum. Canım çok sıkkındı, çünkü Meriç'i o kızla yan yana görmek istemiyordum. Hangi kız, sevdiği adamla eski sevgilisini – ya da şu an her neyseler – bir arada görmek isterdi ki? Bunu kimsenin istemeyeceğine emindim.

Odanın kapısı açılınca kafamı o tarafa çevirdim. Sıla içeri girdi, yanıma oturup kafasını bacaklarıma yasladı. "Aşağıda biraz daha kalsaydım çok fena olacaktı ama sen kızarsın diye hiçbir şey yapmadım, merak etme," dedi.

Saçlarını okşarken, "İyi yapmışsın," diye mırıldandım.

"Neden moralin bozuk? Bak, intikamımızı alıyoruz. Meriç burada. Onlara neler diyor, görsen koparsın. Aras'la Rüzgâr da resmen oyun oynuyorlar onlarla. Damla'yı da takma bu kadar, Meriç kovmaktan beter etti, kız hâlâ burada. 'Yüzümü bir daha göremezsin' deyip çıktı ama içeri ilk giren o oldu."

Beni konuşturmaya çalıştığının farkındaydım ama konuşmak istemiyordum. "Benimle uyursun, değil mi?" diye sordum.

Bana, sanki ona 'Ben, Damla'yı seviyorum' demişim gibi baktı ve kafasını kaldırdı. "Az ileri kay, bütün yatağı kaplamışsın. Zaten saat de bayağı geç oldu," dedi.

"Hadi uyuyalım, benim de çok uykum var," dedim yatağa uzanıp ona yer açarken.

"Kızım, sen uyudun ya bugün koala gibi. Hâlâ uykun mu var?"

"İyi geceler, yavrucuğum," dedim gülerek.

O da kıkırdayıp, "İyi geceler," dedi.

***

Sabah olduğunu, güneş ışıkları yine gözüme gözüme girince anladım. Yahu derdi neydi benimle bu güneşin? Yan tarafa döndüğümde Sıla yoktu. Yerdeki çantama uzanıp içinden telefonumu aldım. Saat 11.09'du. Yatakta doğrulup oturdum. Gözlerimi ovuşturarak esnerken kapı pat diye açıldı.

Sıla ve Aras aynı anda, "Mayııs!" diye bağırarak içeri girdiler.

"Geç kaldınız, canlar. Birkaç dakika önce gelseydiniz korkup yataktan düşerdim," dedim gülerek.

"Hep senin yüzünden," dedi Sıla, Aras'a. "Ben sana 'çabuk ol' dedim."

Aras ellerini iki yana açtı. "Nerede hata yaptık acaba? Neyse, bir dahakine artık."

"Hadi, aşağıda bekliyoruz," dedi Sıla ve Aras'ı da beraberinde sürükleyerek odadan çıktı.

Yataktan çıkıp üzerimi değiştirdim, banyoda rutin işlerimi hallettikten sonra aşağı indim. Sıla ve Aras mutfağın kapısında beni bekliyorlardı. Onlara anlamayan gözlerle bakıp mutfağa girdim ve beni neden beklediklerini anında anladım. Rüzgâr ve Ediz mutfaktalardı, kahvaltı hazırlamaya çalışıyorlardı ama pek başarılı oldukları söylenemezdi. Neyse ki çok geç kalmadan yetişmiştim, en azından mutfak hâlâ yerindeydi. "Hemen

mutfaktan çıkın! Her şeyi ben yapacağım," dedim.

Aras, Sıla ve Rüzgâr sevinç nidaları atmaya başlayınca Ediz şaşkınlıkla onlara baktı. "Ne oluyor?"

"Midelerimiz bayram edecek," diye yanıtladı Rüzgâr.

Küçüklüğümden beri anneme mutfakta yardım ederdim. Annem de bildiği bütün yemekleri bana öğretmişti. Neler yapabileceğime bakmak için buzdolabını açtım ama bomboştu. "Burada hiçbir şey yok," dedim. "Birinizin markete gitmesi gerekiyor."

Aras koşarak mutfaktan çıkarken bağırdı. "Benim karım hamile. Doğurdu doğuracak."

Ediz, "Ben de hamileyim!" derken onu takip etti. Ama kaçma işinde Aras kadar başarılı olamadı. Ayağı halıya takılınca gürültüyle yere düştü. Hepimiz kahkahalara boğulurken, "Çocuğumu düşürdüm sanırım," diye homurdandı acıyla.

Böylece market ihalesi Rüzgâr'a kalmış oldu. O, markete gittiğinde mutfaktaki dağınıklığı toparladım. Çok geçmeden Rüzgâr elinde poşetlerle geri döndü, maşallah marketin yarısını almıştı. Aslında iyi de etmişti, çünkü hem kalabalıktık hem de hepimiz yemek yemeyi seviyorduk. Bir saat sonra kahvaltı masası hazırdı. Krepler, omletler, tostlar, kızartmalar, taze çay...

Aras, "Mis gibi kokular beni çağırıyor," diyerek mutfağa girdi.

Sıla, Rüzgâr, Ediz ve Burak da arkasından geldiler. En arkada da Meriç vardı; bir eliyle başını kaşıyordu ve

gözleri hâlâ uykulu olduğunu belli ediyordu. Bu manzara fazlasıyla tatlı göründüğü için bakışlarımı kaçırdım. E, sağlığımı korumam lazımdı.

"Ellerine sağlık," dedi Sıla ve yanağımdan öptü.

Öpücüğüne karşılık verirken, "Afiyet olsun, canım," dedim.

Meriç, "Hepsini sen mi yaptın?" diye sordu şaşkınlıkla.

Neden şaşırdığına anlam veremeyerek suratına baktım. "Evet."

"Zehirlenmem, değil mi? Kahvaltı yapmayı seviyorum da."

Diğerleri yerlerine çoktan oturmuş, nefes almadan yemeye başlamışlardı bile. Gözlerimi devirip, boş olan sandalyelerden birine oturdum. "Yemek zorunda değilsin. Senin yerine biz yeriz," dedim. Bakışlarını herkesin üzerinde şöyle bir gezdirdi ve tabağını doldurmaya başladı. Ben de tabağıma krep, domates, salatalık, zeytin ve salam aldım.

Lokmamı ağzıma atmıştım ki Bengü içeri girdi. "Günaydın, gençler."

Deniz de hemen arkasındaydı ama gözleri neredeyse hâlâ kapalıydı. Sandalyelerden birine yığılır gibi oturdu, sonra havayı koklayıp gözlerini kocaman açtı. "Oha! Bu ne güzel bir kahvaltı!"

Bu sırada Sıla kaşlarını çatmış, Burak ve Aras'a bakıyordu. "Düzgün yer misiniz, iştahım kaçıyor! Yediklerinizi kaçmıyor ya!"

"Omo çoook gozoool," dedi Burak. Ama ağzı doluyken konuştuğu için, ağzındaki şey her neyse boğazına kaçırdı. Haliyle 'tam zamanı Mayıs,' dedim içimden. Sonra da tüm gücümle sırtına vurdum. Boğazına kaçan şey 'şıp' diye bir ses çıkararak çayına düşünce, ne olduğunu görmek için hepimiz bardağın içine baktık; zeytin çekirdeğiydi.

Hepimiz kahkaha atarken Burak, "İyi geçirdin, kanka. Allah razı olsun," dedi.

Sıla suratını tiksintiyle buruşturmuştu. "Daha fazla yiyemeyeceğim galiba," diye homurdandı.

Yarım saat geçmeden kahvaltımızı bitirmiş, sofrayı toplamış, bulaşıkları halletmiştik. Kahvelerimiz de alıp salona geçmiş, koltuklara yayılmıştık. Keyfimiz yerindeydi, ta ki Damla esneyerek içeri girene kadar. Maşallah küçük dilini bile görmüştük.

"Şu iğrenç ağzını kapatsana sen. Oksijeni tüketiyorsun," dedim, ona iğrenç bir şeymiş gibi bakarak. Ki zaten öyleydi.

"Uğraşamayacağım seninle," diyerek gözlerini devirdi.

Dudaklarımı büzdüm. "Aaa, ama ben sana kahvaltı hazırlamıştım. Senin bana söylediğine bak."

Kaşları hayretle havalandı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Mutfakta."

Damla arkasında duran Selin'e baktı, sonra birlikte mutfağa geçtiler. Diğerlerinin bakışları anında beni buldu.

"Mayıs, neden böyle bir şey yaptın?" dedi Deniz.

"İzle ve gör," dedim sırıtarak. Mutfaktan kahvemi alıp son çıkan ben olmuştum ve tabii ki bunu bilerek yapmıştım. Çünkü o iki pisliğe hazırlayacak küçük bir oyunum vardı.

Çok geçmeden Damla ve Selin çığlığı bastılar ve üstleri başları bembeyaz bir halde salona geri döndüler. Yüzlerini net bir şekilde görebilseydim öfkeli olduklarını söyleyebilirdim ama o unun altında ne olduğunu söylemek zordu. Tek görebildiğim çatık ve beyaz kaşlardı.

"İlk defa güzel görünüyorsunuz," dedi Aras kahkahalarının arasından.

Damla onu duymazdan geldi. "Çocuk musun, Mayıs? Bir de dolaba kâğıt yapıştırmışsın," diye bağırdı. Sonra tepinerek salondan çıktılar.

"Kâğıtta ne yazıyordu?" diye sordu Sıla.

Kaşlarımı kaldırarak sırıttım. "Hamurunuz bozuk olduğu için küçük bir sürpriz."

***

Akşam olmuş, bahçede keyif yapmaya başlamıştık. Rüzgâr ve ben salıncakta oturuyorduk. Diğerleri de minderlere yayılmışlardı. Ve maalesef Damla ve Selin de buradaydı.

"Mayıs, beyaz çikolatalı suflem, yavrucuğum!"

"Ne oldu, Aras? Yine mi açıktın?" dedim sırıtarak.

"Eveeet! O sihirli parmaklarınla bir şeyler yapsana!"

Büzdüğü dudaklarını görmezden gelerek, "Dışarıdan söyleyin! Yemek yapmayı hiç canım istemiyor," dedim Damla'yla Selin'e bakarak.

"Sanki çok güzel yemek yapıyor da."

Tam Selin'e cevap verecektim ki Sıla araya girdi. "Allah aşkına bir kapayın çenenizi ya, sabahtan beri kafa diye bir şey kalmadı."

Ediz hemen atıldı. "Kız haklı!"

Selin uzatmamayı tercih ederek bakışlarını telefonuna çevirdi. Sanırım yine kovulmaktan korkuyordu.

"Dışarıdan söylüyorum o zaman. Sarı çikolatamın yemek yapası yokmuş," diyen Aras herkese fikrini sorduktan sonra pizzada karar kılındı.

Yaklaşık kırk dakika sonra pizzalarımız gelmişti ve hepimiz masanın etrafındaydık. Öyle çok yemiştim ki, önümdeki iki dilimi de yersem patlayabilirdim. Sıla'nın pizzalarına sulanan Aras'a baktım. "Araaas, doydun mu?" dedim.

"Hayır, doymadım. Sıla yavrum da vermiyor pizzasından," diye mızmızlandı.

Kalan iki dilimi işaret ettim. "Bunları ister misin? Ben doydum."

"Kimin haribosu be!" diye böğürdü Aras pizzaları kaparken.

"Yemeklerimizi bitirdikten sonra 'doğruluk mu, cesaret mi?' oynayalım mı?"

Selin'in bu sorusuna Meriç ve Damla hariç, hepimiz göz devirdik.

"Çocuk muyuz, Selin? Saçmalama," dedi Meriç.

Dedi ama o iki salağın ısrarlarına daha fazla dayanamadık ve pizzalarımız bitince oynayacağımızı söyledik. Pizza kutuları toplanırken Selin, "Geliyorum hemen," diyerek içeri girdi. Bir süre sonra elinde bir tepsiyle geri döndü. Tepsinin üzerinde bardaklar vardı ve hepsi de içki doluydu. Nereden bulduğuna dairse hiçbir fikrim yoktu. "Cevaplamadığınız her soru ve yapmadığınız her şey için fondipleyeceksiniz," dedi.

Sıla'yla göz göze gelince kafalarımızı olumsuz anlamda salladık.

"Evet, çeviriyorum," diye atıldı Damla ve Selin'in getirdiği boş bira şişesini çevirdi. "Şişenin ağzı soru soracak kişiyi gösterecek, arkasına düşen kişi de cevap verecek."

Şişe döndü, döndü, en sonunda durduğunda ağzı Selin'i, arkası da Sıla'yı gösteriyordu. "Doğruluk mu, cesaret mi?" diye sordu Selin.

"Cesaret."

Aras, Ediz ve Burak'tan bir, "Ooo!" yükseldi.

"Şu duvarın yanına gidip amuda kalkacaksın ama vücudun duvara değecek şekilde," dedi Selin.

Sıla ayağa kalkıp duvarın yanına gitti. Ellerini yere koyup vücudunu kaldırdı ve duvara tamamen yapıştı. "Kaç dakika?" diye sordu.

"İki dakika yeterli," dedi Selin.

İki dakikanın sonunda Sıla vücudunu nazikçe indirip

ayağa kalktı, yanımıza gelip oturduğunda Rüzgâr, "Helal be sana!" dedi.

Şişeyi çevirme sırası Sıla'daydı. Şişe döndü, ağzı Aras'ı, arkası Bengü'yü göstererek durdu. "D mi, C mi?" diye sordu Aras. Uzun uzun söylemeye üşenen haline hepimiz güldük.

"Doğruluk," dedi Bengü.

"Beni ne zamandır seviyorsun?"

Aras'ın sorusu hepimizin ağzını açık bırakmıştı. Bengü'nün bakışları benim ve Sıla'nın yüzünde dolaştı, başımızı olumsuz anlamda salladık. Bu hareketimizden Aras'a bir şey söylemediğimizi anlamıştı. Cevap vermemeyi seçerek içki bardaklarından birine uzandı ama Aras elini tuttu.

"Öğrenmek istiyorum," dedi ve çok ciddiydi.

Bengü'nün omuzları aniden çöküverdi. "Çok uzun zamandır."

Aras gülümseyerek ayağa kalktı. Bengü'ye elini uzattı ve Ediz'e döndü. "İzin var mı kardeşim?"

Ediz bu durumu biliyormuşçasına kafasını salladı. "Geç bile kaldınız," diyerek sırıttı.

Bengü elini tutunca Aras bize döndü. "Bizsiz devam edin," dedi ve birlikte salıncağa geçtiler. Gülümseyerek onlara baktım, gerçekten de çok tatlı görünüyorlardı.

"Eveeet, oynumuza devam ediyoruz," dedi Sıla. Tekrar çevirdiği şişenin ağzı Deniz'i, arkası da Meriç'i gösterdi.

"Mayıs'a karşı ne hissediyorsun?" diye sordu Deniz.

Nefesimi tutarak Meriç'e baktım. O da bana bakıyordu. Benim için zaman durmuş gibiydi, görebildiğim tek şeyse Meriç'in gözleriydi. Herkes onun vereceği cevabı bekliyordu. Ben de öyle. Ama Meriç sessiz kalmayı tercih etti, bardaklardan birini alıp içindekini bir dikişte içti. Beklediğim şey tabii ki bu değildi. Ama sessiz kalması da bir şeydi. Bakışlarımı Damla'ya çevirdim. Suratı asılmıştı, muhtemelen Meriç'in kocaman bir 'hiçbir şey' demesini bekliyordu.

Meriç şişeyi çevirdi; Burak soracak, ben cevaplayacaktım.

"Hazır mısın?" dedi Burak.

Gülümseyerek, "Yolla gelsin," dedim.

"Doğruluk mu, cesaret mi?"

"Doğruluk."

"Hayatında kaç erkekle öpüştün?"

Rüzgâr sinirli bir sesle araya girdi. "Oğlum, Mayıs ve Sıla, etrafındaki diğer kızlar gibi değiller. Soracaksan düzgün soru sor."

"Alt tarafı oyun," diye atıldı Selin. "Ya cevap verecek ya da içecek."

Elimi koluna koyarak, "Sorun yok, Rüzgâr," dedim sakin bir sesle. Çünkü sinirlendiğinde kendini tutamadığını biliyordum. Kafamı Burak'a çevirdiğimde Meriç'in bakışlarını gördüm, Rüzgâr'ın kolunda duran elime bakyordu. Bu bakışlar her seferinde canımı yakı-

yordu ama ona bakmadan da duramıyordum. Kendimi toparlayarak, "Hiç," dedim. "Kimseyle öpüşmedim." Meriç'in kaşlarının hayretle havalandığını gördüm. Görmezden gelerek diğerlerine döndüm. "Neden öyle bakıyorsunuz?"

Burak, "Yanlış anlama ama çok güzelsin ve etrafındaki erkekler seninle olmak için can atıyordur. Kimseyle öpüşmemiş olman biraz tuhaf geldi. Bir de etrafımızdaki kızlara bakınca..." deyip Selin'le Damla'ya baktı. "Hem de bayağı tuhaf," diye ekledi.

Ben bir şey söyleyemeden Damla lafa girdi. "Yalan söylüyorsun. Ceza alman gerek."

"Öpüşmeyi sizin gibi marifet saymıyorum ben," dedim. "Soru soruldu, cevabını verdim. Şimdi kapa çeneni ve iğrenç düşüncelerini kendine sakla."

Rüzgâr ayağa kalkıp bana döndü. "Yeter bu kadar oyun. Devam edersek kız mız dinlemeyeceğim çünkü."

Ona uyup ben de kalktım, yoksa dayanamayacaktım. Rüzgâr'ı Arasların yanına çekiştirdim, çünkü biraz sakinleşmesi gerekiyordu. Sıla ve Deniz de peşimizden geldiler. Aras ve Bengü sohbete o kadar dalmışlardı ki geldiğimizi fark etmediler bile. Tam arkalarına gelince, "Hey!" diye bağırdım. İkisi de zıplayarak bize döndüler.

"Ödümüzü kopardın, sarı çikolatam," dedi Aras.

Salıncağın önündeki minderlere oturduk. Hava çok güzeldi, gülümseyerek bakışlarımı gökyüzüne çevirdim.

"Bir şey mi oldu, beyaz çikolatam? Gökyüzüne baktığında genelde moralin bozuk oluyor."

Aras, beni ne kadar da iyi tanıyordu. Başımı iki yana salladım ama inanmayacağını biliyordum.

Bengü, "Selin ve Damla, değil mi?" dedi.

"Aynen," dedim. "Sinirlerimi bozuyorlar ve bir şey yapamamak da beni deli ediyor."

"Boş ver onları, sarı yavrucuğum."

Aras'ın ses tonu da söyledikleri de beni her zaman mutlu ederdi. Konunun daha fazla uzamaması için gülümsemekle yetindim.

Sıla anlamış olacak ki, konuyu benden uzaklaştırmak için, "Siz hayırdır böyle?" dedi Bengü ve Aras'a.

Bengü'nün yanakları kızarıvermişti. Aras onu kendine çekince yüzünü Aras'ın göğsüne sakladı. "Kızaran yanak utanıyor, deme öyle şeyler," dedi Aras gülerek. Bengü'yse Aras'a iyice sokuldu. Gözlerim doldu onlara bakarken. Meriç'le ben hiç böyle olamayacaktık sanırım.

"Kuzenimi öldürüyor musun lan?"

Ediz'in sesini duyunca arkama baktım, yanında Burak ve Meriç de vardı. İçki dolu bardakların olduğu tepsi Burak'ın elindeydi ama bu sefer içki şişeleri de tepsideydi. Mindere oturup tepsiyi tam ortamıza koydu. Meriç yanıma oturunca Rüzgâr'a doğru biraz kaydım.

"Kuzenin artık benim. Ona göre, paramponçik olun." Kaşlarımı kaldırarak Aras'a baktım. Bengü de ondan uzaklaşmış, gözlerini kocaman açmıştı. "Ne?" dedi Aras ona bakarak. "Beni seviyorsun. Ben zaten çocukluğumdan beri seni seviyorum. Bunca yıldır Ediz'le

bu konuda ne kadar kavga ettik biliyor musun? Sonuç olarak, seni hak ediyorum!"

Islık çalmaya çalıştım ama becerebildiğim pek de söylenemezdi. Diğerleri de bana uyup coşmaya başladılar. Bengü ağlıyordu. Onların mutluluk gözyaşları olduğunu biliyordum ve ikisi adına çok mutluydum. Aras onun gözyaşlarını silince, Meriç'le yaşadığımız an aklıma geldi ve bakışlarım doğruca onu buldu. Gözlerimiz buluştuğunda kilitlenmiş gibiydim, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Neyse ki Aras'ın sesi imdadıma yetişti.

"Bir daha benim yanımda ağlamanı istemiyorum. Ağlarsan öperim. Ağlamazsan da öperim."

Bengü, "Mutluluktan ağlıyorum, şapşal," diyerek ona sarıldı.

O kadar tatlılardı ki bakmaya doyamıyordum. Bunca yıl birbirlerini beklemeleri büyük bir şeydi, kimse cesaret edemezdi buna. Ama onlar etmişlerdi ve şimdi de mükâfatlarını alacak, bu güzel aşkı yaşayacaklardı.

"Hadi oyun oynayalım." Burak'ın önerisini duyunca hepimiz ona baktık. Teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Sakin olun! Az önceki gibi aptal bir oyun değil. Öncelikle hepimiz birer itirafta bulunacağız. Yapılan itiraf bize büyük ve önemli gelirse..." tepsideki bardakları ve şişeleri gösterdi, "...bir tane fondip yapacağız."

Bu oyun bana uyardı, eğlenceli bir şeye dönüşeceğine emindim. Herkesten onaylayan sesler çıkınca oynamaya karar verdik.

Deniz, "Selin ve Damla nerede?" diye sordu.

"Gönderdim, görmeye daha fazla tahammül edemedim," diye cevapladı Meriç.

"Tamam, o zaman ben başlıyorum," dedi Aras ve devam etti. "İlk gördüğüm anda Bengü'ye âşık olmuştum. Küçüktüm tabii, Edizlerde oyun oynarken görmüştüm onu. Hemen gidip Ediz'e söylemiştim. Böylece aynı gün hem âşık olmuş hem de ilk kavgamı etmiştim. Daha sonra kavga ettiğim oldu ama Bengü'den başkasına asla âşık olmadım."

Hepimiz birer bardak alıp kafamıza diktik. Kendi adıma konuşmak gerekirse bu, büyük bir itiraftı ve bunu daha önce Aras'tan duymamıştım.

"Aslında ilk başlarda Aras'ı sevmiyordum. Onu sevdiğimi, yanında gördüğüm kızları kıskandığım zaman anlamıştım. Eve gitmiş, yastıklarımı keserek sinirimi atmaya çalışmıştım," dedi Bengü.

Burak az önce boşalan bardaklarımızı doldurunca hepimiz içkilerimizi fondipledik. Sanırım gecenin sonunda sarhoş olacaktık. "Hiç sevgilim olmadı," dedim pat diye. Sıla, Aras ve Rüzgâr bunu bildikleri için bardaklarına dokunmadılar. Diğerleri şaşkın bakışlarla bardaklarını alıp içkilerini bitirdiler.

"Mayıs'ı her gördüğümde kardeşimi görmüş gibi mutlu oluyorum," dedi Meriç.

Bunu bildiğim için bardağıma dokunmadım. Deniz, "Kardeşini görmüyor musun?" diye sordu.

Meriç derin bir iç çekti. "Aramızdan erken ayrıldı."

Kimse başka soru sormadı. Bardaklarına uzanıp fondiplediler. Beynim yavaş yavaş uyuşmaya başlamıştı. Daha fazla içebileceğimi sanmıyordum. Aras, "Biz ufaktan kaçalım. Kuzunun uykusu gelmiş," dedi Bengü'ye bakarak.

Ediz de ayağa kalktı. "Ben de kalkıyorum. Sizi yalnız bırakmak olmaz şimdi."

Ediz'in söylediğine resmen kahkaha attım, tabii bunda kanımdaki alkolün de etkisi vardı.

"Başım fena olmadan ben de yatacağım," dedi Deniz.

Elbette Rüzgâr da hemen ayaklandı. "Sana eşlik edeyim."

"Bence de uyuyalım artık. Mayıs, geliyor musun?" dedi Sıla.

Başım ağrımaya başlamıştı, aslında uykum da gelmişti ama odaya gitmek istemiyordum. "Birazdan gelirim," dedim. "Hepinize iyi geceler."

Burak da, "İyi geceler o zaman," diyerek diğerlerinin peşine takıldı.

Yanlış görmediysem onun gitmesinin sebebi Meriç'in kaş göz hareketleriydi. Derin bir nefes alarak gökyüzüne baktım.

"Sarhoş mu oldun?" diye sordu Meriç.

"Sar beni, hoşun en güzeli olayım," diyerek kahkaha attım.

"Sarayım seni," dedi Meriç de sesimin taklidini yaparak.

Gülerek ona baktım. "Benim başım ağrıyor ya, ha-

fiften sarhoş oluyor gibiyim. Yatsam iyi olacak," dedim ve omzundan tutunarak ayağa kalkmaya çalıştım ama sonuç hüsran oldu, yere geri oturdum.

"Bekle, yardım edeyim sana."

Bana göre hava hoştu. Ayağa kalkıp beni de kaldırdı. Odaklanarak yüzüne baktım; neden bu kadar kusursuz bir suratı vardı? Onu öpmek istiyordum! Deli cesaretiyle yanağına bir öpücük kondurdum ve bakışlarına gülümseyerek karşılık verdim. Sonra bir iki adım atmayı denedim ama attıklarım pek de adım sayılmazdı, daha çok ayağımı sürümek gibi bir şeydi. Meriç bir kolunu belime sardı, diğer kolunu bacaklarımın altından geçirip beni kucağına aldı. Yürüyüp eve gireceğini sanmıştım ama kendi etrafında dönmeye başladı. Ona sıkıca tutunarak kahkahalarımı serbest bıraktım. Meriç de gülüyordu, sesini duyabiliyordum.

Durduğunda, "Süper kahramanım işbaşında," diye bağırdım.

En güzel gülümsemesiyle gözlerime baktı. "Mayıs, bana karşı ne hissediyorsun?" diye sordu.

Kucağına iyice yerleşerek kollarımı boynuna doladım. "Söyleyemem. Söylersem ayıldığımda kendime çok kızarım," dedim dudak büzerek. Bakışları dudaklarımdaydı. Bir şey söylemeden eve doğru yürümeye başladı. "Sen bana karşı ne hissediyorsun?" diye sordum. Başım fena dönüyordu, gözlerimi kısıp yüzüne bakmaya çalıştım.

Meriç durdu ve gözlerimin içine baktı. "Galiba sana âşık oluyorum, sarışın."

22. Bölüm

Mutluluğuma sebep olan sen, beni acı tarafa itiyorsun!

Bu sabah gözlerimi güneş ışıklarıyla değil de yağmurun sesiyle açtım. Gülümseyerek yataktan kalkmaya çalıştığımda hüzünle geri uzandım. Başım çok kötüydü. Sanki beynim bir arabanın altında eziliyormuş gibi hissediyordum. Yanıma baktığımda Sıla'nın hâlâ uyuduğunu gördüm. Bir elimle kafamı tutarken, diğer elimle Sıla'yı dürtmeye çalıştım.

"Sıla, uyan! Başım çok kötü, kalkamıyorum!" dedim yastığıma gömülerek.

"May- Ahh, başım!"

Tepkisinden onun da aynı şeyi hissettiğini anlamıştım. Nasıl böyle olmuştuk biz? En son itiraflara içiyorduk. Sonrası? Orası koca bir boşluktu. Yatağa nasıl geldiğimi bile hatırlamıyordum.

"Ben kalkamayacağım galiba. Konuşunca bile başıma birileri tekme atıyor," dedim. Yüzüm yastığa gömülü olduğu için sesim boğuk çıkmıştı ama Sıla'nın beni anladığını umuyordum.

"Öyle geçiyor mu?" diye sordu Sıla.

"Biraz," dedim. Sıla da yüzünü yastığına gömdü. Gözümü açıp bakamamıştım ama yanımdaki haretlenmeden bunu yaptığını tahmin ediyordum.

"Uyanın gençler!"

Kapı açılıp Aras'ın sesini duyunca, "Bağırma!" diye inledim. Sesim yankılanınca Sıla'nın da aynı anda inlediğini anladım.

"Ne oluyor, bu haliniz ne?"

"Aras, bağırmadan, kardeşim. Lütfen, dayanamıyorum," dedim.

"Kanka, ne diyorsun? Söylediklerin anlaşılmıyor!"

Yüzümün yastıkta olduğunu unutmuştum. İnleyerek kafamı kaldırıp ona baktım. "İkimizin de başı çatlıyor. Hata her an patlayabilir," dedim.

Aras gelip yatağın kenarına oturdu. "Aşağıda kahveleriniz hazır. Deniz'le Bengülüm'ün de başları uçukmuş," dedi gülerek.

"Senin de maşallahın varmış be," dedi Sıla.

Aras ayağa kalkıp omuzlarını dikleştirdi. "Herhâlde, kızım. Ne sandın sen beni?"

Zorlukla ayağa kalkıp kapıya ilerledim.

"Nereye? Bizi de bekle," diye atıldı Aras.

Gözlerimi devirdim. "Banyoya gideceğim, Aras. Gelecek misin?"

Dudaklarını büzdü. "Yok yavrum ya. Gelemem. Bengülüm kızar."

Kahkaha atacaktım ki, başımın ağrısı kendini gösteriverdi. Başımı ellerimin arasına aldım. "Güldürme beni!" deyip kapıdan çıktım. Banyoya birkaç adım kalmıştı ki sert bir şeye çarpıp sendeledim.

"Neden başını tutuyorsun?"

Meriç'in sesini duyunca gözlerimi açıp yüzüne baktım. Nedense her zamankinden daha çok heyecanlanmıştım. Tamam, normalde de onu görünce kalbim delice atıyordu ama bugün farklıydı sanki. "Başım çok kötü ağrıyor," dedim. Başımdaki ellerimi tutup yavaşça aşağı indirdi. Ardından da başıma masaj yapmaya başladı. "N-ne ya-yapıyorsun?" Lanet olsun, kekelemiştim!

"İyi gelecektir, güven bana."

Âşık olduğum o ellerin başımda durması, kalbimin ağzımdan çıkacak olması demekti! Geri çekilip ona baktım. "Teşekkür ederim. Yüzümü yıkarsam kedime gelirim," dedim. Banyoya girmeye çalıştım ama önüme geçip buna izin vermedi.

"Dün gece olanları hatırlıyor musun?" diye sordu.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, dün gece hatırlamam gereken bir şey olmuş gibiydi ama ekstra bir şey hatırlamıyordum. "İtiraflara içtikten sonrası yok. Yatağa nasıl girdiğimi bile hatırlamıyorum," dedim.

Suratı anında asıldı. "Seni ben getirdim. Neyse, öyle özel bir şey olmamıştı zaten," dedi ve önümden çekilip gitti.

Hatırlamadığım için suratını asacağı kadar ne olmuş olabilirdi ki? Bunu sonra düşünebilirdim. Banyoya girip yüzümü yıkadım. Odaya geri döndüğümde kimse yoktu. Çantamdan telefonumu aldım ve merdivenlerden inerken instagram'a girdim. Bir sürü takip isteği gelmişti. Ediz'den de bir bildirim vardı yine. Mutfağa girdim, kahvesini içmekte olan Sıla'nın yanına oturdum. Bengü ve Deniz de sohbet ediyorlardı. "Ediz beni yine etiketlemiş," dedim bildirime tıklarken. "Bu çocuğun benimle ne derdi var ki?" Sıla merakla yaklaştı ve gözlerini ekrana kilitledi. Deniz ve Bengü de sandalyemin arkasına geçmişlerdi bile.

Bu kez bir videoya etiketlenmiştim, hem de Meriç'le beraber! Bahçede birbirimize bakıyorduk. Sonra onu yanağından öpüyordum. Ardından yürümeyi deniyordum ama beceremediğim için Meriç beni kucağına alıyordu. Onu öpmüş müydüm yani? Ciddi miydim ben? Bir de beni kucağına almasına izin vermiştim, öyle mi? Ve tüm bunlar olurken neler konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Altındaki yazı daha da fenaydı; *'#HadiAmaÇokTatlıDeğilmi? #Meriç&Mayıs #MerMay'*

"Oha! Kızım, öpmüşsün çocuğu!" diyen Bengü gülerek bana baktı.

Lanet olsun! Neyi hatırlamam gerektiği şimdi anlaşılmıştı.

"Çok romantiksiniz ya," dedi Deniz büyülenmiş gibi.

"Mayıs, içine düşmüşsün kızım, çocuğun. Neler konuştunuz? Anlat hemen. Bakma öyle, hepsini anlatacaksın!"

Sıla yine motora bağlamadan araya girdim. "Kızlar, bir durun. Sorun da orada zaten. Ben ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Az önce Meriç de 'hatırlıyor musun?' diye sordu. Bu video ufak tefek bir şeyler çağrıştırdı ama net bir şey yok. Ne yapacağım ben?"

"Tamam kızlar, sorun yok! Hemen bir çare düşünüyoruz," diyen Deniz'e döndüm. Bir süre düşündü. Sonra, "Hadi bahçeye çıkıyoruz," dedi. "Ortam bir şeyler hatırlamanı sağlayabilir."

Sözünü dinleyerek hızla bahçeye çıktık. Meriç, Rüzgâr, Aras, Ediz ve Burak kahvaltı yapıyorlardı. Aras bizi görünce, "Sürpriz!" diye bağırdı.

Gülümseyerek Meriç'in karşısındaki sandalyeye oturdum. Sıla hemen yanıma oturdu, Bengü, Aras'ın yanına geçince, Deniz de mecburen Rüzgâr'ın yanına oturmak zorunda kaldı. Çatalımı bir salatalığa saplarken, "Kahvaltıyı kim hazırladı?" diye sordum.

"Tabii ki ben!" dedi Aras.

Ediz hemen atıldı. "Uydurma, oğlum. Meriç hazırladı."

Meriç omuzlarını silkti. "Tek başıma yaşadığım için mecburen öğrendim bir şeyler."

Meriç hakkında öğrendiğim şeyler beni sürekli şaşırtıyordu.

"Ama ben de yardım ettim! Değil mi Meriçlim?"

Meriç sabır dileyerek Aras'a baktı. "Aras, kardeşim, bak yanında sevgilin var. Bozdurma ağzımı. Ayrıca evet, ettin."

"Eee? Dünle ilgili bir şey söylemeyecek misiniz?"

Ediz konuştuğunda ona kızgın bakışlarımı attım. "Senin benimle derdin ne, Ediz? Sürekli Meriç'le fotoğraflarımı paylaşıp olmayan şeyler yazıyorsun," dedim.

"Yine ne yaptı?" diye sordu Meriç.

Belli ki videoyu henüz görmemişti. Telefonumu çıkarıp videoyu açtım ve ona gösterdim. Meriç ifadesiz bir şekilde izledi. Tabii arkasında Burak, Aras ve Rüzgâr da vardı!

"Ooo! Size ne oluyor gençler böyle?" diye bağırdı Burak.

Rüzgâr, Burak'ın kafasına vurdu. "Bağırma, oğlum. Kızların başları ağrıyor zaten."

"Ne konuşuyordunuz böyle tatlı tatlı?"

Ediz'in alttan alttan laf sokuşunu ben cevapladım. "Hatırlamıyorum," dedim Meriç'e bakarak. Meriç telefonumu bana verip ayağa kalktı. Ediz onun ne yapacağını anlamış olmalıydı ki hızla kaçmaya başladı, Meriç

de arkasından koşuyordu. Bu adamın koşması bile güzeldi yahu.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra erkekler PlayStation oynamak için içeri girince, biz de kızlarla bahçede kahve keyfi yapmaya karar verdik. Kendi kendime düşündükten sonra, "Kızlar, ben hâlâ bir şey hatırlamıyorum," diye sızlandım. Ardından sandalyemden kalkıp kendimi çimenlerin üzerine attım.

Sıla elimden tutup beni ayağa kaldırdı. "Kalk hadi, biraz daha düşünelim," deyip kolunu belime doladı.

O an beynimin içinde sanki bir şimşek çakmış gibi oldu. Evet, sahneler gözlerimin önünde canlanmaya başlamıştı. "Tamam!" dedim neşeyle. "Meriç ayağa kalkmama yardım etti. Ben de onu yanağından öptüm!" Neler düşünüp öptüğümün detayları bana kalabilirdi. Kızlar çığlık atıp alkışlamaya başlayınca erkekler merakla dışarı çıktılar.

"Ne oluyor?" diye sordu Ediz.

Sıla, "İçeri girin, işimiz var," diye yanıtladı onu.

"Ne işiymiş o?"

Bu meraklı ses de Rüzgâr'ındı ve cevabı Deniz'den geldi. "Sizlik bir iş değil. Hadi içeri!"

Homurdana homurdana da olsa içeri girdiler. "Eee?" diye devam etti Deniz. "Başka?"

"Sonra, yürümeyi beceremediğim için beni kucağına aldı," dedim ama devamında ne olmuştu? "Kızlar, biriniz beni hemen kucağına alsın!"

Deniz ve Sıla iki yanıma geçtiler, sonra sırtımdan ve bacaklarımdan tutup beni kaldırdılar. Neyse ki fazla kilolarımın hepsini vermiştim, yoksa bunu yapmaları pek mümkün olmazdı.

"Etrafınızda dönün!" dedim. Üçümüz birlikte dönerken sahneler yine canlanıyordu. "Süper kahramanım işbaşında!" diye bağırdım. "Evet, ona da aynen bunu söyledim! Şimdi biraz ilerleyin." Dediğimi yaptılar. "İşte, tam burada ona karşı ne hissettiğimi sordu," diye şakıdım.

"Oha! Anlat, anlat," dedi Sıla merakla.

"Söylersem sonra kendime kızarım gibi bir şeyler söyledim. Biraz daha ilerleyin." Onlar beni taşırken ben de içimden hafızama kızıyordum. Böyle bir çalışma şekli olur muydu? Ne saçmaydı! "Durun! Burada da ona, bana karşı ne hissettiğini sordum. Kızların gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Eee?" dedi Sıla.

"Gerisi yok," dedim. "Hatırlamıyorum!"

O sırada Meriç'in bikaç adım ötemizde olduğunu fark ettim. Kahretsin! Sanırım ne yaptığımızı çoktan anlamış, konuştuklarımızı da duymuştu. Yanımıza geldi, beni kızların kucağından aldı. Şok olmuş bir halde yüzüne bakıyordum.

Sıla, "Biz gitsek iyi olacak," dedi.

Meriç başını sallayarak onaylayınca koşar adımlarla yanımızdan uzaklaştılar. Bir yerlerden gizli gizli bizi izleyeceklerini elbette biliyordum.

Meriç, "Gizli gizli izlediğinizi görmeyeyim," dedi.

Evet, anlaşılan Meriç de biliyormuş. Derin bir nefes aldım ve beklentiyle ona bakmaya devam ettim. Neden böyle bir şey yaptığını öğrenmek için can atıyordum. Ama nedense söyleyecekleri hoşuma gitmeyecekmiş gibi bir his vardı içimde. Onun yanında olmayı ilk defa istemiyordum. Sanki kalbimi kıracakmış gibiydi...

Kızlar yeterince uzaklaşınca Meriç bana baktı. "Benim ne cevap verdiğimi merak ediyorsun, değil mi?" dedi. "Tüm bunlara gerek yoktu, sorsaydın söylerdim."

Güzel yüzünü bu kadar ifadesiz tutmayı nasıl başarabiliyordu? Sanki şu an yaptığı şey çok normaldi, ben de kucağında değildim. Sanki dün akşam da hiç olmamıştı. Bunları düşünürken, bana ne cevap verdiğini bir anda hatırladım. 'Galiba sana âşık oluyorum, sarışın,' demişti. Kalbim her zaman olduğu gibi hızla atmaya başladı. Onun hislerini duymuş olmak tarifi olmayan bir duyguydu. "Meriç, ben-"

Sözümü kesti ve bıçak gibi sözlerini kalbime ulaştırdı. "Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum, sarışın, demiştim," dedi ve beni kucağından indirdi. Gözlerime son kez baktı, sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

Bana neden yalan söylüyordu? Hatırlayamayacağımı mı düşünmüştü? Ama artık hatırlıyordum! "Meriç!" diye bağırdım. Tam içeri girmek üzereyken durup bana baktı. "Her şeyi hatırlıyorum!"

Geri dönüp yanıma geldi, gözlerimin içine bakarak, "Neyi hatırlıyorsun?" diye sordu.

Dudaklarına bakmamaya çalışarak, bakışlarımı gözlerinde sabitledim. "Galiba sana âşık oluyorum, sarışın. Bu, yeterli olur mu senin için?"

23. Bölüm

Şen gel bana, belki yolda kaybettiğim kalbimi bulursun.

Meriç'le bahçenin ortasında durmuş, öylece birbirimize bakıyorduk. Birden gök gürledi ve yağmur damlaları bizi hızla ıslatmaya başladı. Yağmur, sanki olmayan aşkımızı temizliyordu. Öyle imkânsızdı işte Meriç'le olmamız.

"Yanlış hatırlıyorsun," dedi. "Seninle aramızda bir şey olamaz!"

Ah be Meriç, bir bilseydin kelimelerin kalbime nasıl saplanıyor, konuşmaya utanırdın. "Neden yalan söylüyorsun? Her şeyi hatırlıyorum!" dedim. Yağmur iyice

hızlanmıştı, gözlerimi açmakta zorlansam da gözlerine bakmaya çalışıyordum.

"Ben kimseyle olamam! Senin istediğin gibi biri olamam! Bana karşı beslediğin duygulara karşılık da veremem. Biliyorsun, Mayıs, yaşadıklarımı anlattım sana. Ben mutlu olamam, ben bu dünyada hiçbir şey olamam. Bana karşı hislerin varsa hepsini unutmalısın. Çünkü ben sana karşı bir şey hissetmiyorum. Dün gece saçma sapan şeyler söyledimse onları da unut, içkiliydim ve kendimde değildim."

Acımasız tarafı yine ortaya çıkmıştı işte. Olmayan bizi öldürmeye devam ediyordu. "Bir tek senin hayatın mı kötü sanıyorsun?" dedim. "Sadece senin için mi her şey berbat? Herkesin başına kötü şeyler geliyor ama insanlar acılarını gömüp hayatlarına devam ediyorlar. Mutlu olmaya çalışıyorlar. Benim hayatım da muhteşem değil!"

"Ne varmış senin hayatında?" diye sordu. Ailenle aran iyi, birlikte güzel vakit geçirdiğin, güvendiğin harika arkadaşların var. Gülüyorsun, mutlusun. Senin hayatının nesi muhteşem değil?"

"Beni tanıdığını, benimle ilgili her şeyi bildiğini sanıyorsun ama beni tanımanın yakınından bile geçmiyorsun, Meriç Soyal! Ne sana hissettiklerim ne de senin bana hissettiklerin umurumda. Seni hayatımda istemiyorum," dedim ve arkamı dönüp yürümeye başladım. İkinci adımımda kolumdan yakalayıp beni kendine çekti. Öyle yakındık ki, nefeslerimiz birbirine karşıyordu. Nefes almayı unutmuştum yine. Âşık olduğum o güzel

dudaklarıyla dudaklarımı kapattığında kollarımı istemsizce boynuna doladım. Gözlerim çoktan kapanmıştı, hayal dünyasına giriş yapmıştım. Sanki her zaman buraya, kollarının arasına aitmişim gibi hissediyordum. Dudakları yumuşacıktı, yağmur damlaları nefesinin sıcaklığına karışıp dudaklarıma değiyordu. Yağmur 'bu aşkın şansı var' diyordu âdeta. Gör gürlemeleri de onu onaylıyordu. Nefesimiz tükenene kadar öpüşmeye devam ettik. Birbirimizden uzaklaştığımızda gözlerimi açtım ve âşık olduğum o gözlerine baktım. Gerisi koyu bir karanlıktı...

Meriç'ten

Mayıs'la aramızda bir şeyler olacağını onu ilk gördüğüm andan itibaren biliyordum. Ama âşık olacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Damla sevdiğim ilk kızdı ve onun, o iğrenç oyunun bir parçası olduğunu öğrenmiştim. Şimdi Mayıs'ı da kaybedemezdim. O, benim hayatıma giren bir melek gibiydi. Damla olayını onun sayesinde atlatabilmiştim. Her hareketi, her mimiği, her konuşması kardeşim yanımdaymış gibi bana huzur veriyordu. Varlığıyla mutlu oluyordum.

İşte bu yüzden gitmesine izin veremezdim. Kolundan tutup onu durdurdum ve onu gördüğüm ilk andan beri yapmak istediğim şeyi yapıp dudaklarından öptüm. Daha önce hiç öpüşmediğini oyun sırasında söylemişti ve ilk öpücüğü olduğu her halinden belliydi. Onun ilk öpücüğünü almıştım. Dudakları sıcaktı, yumuşaktı, en önemlisi de masumdu. Belki farkında değildi ama o da karşılık veriyordu. Daha önce pek çok kızı öp-

müş, hatta çoğuyla birlikte de olmuştum. Ancak hiçbiri, Mayıs'ın şu an ettiği kadar beni mutlu etmemişti. Ah be sarışın, ne yapıyordun böyle bana?

Nefesimiz kesilip de geri çekildiğimizde onun gözlerini açmasını bekledim. O mavi gözler benim hayatım olmuştu. Gözlerini açtı, gözlerimin içine baktı ve birden kollarıma yığılıverdi. Onu sıkıca tuttum. Panikle, "Mayıs, iyi misin?" diye sordum ama bayılmıştı, gözleri kapalıydı. "Ah be güzelim, bari bir şey söyleseydin," diye mırıldanarak onu kucağıma aldım.

Bahçeyi geçip direkt eve ilerledim. Kucağımda Mayıs'la içeri girdiğimi görünce herkes telaşla ayaklandı. Rüzgâr öne atılıp, "Ne oldu?" diye sordu.

Ne diyecektim? Kızı öptüm, o da bayıldı mı? Bir öpücükle bayılıyorsa işim vardı bu sarışınla. "Bir şey yok," dedim. "Sanırım tansiyonu düştü. Odasına çıkarayım. Kızlar, siz de gelin de Mayıs'ın üzerini değiştirin. Yağmurdan sırılsıklam oldu."

İçimden gülmek geliyordu, hem onu öptüğüm için hem de bu öpücük onu bayılttığı için. Ama kendimi tuttum ve diğerlerine bir şey belli etmemeye çalışarak merdivenleri çıkmaya başladım.

Sıla, "Neden gülüyorsun?" diye sordu.

Gülüyor muydum? Oysa gülmemeyi başardığımdan çok emindim. "Gülmüyorum," dedim ve Sıla'nın açtığı kapıdan içeri girdim. Mayıs'ı yatağın üzerine bırakıp yüzüne son kez baktım. Öpücükle bayılan kız; işte bu ilk defa başıma geliyordu.

"Artık çıksan mı?"

Sıla'nın sesi beni kendime getirdi. Kafamı olumlu anlamda sallayıp odadan çıktım. Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz da kahkaha atmaya başladım, kendimi durduramıyordum. Mutluluktan gülüyordum, bundan daha harika bir şey olabilir miydi?

Kahkaha atmayı bir an bile kesmeden merdivenleri indim. Çocuklar karşıma geçip şaşkınlıkla suratıma bakmaya başladılar ama açıklama yapacak durumda değildim. Zaten ne söyleyeceğime dair bir fikrim de yoktu.

Aras yaklaşıp yüzüme ciddiyetle baktı ve, "Tövbe bismillah," dedi. "Çocuğun içine üç harfliler kaçmış."

Kim ne derse desin umurumda değildi. Ulan, öptüm diye kız bayılmıştı! Yavaş adımlarla salona girdim ve Ediz'in getirdiği suyu içtim. Kahkahalarımı nihayet kontrol altına almayı başarmıştım ama sırıtışımın yerinde durduğundan emindim.

Bütün ekip, kızlar da dâhil, tam karşımdalardı. Bir açıklama yapmamı bekliyorlardı. Sadece Mayıs yoktu, ya derin bir uykuya dalmıştı ya da beni görmemek ve kızlara da bir açıklama yapmamak için uyuyor numarası yapmıştı.

"Meriç, anlatsan artık diyoruz," dedi Sıla. "Yeniden kahkaha atmaya başlarsan evi başımıza yıkacaksın. İkinci bir kriz geçirmeden konuşmaya başla."

Bu kız ve Ediz kesinlikle iyi bir çift olacaklardı. "Ne duymak istiyorsunuz?" dedim.

Neredeyse bir ağızdan, "Mayıs!" dediler.

Arkadaş, bir grupta herkes mi meraklı olurdu? "Tamam! Anladım!" dedim teslim oluyormuş gibi ellerimi kaldırarak. "Bir şey olduğu yok. Onu öptüm, hepsi bu!"

"Neee?" diye bağırdı Sıla.

Aras onun ağzını kapattı ama kendisi devam etti. "Eee?"

"Nasıl?" Bu, Deniz'di.

Bengü de, "Ne zaman?" diye bağırdı.

Ulan, bir tane akıllı yoktu aramızda. Rüzgâr benim yerime müdahale etti. "Lan susun da anlatsın adam!"

Tam ağzımı açacaktım ki Aras, "Neresinden öptün lan?" diye sordu.

"Poposundan öpecek değil ya!" dedi Burak.

Aras birden kendini yere atıp dövünmeye başladı. "Vay ben nerelere gideyim! Vay sarı yavrumun namusu gitmiş! Ben öleyim, aney, aney, aney."

Yemin ediyorum, ailesini tanımasam ağır küfrederdim. Şu an onu birkaç yerinden bıçaklamak istiyordum. "Allah belanı versin, kardeşim," dedim.

"Kanka, anlat artık ya, ne bekletiyorsun bizi?"

Ediz'e kaşlarımı çatarak baktım. Ağzımı açmıştım ki Bengü araya girdi. "Lan geri zekâlı, izin mi veriyorsunuz da anlatsın? Bir susun!"

Şu Bengü'yü alnından öpmek istiyordum. Aras gibi bir insanı nasıl sevmişti aklım almıyordu. Derin bir nefes alıp, "Mayıs'ı öptüm. Siz mallık yapıp 'neresinden?' diye sormadan söyleyeyim; dudaklarından öptüm. O

da heyecandan bayıldı. Hepsi bu!" dedim.

Önce bana şaşkınca baktılar. Ardından sırayla birbirlerine baktılar. Sonra kıkırdamaya başladılar, kıkırdamalar kahkahalara, kahkahalar anırmalara dönüştü. Ben de hallerine şok geçirerek bakıyordum. Ulan, gerçekten de aramızda hiç akıllı yoktu.

Mayıs'tan

Gözlerimi açtığımda nerede olduğuma baktım. Yatakta yatıyordum ve üzerimde pijamalarım vardı. Yataktan kalkmak için doğrulduğum anda aklıma gelen şeyle kalakaldım. Oha! Meriç'le öpüşmüştük! Elimi gümbür gümbür atan kalbimin üzerine koydum. Evet, öpüşmüştük. E, ben nasıl bakacaktım şimdi onun yüzüne? Nasıl konuşacaktım onunla? Lanet olsun! Bir de bayılmıştım! Hem de öyle hastalıktan falan da değil, öpüldüğüm için bayılmıştım! Ya herkes öğrendiyse? Of, büyük bir dalga konusu olacaktım.

Yataktan kalkıp üzerimi değiştirdim, sonra da banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Merdivenlerin başına gelince derin bir nefes aldım, ne olacaksa olsun diyerek aşağı indim. Salona girdiğim anda elbette bütün yüzler bana döndü ve hep birlikte gülmeye başladılar. Dev rezil olmuştum. Mayıs şuraya gömsünler seni emi! Umursamamaya çalışarak gözlerimi devirdim.

"Neden gülüyorsunuz diye kızmayacağım. İstediğiniz kadar gülebilirsiniz," dedim ve Meriç'e döndüm. "Benimle gelir misin?" dedikten sonra doğruca mutfağa geçtim.

"Olur," diye mırıldanarak ayağa kalkıp arkamdan geldi.

Tam karşısına geçtim ve yanağına okkalı bir tokat patlattım. Ama haklıydım, ilk öpücüğümü almıştı, boru değildi.

"Siktir! Ne yaptım şimdi?" dedi yanağını tutarak.

"İlk öpücüğümü aldın, geri zekâlı!" diye bağırdım.

Sırıtarak üzerime doğru gelmeye başladı. Yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmemişti. Geri geri giderek ondan uzaklaşmaya çalıştım ama sırtım duvara temas ettiğinde mecburen durdum. Dibime kadar geldi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Nefesi dudaklarıma çarpıyordu.

"Seni öpüp tekrar bayıltmak istemem, sarışın, sakin ol. Yarın akşam sana bir sürprizim var. Şık bir şeyler giysen iyi olur," dedi ve çıkıp gitti.

24. Bölüm

Karanlıktan her korktuğumda,
sen gelip beni aydınlığına bırakıyorsun!

Bavulumda ne kadar kıyafet varsa kızlarla birlikte ortaya dökmüş, yarın akşam için bana kıyafet seçmeye çalışıyorduk. Tabii ki çaktırmadan bana bakıp güldüklerini *görmüyordum*! Kızlar ben de buradayım yahu, yuh!

"Artık gülmeseniz de bana yardım etseniz! Olmuyor böyle," dedim. "O anda kalp krizi geçirdiğimi de söyledim. Neden inanmıyorsunuz? Hem kriz, öpücüğe denk geldiyse ne yapabilirim?"

Hiçbir şey söylemediler, çünkü kahkaha atmaktan

konuşacak fırsatları olmamıştı. Arkadaşlarıma da âşık olduğum adama da rezil olmuştum. İlk aşkımla öpüşmüştüm. Bu, bana göre bir hareket olmadığı için de bayılmıştım. Yani diğerleri için fazlasıyla komik olsa da bayılmam bence gayet normaldi. Olan biteni düşünmemeye çalışıyordum ama aklımdan çıkmıyordu işte.

Derin bir nefes aldım ve dikkatlerini dağıtmak için, "Meriç'i gördünüz mü?" diye sordum. Mutfaktaki konuşmamızdan sonra onu bir daha görmemiştim. Aslında kimseyi görmemiştim, çünkü sırıtışlarını daha fazla görmemek için odaya kapanmıştım. Sonunda kızlar beni merak etmiş, ellerinde pizza ve hamburgerlerle yanıma gelmişlerdi. Onlara bütün hikâyeyi anlatmış, sonunu biraz değiştirerek, kalp krizi geçirdiğimi söylemiştim. Önce 'ah, ne romantik' inlemelerini dinlemiş, sonra da kahkahalarına maruz kalmıştım.

"Mutfaktan çıktıktan sonra salona geldi ve 'benim küçük bir işim var' deyip çıktı," dedi Deniz.

O küçük iş ne acaba, diye düşünmeden edemedim. "Her neyse, ben yarın ne giyeceğim?" dedim.

Sıla bir elinde yüksek belli siyah bir etek, diğer elinde önü dantelli beyaz bluzumla karşıma geçti. "Bence bunlar gayet uygun. Hava da çok soğuk değil, rahatlıkla giyebilirsin. Yanına da küçük, siyah bir çanta alırsın. Saç ve makyaj işi bende zaten," dedi.

Beğenmiştim. Heyecanla ayağa kalkıp ona sıkıca sarıldım. "Kurtarıcı meleğim," dedim.

O sırada kapı açıldı. İçeri kimin gireceğini tahmin

edebiliyordum. "Burnuma sarılma kokuları geliyor," dedi Aras. Sonra gözlerini kısarak Bengü'ye baktı. "Bengülüm, yanıma gel, sarılacağız! Millet sarılma görsün!"

Onların birbirlerine sıkıca sarılmış hallerine bakınca mutlulukla gülümsedim.

***

Sabah, üstüme atlayan bir hayvanla gözlerimi açtım. Evet, doğru, bir hayvandı!

"Saat dört oldu, Mayıs. Uyan artık!" diye bağırdı Sıla.

İşte bittiğimin resmiydi! Gözlerimi çabucak açıp Sıla'yı üzerimden ittim ve yataktan fırladım. Duyduğum patırtıyla arkama baktım, sorun yoktu, Sıla yere düşmüştü.

"Kızım, popom gitti! Az yavaş ya," diye söylendi poposunu ovuşturarak ayağa kalkarken.

"Hiç konuşma!" dedim, telaştan odanın içinde volta atmaya başlamıştım. "Gece boyunca konuşup beni uyutmadın. Bak saat dört olmuş, dört! Ben nasıl hazırlanacağım şimdi?"

Önüme geçti, kollarımdan tutarak beni durdurdu. "Önce bir sakin ol. Şimdi gidip hemen duşa gireceksin. Bu sırada ben de sana sandviç yapıp geleceğim. Sonra da seni hazırlayacağız, tamam mı?" dedi.

Sanırım Sıla olmasa Meriç'in yanına pijamalarımla giderdim. İtiraz etmeden banyoya koşturdum. Duşumu alıp geri döndüğümde Sıla odada beni bekliyordu, ma-

sanın üzerinde de harika bir sandviç duruyordu. Giyeceğim kıyafetleri yatağın üzerine hazırlamıştı. Makyaj malzemeleri, taraklar ve düzleştirici de aynanın önünde duruyordu. İçeri girdiğimi görünce beni kolumdan tutup aynanın önündeki sandalyeye oturttu ve sandviçi de elime tutuşturdu. Benden daha telaşlı görünüyordu.

"Önce üzerini mi giysen acaba? Ama olmaz, önce makyaj yapmamız lazım. Yok, yok, saçlarını yapalım."

"Kızım, manyak mısın?" dedim. "Evlenmiyorum, alt tarafı dışarı çıkacağım." Alt tarafı demiştim ama hiç de öyle hissetmiyordum. Fazlasıyla heyecanlıydım ve Sıla'nın telaşı da bana hiç yardımcı olmuyordu.

Bir saat sonra ikimizin de boşuna paniklediğini anlamıştım. Çünkü hazırdım ve Sıla son dokunuşları yapıyordu. Gözleri dolunca kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bakma öyle," dedi. "Ağlarım ben. Kardeşinim ben senin. Ağlarım da döverim de severim de, kime ne?"

"Peki canım ağla, ağla da ben de ağlayayım, sonra makyajım bozulsun," dedim dudaklarımı büzerek.

Sıla gözyaşlarını silip bana kızgın bakışlar attı. "Sakın! Bir damla gözyaşın düşerse bittin, Mayıs! Ayrıca seninle önemli bir şey konuşmak istiyorum."

Yüzündeki ciddi ifadeyi görünce ayağa kalkıp ellerini tuttum. "Dinliyorum," dedim.

"Bak, Meriç'le aranızda ne geçiyor, kalbin buna ne diyor bilmiyorum. Sadece bana anlattıklarından bir şeyler çıkarabiliyorum. Ama benim ne anladığımın bir

önemi yok. Onun yanında canlanan kalbini dinle ve ne diyorsa onu yap. Onu üzmek mi istiyor, üz! Onunla olmak mı istiyor, ol! Senin mutlu olmanı istiyorum, Mayıs. Bugüne kadar hep yanında oldum; intikam dediğinde, hırs yaptığında. Sen ne yapmak istersen destek oldum. Çünkü o gözyaşlarının bir daha akmasına izin veremezdim. Sen bana dostluğu, kardeşliği öğrettin. Dost olmak, kardeş olmak demek de, yanlışında da doğrunda da yanında olmak demektir. Ben de yine öyle yapacağım, ne olursa olsun, sen ne yaşamak istersen iste yanında olacağım."

İnsanın canından çok sevdiği bir dostu, sırdaşı varsa onu asla kaybetmemeliydi. Çünkü siz her ne yaşıyorsanız o da aynısını yaşıyordu. Sıla da bu dünyadaki en güzel dosttu. Ona en içten sevgimle sıkıca sarıldım. "İyi ki varsın, iyi ki benimlesin, iyi ki kardeşimsin," dedim.

Bir süre sonra geri çekildi. "Bu kadar duygusallık yeter, Mayıs Hanım! Git ve kalbin ne diyorsa onu yaşa. Sonra da gel ve burada seni bekleyen kardeşine her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlat," dedi.

Dokunsam hıçkırıklarını salıverecek gibiydi, benim de ondan bir farkım yoktu. Uzanıp yanağından *en sevdiği* şekilde öptüm.

"Mayıs! Babaanneler gibi öpmesene, kızım ya!" diye bağırdı yanağındaki salyalarımı silerken.

Haline kıkırdamaya başladığım sırada odanın kapısı çalındı. "Gel," diye seslendim. Kapı aralandı ve Meriç bütün şıklığıyla karşımda belirdi. O, beni baştan aşağı süzerken ben de aynısını yapıyordum. Gerçekten de çok yakışıklıydı.

Tek kaşını yukarı kaldırıp, "İdare edersin," dedi ama gözlerini benden alamıyordu. Sıntığı da gözümden kaçmamıştı.

"Sen de fena değilsin," dedim.

Gülümseyerek uzattığı koluna girdim ve odadan çıkıp merdivenleri inmeye başladık. Herkes aşağıdaydı, alkışlayarak bize bakıyorlardı. Durumu fazlasıyla abartmışlardı. Dur bir dakika, Aras ağlıyor muydu? Şaka yapıyor olmalıydı!

"Aras, sen iyi misin?" diyerek Meriç'in kolundan çıktım. Aras'ın yanına gidip elimi koluna koydum.

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Sırf Meriç diye izin veriyorum. Başka biri olsa onu çoktan öldürmüştüm," dedi.

"Madem izin veriyorsun, o zaman neden ağlıyorsun?" diye sordum.

"Tabii ki ağlamıyorum! Gözkuzularıma MerMay kaçtı," dedi.

Ona en sıcağından, en kocamanından sıkıca sarıldım. "Hop, bensiz olur mu?" diyen Rüzgâr da sarılmamıza dâhil oldu.

Aras, "Sensiz daha güzel oluyordu tabii," diye homurdanıyordu ama onu dikkate almadık.

"Oha! Asıl bensiz olur mu hiç?" diyen Sıla da üstümüze atladı.

Burak, "Kız evlenip gitmiyor ya gençler," deyince hepimiz ona döndük. Burak korkudan resmen içine kaçtı.

En sonunda evden çıkmayı başarabildik. Tabii ki Meriç benim binmem için arabanın kapısını nazikçe açmadı. Direkt direksiyona geçip oturdu. Ben de kendi kapımı açıp arabaya bindim.

"Ne kadar kaldı?" diye sordum araba bir süre yol aldıktan sonra.

Meriç gülümseyerek bana baktı ve tekrar yola döndü. Kahretsin, çok yakışıklı görünüyordu ve bu da nefesimi kesiyordu.

"Bu, on ikinci soruşun ve ben de on ikinci kez aynı cevabı veriyorum; az kaldı," dedi.

Pes ederek derin bir nefes aldım. On üçüncü soruşuma da aynı cevabı vereceğini sonunda anlamıştım.

Çok geçmeden araba durdu. Meriç bana döndü. "Geldik," dedi ve bir süre gözlerime baktı. Ardından, "Bekle," diyerek arabadan indi. Ne yaptığını anlamaya çalışıyordum ki, arabanın etrafından dolaşıp kapımı açarak elini uzattı.

Bu ne dengesizlikti böyle anlamamıştım. Uzattığı ele şaşkınlıkla baktım.

"Gelecek misin, yoksa bütün akşam burada oturmayı mı tercih edeceksin?"

Sorusuyla kendime gelip elimi avucuna bıraktım. Arabadan indiğimde elimi koluna koydu, ben de koluna girip onunla birlikte yürümeye başladım. Heyecandan birazdan kolunu kemirecektim haberi yoktu. Bu akşamı bir atlatayım başka bir şey istemiyordum. Aslında istiyordum; bir akşamla sınırlı kalmamalıydı bu.

İleride ışıklandırılmış bir yer görünüyordu. Şaşkınlıkla oraya doğru bakmaya başlamıştım ki, "Sen titriyor musun?" diye sordu.

Gülümseyerek, "Biraz üşüdüm sanırım," dedim.

Durdu ve ceketini çıkarıp omuzlarıma bıraktı. "Beni sıcak basmıştı zaten."

Bu gereksiz açıklamayı yapmasaydı iyiydi ama tepki vermedim. "Teşekkür ederim," dedim ve yeniden yürümeye başladık. O ışıklı yere geldiğimizde bizi uzun bir merdiven karşıladı. Her bir basmakta renkli ışıklar vardı. "Çok güzel," diye mırıldandım onlara bakarak. Meriç de erkeksi bir gülüşle karşılık verdi. Bir an hiç bitmeyecekmiş gibi gelen merdivenleri çıktığımızda karşımızda bir kapı belirdi. Meriç öne geçip kapıyı açtı ve içeri girmem için kenara çekildi. İçeri girdim, deniz kenarında, muhteşem bir yerdeydik. Kendi etrafımda dönerek bu olağanüstü mekâna baktım. Sonra derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım, denizin koksunu alabiliyordum.

"Beğendin mi?" diye sordu.

Gözlerimi açıp ona baktım. "Beğenmek ne kelime, bayıldım!"

Meriç elimi tuttu ve cam kenarında, kusursuz bir şekilde hazırlanmış olan masaya yöneltti bizi. Sandalyemi çekmesine şaşırmıştım elbette ama laf sokup ortamı bozacak değildim. Ben oturduktan sonra o da karşımdaki sandalyeye oturdu.

Ciddi anlamda nutkum tutulmuştu, burası harika bir yerdi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim. "Böyle

mükemmel bir yeri görmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Burayı görmeyi hak eden tek insansın," dedi.

Gülümseyerek ona baktıktan sonra bakışlarımı manzaraya çevirdim. Bulunduğum yer neresi olursa olsun aklımdaki şey hep aynıydı. O gece bahçede olanlara takılıp kalmıştım. Tabii ki bu konuyu açtığımda o bayılma rezilliğinin de gündeme geleceğini biliyordum ama yapacak bir şey yoktu, merakım baskın geliyordu. "Beni neden öptün?" diye sordum pat diye.

"Önce yemeklerimizi yiyelim," dedi ve göremediğim birilerine bir işaret verdi.

Çok geçmeden masanın üstü donatılmıştı, kesinlikle eksiksiz bir servisti bu. Yemek boyunca havadan sudan şeyler konuştuk. Okuldan, bizimkilerden, grubun içinde yeni alevlenen aşklardan bahsettik. Yemeklerimiz bittiğinde içeceklerimizle manzaraya eşlik etmeye başladık. Bir an bakışlarımı ona çevirdiğimde bana baktığını gördüm.

"Seni neden öptüm? Bunu mu merak ediyorsun?" dedi.

"Evet," dedim, çünkü başka bir zaman cesaretimi toplayıp bunu sorabileceğimi sanmıyordum.

Şarabından bir yudum aldı. Ben de meyve suyumdan bir yudum aldım. Evet, adalete bakın ki ben meyve suyu içiyordum, bir daha sarhoş olmayı göze alamazdım.

"Sen neden karşılık verdin?" diye sordu. "Ben de bunu merak ediyorum."

Böyle bir soru beklemiyordum. Elimdeki bardağı masaya bırakıp gözlerine baktım. "Karşılık verdiğimin farkında değildim," dedim. "Beni öpmeni beklemiyordum ve şok geçirdim. Sonunda ne olduğunu da biliyorsun zaten. Şimdi sen cevap ver; beni neden öptün?"

"Dudakların ilgimi çekiyordu, ben de öptüm," dedi. "Sana âşık oluyorum derken de yalan söyledim. Alkollüydüm ve kafam yerinde değildi. Hayatıma giren kızlara da sarhoşken saçma sapan bir sürü şey söylüyorum sonuçta. Yani ciddiye alma. Bu gece burada oluşumuzdan da bir anlam çıkarmanı istemem. Buraya geldik, çünkü tüm bunları seninle sakin bir yerde konuşmak istedim."

Sözlerini bitirdiğinde yüzüme inceler gibi bakmaya devam etti. Sanki ifademde bir şeyler arıyor gibiydi. Ne yapmaya çalıştığını anlamış değildim. Zaten karışık olan kafamı daha beter karıştırmıştı. Şu anda doğruları mı söylüyordu, yoksa cevabını, benim cevaplarıma göre mi şekillendirmişti? 'Sana karşılık verdim, çünkü seni seviyorum' deseydim farklı bir şey mi söyleyecekti? Öyle yapsa ne fark ederdi ki? Ben onunla olamayacağımızı en başından kabullenmiştim.

"İyi düşünmüşsün," dedim. "Ben de seninle konuşmak istediğim için davetini kabul ettim zaten. Biz diye bir şey olamayacağını biliyorum ve aramızda yaşanan bu anlamsız şeylerin bir sonuca bağlanmasına da sevindim." Sonra ayağa kalkıp ellerimi masaya dayadım. "Bir daha böyle bir tatsızlık yaşamak istemiyorum. Bu yüzden de, o tek gecelik kızlara yaptığın gibi, 'ilgimi

çekti, öptüm' gevşekliğini benim üzerimde kullanmazsan memnun olurum. Şimdi, rica etsem eve dönebilir miyiz?"

O an gözlerinde gördüğüm şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama bana korkuyu anımsatmıştı. Korktuğu için mi benden uzak durmayı seçmişti? Gerçi ne olduğu umurumda da değildi. Şu an istediğim tek şey ondan uzakta olmak ve doyasıya ağlamaktı.

25. Bölüm

İçim yanarken ben, seni izliyordum!

Meriç'ten

"Kardeşim, manyak mısın, deli misin? Neden böyle bir şey yaptın? Hem seviyorum diyorsun hem de neler yapı-"

Elimdeki içki bardağını duvara fırlatıp, Ediz'in sözünü tamamlamasına izin vermedim. "Ben istemez miydim lan, Mayıs'la birlikte olup mutlu olmayı? Ama yapamam, Ediz. Onun iyiliği için, onun sağlığı için ve en çok da onun mutluluğu için bunu yapamam! Etrafımdaki şerefsizleri görmüyor musun, ulan? Bir açığı-

mı bulmak için götümden düşmüyorlar. Neden? Çünkü Meriç acımasız! Çünkü Meriç duygusuz! Kardeşimi aldılar benden, kardeşimi! Mayıs'ı alamazlar mı sanıyorsun? Ben hayatın neresinde olduğumu bile bilmiyorum. Hissettiğim tek şey boşlukta olduğum ve bu boşluğa onu da sürükleyemem. Bu hayatı yaşayarak her gün ölüyorum ben. Onu da öldürmeyeceğim. Onu uzaktan sevecek, onu içime, kalbime hapsedeceğim," dedim. Yapamazdım. İçinden sıyrılıp çıkamadığım bataklığıma Mayıs'ı da çekemezdim.

"Salağın önde gidenisin sen. Mayıs çok farklı bir kız, bunu görmüyor musun? Damla gibi değil o! Senin dengesizliklerine katlanmaz. Sana karşı hisleri varsa bile böyle saçma sapan davranarak onları da yok etmesine sebep olacaksın. Aklını başına topla, Meriç. Kendine gel ve onu kaybetmemek için bir şeyler yap."

Bunlar Ediz'in son sözleri oldu. Cevap vermemi beklemeden, beni dipsiz kuyularımda düşüncelerimle yalnız bırakarak evimden çekip gitti.

Mayıs'tan

O gece muhteşem başlamış ama hiç hayal etmediğim bir şekilde son bulmuştu. Meriç, beni evin kapısında bırakıp çekip gitmişti. İçeri girdiğimde herkes heves-le ve gülümseyerek beni karşılamıştı ama bir terslik olduğunu anlamaları uzun sürmemişti. Sorun olmadığını, Meriç'in beni bırakıp, acil bir işi çıktığını söyleyerek gittiğini açıkladığımda, erkekler yine de onu aramaya gitmişlerdi. Ben de Hüseyin Abi'yi aramış, gelip bizi almasını istemiştim. Hüseyin Abi geldiğinde hemen yola

çıkmış, Deniz'i ve Bengü'yü evlerine bırakmıştık. Sıla 'seni bu halde asla yalnız bırakmam' deyip eve gitmek istemediği için de bizim eve gelmiştik.

Meriç'le aramızda geçen her şeyi Sıla'ya anlatmıştım. Yorum yapmamış, sadece dinlemişti. Şimdi de oturmuş, Kore dizisi izleyerek iç çekiyorduk.

Bölüm bittiğinde, "Nerede ulan böylesi? Vardı da biz mi sevmedik?" dedi Sıla.

Tepkisine gülümsemeden edemedim. "Ediz'i nereye koydun unutmak için?" diye sordum.

Sorumu duymazdan geldi. "Yarın bovling oynamaya gidelim mi?"

Şöyle bir düşündüm, tatilimiz iki gün sonra bitecekti. Bu da okulun başlaması demek oluyordu. Yani bovling desek fena olmazdı. "Olur ama son gün evden dışarı çıkmayacağız ve ben bütün gün yatacağım. Gezmekmiş, eğlenmekmiş, never no, baby!" dedim gülerek.

"Merak etme, son gün kızlar gecesi yapıyoruz!"

Gözlerimi devirdim. "Uyusak mı artık?" diye sordum. Uyanık kaldığım her dakika Meriç aklıma geldiği için suratım istemsizce düşüyordu ve uyumak belki de iyi gelir diye düşünüyordum.

"Olur, canım," dedi Sıla sorgulamadan.

***

"Günaydın, kızlaaar!"

Sabah duyduğum sesle gözlerim aniden açıldılar.

Bu sesi bir yerlerden tanıyordum ama odamın içinde ne işi vardı? Rüya mı görüyorum acaba, diye düşünürken Sıla da uyandı.

Aynı ses, "Uyansanızaaa!" dedi.

Yatakta doğrulup etrafıma tuhaf tuhaf bakmaya başladım. Bengü'nün benim odamda ne işi vardı? Üstelik Deniz de yanındaydı.

"Sizin burada ne işiniz var?" dedim şaşkınlıkla. "Evi nasıl buldunuz?"

İkisi de Sıla'ya baktılar. Bengü, "Sıla dün 'yarın bovling oynamaya gideceğiz' diye mesaj attı. E, adresi de yazmıştı tabii," diye açıkladı.

"Saat kaç?" diye sordum.

Bengü gülümsedi. "Öğleni çoktan geçti. Saat iki."

Sıla, "İki mi?" diyerek yataktan fırladı ve doğruca banyoya gitti.

Deniz yatağımın kenarına oturdu. "Meriç'le nasıl gitti?"

İkisinin de merak ettiğini biliyordum ama bütün detayları anlatmak istemiyordum. "Kızlar, heyecan yapmayın. Arkadaşça bir akşamdı. Aramızdaki yanlış anlamaları çözdük hepsi bu. Arkadaştık, hâlâ arkadaşız," dedim. O sırada Sıla odaya girince yataktan kalktım. "Siz keyfinize bakın, ben tuvalete gidip geliyorum," diye ekledim. Sabah rutinimi – her ne kadar saat öğleden sonra iki olsa da – halledip odama geri döndüğümde kızlar yoktu. Üzerimi değiştirip ben de aşağı indim. Onları kahvaltı masasında görünce, "Beni neden beklemediniz?" diye sitem ettim.

Sıla ve Deniz aynı anda Bengü'yü işaret ettiler ve aynı anda, "Onun suçu!" dediler.

Sahte bir öfke içeren bakışlarımı Bengü'ye çevirdim. Yaramazlık yapmış ve suçunu bilen bir çocuk gibi, gözlerini tabağındaki zeytinlere sabitlemişti. Bu hali bana Aras'ı hatırlatınca gülümsemeden edemedim. "Şaka yapıyordum," dedim. "Afiyet olsun."

Keyifle kahvaltımızı bitirip evden çıktık. Kızlar nereye gideceğimize çoktan karar vermiş gibi görünüyorlardı. Deniz, gideceğimiz salonun adını Hüseyin Abi'ye söyledi. Çok geçmeden de salonun önündeydik.

Hüseyin Abi'ye teşekkür ederek arabadan indik. Sıla koluma girince, Deniz de Bengü'nün koluna girdi ve bovling salonuna doğru yürümeye başladık. İçeri girdiğimizde neden burada olduğumuzu anlamam uzun sürmedi. Herkes buradaydı. Ediz, Burak, Aras, Rüzgâr ve maalesef Meriç.

Sıla adımlarını yavaşlatınca ona uydum. Destek verirmişçesine kolumu sıktı. "Üzgün olduğunu sakın belli etme," dedi. "Hatta kendine bir iyilik yap ve her şey mükemmelmiş gibi davran."

Doğru söylüyordu. "Merak etme, farkında olmasam da zaten öyle davranıyorum," dedim. Ardından da suratıma son derece doğal görünen bir gülümseme yerleştirdim.

Aras bizi görünce, "Beyaz çikolatam, esmer yavrum, hoş geldiniz," dedi. Deniz'e de selam verdikten sonra Bengü'ye sıkıca sarıldı.

En azından birileri için işler yolunda gidiyor, diye düşündüm diğerlerine selam verirken. Selamlaşma ve hal hatır sorma faslı bitince Aras, "Önce takımlarımızı oluşturalım," dedi. "Tabii ki ben ilk takımın kaptanıyım. Kim diğer takımın kaptanı olmak ister?"

"Ben olurum," dedi Ediz.

"Tamam. Önce ben seçiyorum. Meriçlim, sen gel." Meriç sabır çekerek Aras'ın yanına geçti.

"Burak, gel kardeşim," dedi Ediz.

Burak ayağını işaret etti. "Yok, abi, ben oynayamam. Ayağım berbat."

Yanımda duran Rüzgâr'a, "Onun ayağına ne oldu?" diye sordum."

"Meriç'le iddiaya girip bovling oynamaya başladılar. Ama tam atacakken topu ayağına düşürdü, geri zekâlı."

Rüzgâr da ben de gülmemek için kendimizi zor tutarken Ediz, "Rüzgâr'ı alıyorum," dedi.

Aras, "Mayıs, yavrum, seni alıyorum. Senin elin ağırdır," deyince gülümseyerek onun yanına ilerledim.

"Sıla'yı alıyorum."

"Bengülüm'ü alıyorum."

"Deniz gel, bakalım."

Herkes kendi takım kaptanının yanına geçmişti. Aras ortamıza geçerek, "Karşınızda nefret ettiğiniz biri varmış ve en sevmediğiniz çikolatayı ona atıyormuş gibi yuvarlayın topu," dedi. Ona tuhaf tuhaf baktığımızı

fark edince, "Gidip o labutları devirin işte. Bunu da ben mi söyleyeyim?" diye ekledi.

Yazı tura atıldı, bizim takım başlayacaktı. Meriç üzerinde beş rakamı olan siyah topu alarak atış çizgisine geçti. Topu hiç zorlanmadan fırlattı. Tüm lobutlar devrilince hepimiz ayağa fırlayıp alkışladık. Aras her zamanki gibi aşırı tepki vererek Meriç'i kucakladı.

Atış sırası Rüzgâr'daydı. O da bütün lobutları devirince Deniz heyecanla boynuna atıldı. Ne yaptığını fark edince, "Şey, pardon, bir an için kendimi kaptırdım," diye mırıldandı.

Sıla'yla göz göze geldik, aynı anda dudaklarımızı oynatarak, "Aşk!" dedik. Biz kıkırdarken Aras kolumdan tutup beni kenara çekti.

"Rakip takımın üyeleriyle gülüşmek yok!" dedi ciddi bir şekilde.

"Peki, patron!" dedim gülmek ve ciddi olmak arasında kalan bir sesle.

"Aferin. Hadi, sıra sende."

Topların yanına yürüdüm ve üzerinde yedi rakamı olan mavi topu aldım. Yerime geçip derin bir nefes aldım, tam topu atacakken arkamdan gelen bir ses dikkatimi dağıttı.

"Hey, güzel bacaklı, yardım lazım mı?"

Şaka mıydı bu? Topu rastgele fırlatıp, sesin geldiği tarafa döndüm. Serseri görünüşlü bir grup sırıtıyordu. Ağzımı açmıştım ki Rüzgâr atıldı. "Ne diyorsun lan sen?" diyerek çocuklara doğru yürümeye başladı.

Meriç kolundan tutup onu durdurdu. "Bu piç bende," dedi. Sonra üzerindeki poları çıkarıp yere attı. Acayip sinirli görünüyordu. İyi de neden bu kadar sinirleniyordu ki? Sonuçta ben kendimi savunabilirdim.

Çocukların kavgadan kaçmak gibi bir niyetleri olmadığı açıktı. Az önce konuşan çocuk sinir bozucu bir şekilde sırıttı. "Şu sarışın afeti verin yeter. Diğerleri sizde kalabilir," dedi.

Sözü biter bitmez de Meriç'in yumruğu suratında patladı. Öyle sert vurmuştu ki, çıkan sesi durduğum yerden bile duymuştum. Çocuk yere düştüğü anda diğerleri Meriç'e doğru hamle yaptılar. Tabii bizimkiler de diğerlerine doğru harekete geçtiler. Meriç, çocuğu çoktan altına almıştı, yumruklarını birbiri ardına indiriyordu. Dudaklarından dökülen küfürlerse salonda yankılanıyordu.

Daha fazla dayanamayarak yanlarına gittim. Tam ortalarında durup, "Durun, lütfen!" diye bağırdım. Ama kimsenin bana aldırdığı yoktu. Bu arada birileri güvenliğe haber vermiş olmalıydı, çünkü çok geçmeden koşarak gelip herkesi birbirinden ayırdılar. Bizim ve çevredekilerin açıklamalarından sonra da o serserileri salondan dışarı attılar.

Meriç yerdeki polarını alıp üzerine geçirdi ve yanıma gelip elimi tuttu. Çıkışa doğru yürümeye başladığında beni de beraberinde çekiştiriyordu. Şu an iki seçeneğim vardı; ya elini bırakıp bizimkilerin yanına gidecektim ya da buradan onunla ayrılacak ve yine beni üzecek bir şey yapmasına izin verecektim. Bakışlarım

ellerimize kaydı; durmam gerektiğini biliyordum.

Elimi hızla çekip yerimde durdum. "Ne yapıyorsun?" dedim sinirle. "Derdin ne senin?"

Arkasını dönüp yüzüme baktı, hâlâ fazlasıyla sinirli görünüyordu. Aramızdaki iki adımlık boşluğu kapatıp tam karşımda durdu. "Ya kendi isteğinle gelirsin ya da seni zorla götürürüm," dedi.

"Gelmiyorum! Hem zorla götürmek de nedir? Dağ ayısı mısın sen?" diye bağırdım. Kafasını hafifçe yana eğdi, sonra eğilip kolunu bacaklarımın arkasından geçirdi ve beni omzuna aldı. "Meriç!" diye haykırdım. "İndir beni! Hemen! Yardım edin! Heeey! Kimse yok mu ya?"

"Kızım, bağırma ya, sağır olacağım!" diye söylenerek koltuklara ilerledi, eğilip çantamı aldı ve yürümeye başladı.

Sesinde keyifli bir tını yakalamıştım ama bunun beni yumuşatmasına izin vermeyecektim. Ellerimi yumruk yapıp sırtına vurmaya başladım.

"Güzelim, biraz daha aşağı vurur musun? Masaj gibi geliyor da," dedi.

Sinirimden resmen çığlık attım. Etrafımızdaki insanlar korkuyla dönüp bakınca direkt Meriç'i gösterdim. "O bağırdı!"

Meriç cıkladıktan sonra, "Rahat dur," dedi. "Yoksa karışmam."

"Beni tehdit edip durma, Meriç, gelmek istemediğimi söyledim sana," dedim ama sanırım artık çok geç-

ti. Bovling salonundan çıkmış, otoparka gelmiştik bile. Beni yere indirip arabasıyla bedeninin arasına sıkıştırdı. Ellerini de iki yanıma dayamıştı. Bana doğru eğilmeye başladığında gözlerimi kapattım. Ne olacakları görmek ne de tüm bunları yaşamak istiyordum. Aklımı sürekli karıştırıp duruyordu.

"Gözlerini aç, Mayıs," dedi fısıltı gibi bir sesle. Sakinleşmiş gibiydi. Ve maalesef nefesi yüzüme çarpıyordu. "Gözlerini benden saklama." Sonra önümden çekilip arabanın kapısını açtı. Kolumdan nazikçe tutup beni bindirdi, çantamı kucağıma bıraktı ve arabayı kilitledi. Arabanın etrafından dolaşıp kendi kapısını açtı. Koltuğuna oturunca sırıtarak bana baktı. "Kaçmaman için önlemdi."

Gözlerimi devirdim. "Meriç, ben ciddiyim. Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum," dedim. Ama umurunda bile değildi. Arabayı çalıştırıp yola koyulduğunda oflayarak arkama yaslandım. Zaman geçtikçe arabadaki sessizlik beni germeye başlamıştı. Uzanıp radyoyu açtım ve Duman'ın 'Ah'ı söylediğini duyunca eşlik etmeye başlayarak, radyonun sesini biraz daha açtım.

"Ah, eğleniyor kendi başına,

Ah, neşesi yeter,

Ah, umurunda mı sandın bu dünya?

Ah, neşesi yeter..."

Müziğin arasından sesini bana duyurmak için bağırarak, "Sus bence," dedi. "Sesin gerçekten çok kötü."

Ona dönerek sırıttım. "Ah, neşesi yeter!" diye bağı-

rarak karşılık verdim.

O da göz kırparak karşılık verdi. "Neşem herkese yeter, güzelim."

Sinirini bozamamış olmak neşemi kaçırmıştı. "Nereye gidiyoruz?" dedim radoyunun sesini kısarken.

"En sevdiğin yere."

Bu açıklama yeterliydi, nereye gittiğimizi anlamıştım; özel yerime gidiyorduk. Arabayı durdurduğunda emniyet kemerimi çıkarıp hemen indim. Bu güzel yerde derin bir nefes alarak gökyüzüne baktım. Hava yavaş yavaş kararıyordu. Tepeye doğru yürümeye başladım, Meriç de arkamdan geliyordu. Tümseğin üzerine gelince yere oturup bacaklarımı boşluğa salladım. O da aynı şeyi yaptı.

Burası gerçekten de çok güzeldi, İstanbul'un o muhteşem görüntüsü tam karşımızdaydı. Bu güzelliği Meriç'le izlemek elbette ayrı bir keyifti ama beni paramparça ettiği gerçeğini aklımdan çıkaramıyordum. Onun bir şeylerden korktuğuna artık neredeyse emindim, tavırları onu ele veriyordu. Ama korktuğu şeyin ne olduğunu bulamıyordum.

"Korktuğun bir şeyden kaçtığın oldu mu hiç?" diye sordum bakışlarımı manzaradan ayırmadan.

"Oldu. Senin?"

Kalbim bu sese âşıktı. Ve her duyduğunda deli gibi çarpmaya başlıyordu. Ben de artık Meriç'e 'kalbim' diye hitap edecektim. "Hâlâ kaçıyorum," dedim ona bakarak. Onun bakışları da bana çevrilmişti. Gözleri-

min en derinine bakıyordu. Bunu nasıl beceriyordu bilmiyordum ama bu bakışının bende yarattığı hissi seviyordum.

"En çok yakalandığın şey en çok kaçtığındır," dedi kalbim.

"Kesinlikle öyle," diyerek onu onayladım ve bakışlarımı tekrar manzaraya çevirdim. "O çocukla neden kavga ettin? Tamam, yaptığı doğru bir şey değildi, hiçbir kız böyle bir şey yaşamak istemez ama... Ben kendimi savunabilirdim."

"O terbiyesizliği hangi kıza yapsa aynı tepkiyi verirdim," dedi.

Aslında haklıydı, kadınlara böyle davranılmasına asla izin verilmemeliydi. "Peki, beni buraya neden getirdin? Üstelik de zorla."

Genişçe sırıttı. "Kafanın dağılmasını istedim. Kavga bitmiş olabilirdi ama orada kalsaydın herkes sana bakacak, gereksiz fısıltılarla aralarında yorum yapacaklardı. Daha fazla rahatsız olmanı istemedim," dedi.

Bu yönden hiç düşünmemiştim. "Haklı olabilirsin," diye mırıldandım. Bir süre sessizce oturduktan sonra, "Burada uzun süre yaşayabilirim. Bu manzaraya resmen âşığım!" dedim. Manzaranın her bir noktasını görmeye çalışıyordum.

"Benim manzaram daha güzel," dedi.

Ona döndüm, bana bakıyordu. "Anlamadım?"

"Hiç," diyerek omuz silkti ve bakışlarını manzaraya çevirdi.

Soracağım sorunun cevabına hazırlanmak için derin bir nefes aldım. Sonra, "Damla'ya karşı ne hissediyorsun?" diye sordum.

"Hiçbir şey, bomboşum. Geriye dönüp bakıyorum ve o zamanlar ne kadar aptal olduğumu anlıyorum," dedi.

"Aşk bu. Neye, nasıl konacağı belli olmuyor," dedim. Benim için de durum bundan farklı değildi.

"Öyle."

"Kalkalım mı? Sahilde biraz yürümek istiyorum. Tabii gelmek istersen." Denizi de en az burası kadar seviyordum. O sonsuz maviliğe yakın olmak, kokusunu içime çekebilmek tarifsiz bir güzellikti. Ve beni başka dünyalara götürüyordu.

"Kalk hadi, sarışın, gidelim bakalım," dedi.

Kıkırdayarak ayağa kalktım ve resmen koşarak arabaya ilerledim. Arkamdan, yavaş olmamla ilgili bir şeyler söylüyordu ama umursamadım. Arabanın kilidini açtığında koltuğuma oturup kemerimi taktım. Sahile gitme fikri beni fazlasıyla mutlu etmişti.

Çok geçmeden sahile geldik. Neredeyse araba durmadan kendimi dışarı attım. "Beni de bekle istersen," diye bağırdı arkamdan.

"O zaman sen de daha hızlı ol," dedim omzumun üzerinden ona bakarak.

Arkamda bir hareket hissettim ama ne yaptığına dönüp bakmadım. Birden yanımda belirip elimi tuttu. Yürümeyi kesip yüzüne baktım.

"Yalnız görüp yine laf atmasınlar diye tutuyorum," dedi. "Birilerini daha yumruklamak istemiyorum. Yani yanlış anlama."

Peki, madem böyle oynayacaktık, ben de oyuna dâhil olurdum. Elini sıkıca tutup yürümeye devam ettim. "Gidelim," dedim. Hiçbir şey olmamış gibi davranmama şaşırmış gibi görünüyordu ama konuşmadı, bana uyarak yürümeye başladı. Birkaç metre ilerlemiştik ki, fotoğraf çeken bir amca dikkatimi çekti. Hevesle, "Hadi fotoğraf çektirelim," diye bağırdım. Koşturmaya başladığımda onu da kendimle birlikte çekiştiriyordum.

"Tamam, Mayıs, koşmamıza gerek yok, gidiyoruz işte," dedi.

Amcanın yanına ulaşınca, "Merhaba, amca, nasılsınız?" diye atıldım.

Amca ayağa kalkarak bizi karşıladı. "İyiyim, güzel yavrum, sen nasılsın?" dedi, bir eliyle tuttuğu bastonuna yaslanıyordu.

"Ben de iyiyim, amca. Bizim fotoğrafımızı çeker misiniz?"

"Geçin bakayım şu siyah perdenin arkasına. Üç farklı poz vereceksiniz, flaş patlayınca yeni poza geçeceğinizi anlarsınız," dedi amca.

Meriç'i yine çekiştirerek perdenin arkasına ilerledim. Yan yana konulmuş iki tabure vardı. Sağdakine oturup Meriç'in oturmasını bekledim. "Poz verin!" diye seslendi amca.

İlk pozumda bir elimle burnumu, bir elimle de ağzı-

mı kapattım. Flaş patlayınca ikinci poza geçtim; kolumu Meriç'in omzuna atıp dudaklarımı büzdüm. Flaş yine patladı ve son pozumu verdim; deli cesaretiyle onu öptüm. Flaş patlar patlamaz da kendimi dışarı attım, çünkü içerisi fazla sıcak olmuştu. Kolumdan tutup döndürülünce şaşkınlıkla Meriç'in yüzüne baktım.

Yanağımdan öptü ve yine elimi tuttu. "Bayılıp düşme diye tutuyorum," dedi sırıtarak. "Hem bayılma, bana lazımsın."

Amcanın yanına gittiğimizde hâlâ kendime gelmeye çalışıyordum. Amca şeritler halindeki fotoğraflarımızı bize verdi. Para çıkarmak için çantama uzandım ama Meriç benden önce davranarak parayı amcaya uzattı ve yürümeye başladı.

"Aman evladım, bu para fazla," dedi amca.

Meriç durdu, amcaya bakarak gülümsedi. "Olur mu öyle şey, amca. Ne güzel bir iş yapıyorsunuz, hakkınızı vermemiz gerekiyor."

"Hep mutlu olun, çok yakışıyorsunuz," dedi amca.

"Amca biz ar-"

Sözümü tamamlayamadan Meriç araya girdi. "Teşekkür ederiz!" dedi. Birkaç adım sonra yüzüme baktı. "Benim yanımda elin cüzdanına gitmezse sevinirim. Böyle şeylerden hiç hoşlanmam."

"İyi de fotoğraf çektirmeyi ben istedim," diyerek itiraz ettim.

"Beni duydun."

Omuz silkip fotoğraflarımıza baktım. Kesinlikle çok tatlı çıkmıştık. İlk fotoğrafta Meriç kameraya doğru sırıtmıştı. Diğer ikisinde gözleri kapalıydı ama yine de çok yakışıklıydı.

"Güzel öpmüşsün," dedi. Kendisine ait olan ikinci fotoğraf şeridini elimden aldı. "Bunu odamın en güzel köşesine koyacağım ve altına da 'Mayıs beni yerken' yazacağım."

"Bak, giderim görürsün!" diye tehdit ettim.

"Gidersen ben de gelirim."

Gözlerimi devirip yürümeye devam ettim. "Bana pamuk şekeri alsana."

"Çocuk musun, Mayıs?"

"Canım istiyor, hadi!" dedim onu şeker standına doğru çekerek. Bana ne oluyordu böyle? Kontrolden çıkmış gibiydim. Belki de bir ilişkimiz olsaydı kalbimin ona nasıl davranacağının özetiydi tavırlarım. Standın önüne geldiğimizde Meriç elimi bıraktı. Oysa ne kadar da güzel duruyordu elim avucunda diye düşünürken, pamuk şekerinin parasını ödeyip kendi fotoğraf şeridini cüzdanına yerleştirdi.

Ben de elimdeki fotoğraf şeridini çantama koyup, uzattığı şekeri aldım ve yemeye başladım. "Hiç isteme, çünkü vermeyeceğim," dedim. "Yemek istiyorsan kendine de al."

"İstemiyorum, Mayıs. Sus da ye."

"Şu banka oturalım mı?" diye sordum, denize yakın olan bankı göstererek. Meriç cevap vermeden eli-

mi tekrar tuttu ve banka doğru yürüdü. Oturunca elimi elinden çekip şekerimi yemeye devam ettim. Kopardığım parçalar kocamandı, kabul ediyorum ama tadı çok güzeldi, küçük küçük yemekle uğraşamazdım. Meriç gülerek beni izliyordu. Elimdeki büyük parçayı doğruca ağzına sokuşturdum. Biraz zor olmuştu ama başarmıştım.

Kıkırdarken, "Yapış yapış oldum, Mayıs," dedi.

"Bize yok mu, güzelim?" dedi bir ses arkamdan.

Hadi ama, yine mi, diye düşünerek arkama baktım. Bizimkiler gelmişti. Sadece Burak yanlarında değildi ve az önce konuşan da Aras'tı tabii. Aras'la göz göze gelince şekerimi sakladım, çünkü güzel şekerime kalpli kalpli bakıyordu.

"Var, güzelim," dedi Meriç, Aras'a bakarak. "Ama sana şeker değil, bok var."

Şekerimi korumak için Meriç'e biraz daha sokuldum. "Meriç, şuna söyle, şekerime bakmasın ya," dedim. Ama Aras çoktan yanıma oturmuş, şekerimden bir parça koparmaya çalışıyordu. Eline vurdum. "Bu, benim tamam mı? Vermeyeceğim!"

"Bunu yiyelim, ben sana yine alırım, beyaz çikolatam," dedi.

"Hayır. Git, bir tane de kendine al."

"Ama sarı böceği-"

Bengü, "Böcek demesene ya," diye bağırarak onun sözünü kesti.

Aras yanına gidip onu yanağından öptü. "Demem, yavrum," dedi gülümseyerek. Sonra hızla yanıma gelip elimdeki şekeri kaptı ve koşmaya başladı.

"Aras!" diye bağırdım arkasından ve ayağa kalktım. Tam peşinden koşacaktım ki Meriç kolumdan tutarak ayağa kalktı.

"Boşuna koşma, şimdiye bitirmiştir zaten. Ben sana yenisini alırım," dedi.

Dudaklarımı büzdüm ama bir şey söylemedim. Hep beraber denizin kenarında yürümeye başladık. Aras biraz ileride bizi bekliyordu, yanına ulaştığımızda Bengü'nün elini tutup yürümeye devam etti. Maşallah, hiç de bozuntuya vermiyordu. Manzara güzeldi; bir tarafımda âşığı olduğum deniz vardı, hemen önümde de canım arkadaşlarım. Aras ve Bengü el elelerdi. Rüzgâr ve Deniz yan yana yürüyor ve gülüşüyorlardı. Sıla ve Ediz de sohbet ederek yürüyorlardı.

Yanımda yürüyen Meriç'e baktım. "Hâlâ yanımdasın," dedim.

Önümüzdeki çiftleri gösterdi. "Yapacak bir şey yok, bana da sen kaldın, sarışın."

"Ama buna sevinmiş gibi bir halin var," dedim sırıtarak.

"Tabii ki sevindim. Aras'la yürümektense senin yanında olmayı tercih ederim," dedi.

"Mantıklı," dedim ve öndekilere seslendim. "Burak nerede?"

Sorumun cevabı Aras'tan geldi. "Ayağı ağrıyordu,

sarı yavrum. Eve gidip dinlenmek istedi."

Gıcıklık yaparak onu duymazdan geldim ve Rüzgâr'a baktım. "Burak nerede?"

Rüzgâr ne yapmak istediğimi anlamıştı. "Ayağı ağrıdığı için eve gitti," dedi.

"Anladım, çikolatam," dedim.

Aras hemen atıldı. "Ama böyle yapma! Senin çikolatan benim!"

Yine duymazdan gelerek omuz silktim ve ona çaktırmadan sırıtarak, yürümeye devam ettim.

***

Bovling salonunda tatsızlık yaşasak da günün geri kalanı gayet keyifli geçmişti. Eve geldiğimde annemle babam evde değillerdi. Ben de doğruca odama çıkıp üzerimi değiştirdim ve uzanıp televizyon izlemeye başladım.

Bir süre sonra odamın kapısı çalındı. "Gel," dedim.

Kapı aralandı ve annemle babam içeri girdiler. "Kızım, seninle önemli bir şey konuşmak istiyoruz," dedi babam.

Şaşkınlık ve merakla doğruldum. Ne olmuş olabilirdi ki? "Sorun yok değil mi, baba?" dedim ama sorun varmış gibi görünmüyordu. İkisi de gayet mutlu görünüyorlardı.

"Hayır, sorun falan yok," dedi babam.

Annem gülümsüyordu. "Aslında bunu sana bir hafta önce söyleyecektik ama kamptan dönmeni bekledik," dedi.

"Endişelenmeye başlıyorum, söyleyin artık," dedim.

Annem önce babama, sonra bana baktı. "Ben hamileyim!"

26. Bölüm

Kötü olmamam için gel.

Annemin söylediği şeyi duymuştum ama idrak edemiyordum. Bir süre daha da edebileceğimi sanmıyordum. Hamileyim demişti, değil mi? Yani bildiğimiz hamile! Hani şu bebekle alakalı olan! Böyle bir şey nasıl olabilirdi? İkisine de sırayla baktıktan sonra ayağa kalkıp kapıyı ardına kadar açtım. "Lütfen izin verir misiniz?" dedim. "Biraz yalnız kalmak istiyorum."

Annemin gözleri dolmuştu. "Mayıs..."

"Anne, daha sonra konuşalım mı? Söylediğin şeyi sindirmem için zamana ihtiyacım var."

Kafasını sallayarak beni onayladı. "Peki," dedi ve odamdan çıktılar.

Kapıyı kapatıp kilitledim ve arkasına yaslanarak yere çöktüm. Bir kardeşim olacaktı. Buna elbette sevinmiştim, çünkü bir kardeşim olmasını her zaman istemiştim. Ama korkuyordum. Ya o da benim hastalığımla doğarsa ne olacaktı? Ya benim yaşadıklarımı yaşarsa altından nasıl kalkacaktı? Anne ve babamın bunu hiç düşünmeden bir çocuk daha yaptıklarına inanamıyordum, bencillikti bu. Böyle olabileceğini akıllarına hiç getirmemişler miydi?

O sırada telefonuma gelen mesajın sesi düşüncelerimi dağıttı. Telefonumu alıp mesaja baktım, okul yönetiminden geliyordu.

'11-C sınıfı öğrencilerinin kamp tatili sona ermiştir. Yarın itibarıyla derslere katılmaları gerekmektedir. Derslere girmeyen öğrenciler devamsızlık yapmış sayılacaktır.'

Bir bu eksikti. Şimdi okulu ve dersleri kim çekecekti?

***

Sabah uyandığımda direkt saate baktım. Okula yetişmek istiyorsam yataktan çıkmam gerekiyordu. Gece boyunca doğru dürüst uyuyamamış, annemin hamileliğini düşünüp durmuştum. Şimdi de başım çatlayacak gibi ağrıyordu.

Yataktan çıkıp banyoya gittim, geri geldiğimde dolabımın karşısına geçtim. Siyah, dizleri yırtık, dar kotumu ve göbeği açık, kolları dirseklerime kadar uzanan

mavi bluzumu giydim. Saçlarımı köpükleyip dalgalandırdım ve açık bıraktım. Dudak koruyucumu sürerken odamın kapısı çalındı.

"Mayıs, kızım, uyandın mı? Lütfen aç şu kapıyı da konuşalım. Sabaha kadar gözüme uyku girmedi," dedi annem.

Onu anlıyordum, aramızda sorun olsun istemiyordu, çünkü şimdiye kadar aramızda hiç sorun olmamıştı. Biz, birbirini anlayan, yeri geldiğinde arkadaş da olabilen bir anne kızdık. Sorunlarımızı konuşarak çözerdik. Ama bugün değildi. Önce sakinleşmem, bu kardeş fikrini kafamda bir yere oturtmam gerekiyordu.

Hiç ses çıkarmadan kapının arkasında bekledim. Annem de beni tanıdığı için fazla ısrar etmedi. Çantamla montumu aldım ve ayakkabılarımı giydim. Sonra da terasa çıkıp aşağı baktım. Borulardan tutunarak aşağı inebilirdim. Gerçi yükseklik korkum vardı ama sokak kapısından çıkmak için alt kata inersem bizimkileri görmeden çıkmam mümkün değildi.

Bir bacağımı dışarı sarkıtıp derin bir nefes aldım, bunu yapabilirdim. Sadece sakin olmam gerekiyordu. Diğer bacağımı da dışarı atıp korkuluğa oturdum. Boruya tutunduktan sonrası çok da zor olmadı, gözlerimi sıkıca kapatıp aşağı doğru yavaşça kaydım. Ama boru yerden biraz yüksekte bitiyordu. Borunun ucuna geldiğimde ayaklarım birden boşlukta kaldı, onları koyacak bir yer bulmaya çabalarken de ellerim kurtuluverdi ve popo üstü yere düştüm. Neyse ki fazla yüksekten düşmemiştim. Ayağa kalkıp üzerimi silkeledikten sonra

yola doğru yürüdüm, gördüğüm ilk taksiye binip okula gittim.

***

Okul bahçesi boştu, bu da işime gelmişti. Hızlı adımlarla binaya girip doğruca kantine gittim. Kendime bir kahve ve çikolata alıp boş masalardan birine oturdum. Kahvem bittiğinde baş ağrım da geçmeye başlamıştı. Çikolatamı da yiyip sınıfa çıktım.

Şanslıydım ki hoca henüz sınıfa girmemişti. Ama beni başka bir sürpriz bekliyordu; Selin ve Damla bizim sıramızda oturuyorlardı. Sıla neredeydi ve Damla'nın bu sınıfta ne işi vardı? O sırada kapı açıldı, Sıla, Aras ve Rüzgâr içeri girdiler.

Sakin kalmaya çalışarak sıramın yanına gittim. "Ya on beş saniye içinde sıramdan kalkarsınız ya da zorla kaldırmak zorunda kalırım," dedim.

İkisi de küçümseyici bakışlar attılar. Damla, "Kalkmıyoruz. Ne yapacaksın, tatlım?" dedi.

Sırıtarak, "Görmek ister misin?" diye sordum. Zaten sinirliydim, onları pataklamak işime gelirdi. Bu arada Sıla da yanıma gelmiş, 'ne yapacağız' der gibi bekliyordu. Pis pis sırıtarak önce Damla'ya, sonra Selin'e baktım, ardından saçlarından sıkıca tutup kafalarını birbirine hızla çarptım. Selin'in saçlarını bırakmıştım, çünkü Sıla atılmış, tırnaklarını onun yüzüne geçirmişti bile.

Bütün sınıf bizi ayırmaya çalışıyordu. Ama öfkem dinecek gibi değildi, sinirden resmen ellerim titriyor-

du. Bir tekme darbesiyle Selin'i yere devirdim. Tam üzerine atılacaktım ki hocanın sesi sınıfta yankılandı.

"Mayıs, Sıla ve Selin, hemen müdürün odasına! Diğeri, sen kimsin?"

Etrafımdakileri iterek kapıya yürüdüm. O sırada Selin bir yandan saçlarını düzeltirken, bir yandan da, "O, benim arkadaşım," diye mırıldanıyordu.

Kapıya ulaştığım anda Damla arkamdan bağırdı. "Basitsin kızım sen! Meriç'i elde etmek için her şeyi yapmış, onunla birlikte bile olmuşsundur. O yüzden seni yanında gezdiriyor!"

İşte şimdi bitmiştin Damla, sülalen gelse elimden alamazdı seni! Arkamı döndüğümde Aras ve Rüzgâr gözlerini kocaman açmış bir halde önüme geçtiler. Onları kenara ittim. "Sorun yok. Sadece bir şey söyleyeceğim," dedim.

Hoca, "Mayıs, kendine gel ve hemen müdürün odasına git," diye bağırdı.

Onu duymazdan gelip Damla'nın tam karşısında durdum. Yüzüme muhteşem bir gülümseme yerleştirip, "Basitsin kızım sen mi?" dedim. "Genelevde çalışan bir fahişe bana basit mi dedi? Komik olma!" Karşımda moraran bir Damla görüyordum. Morarıyordu, çünkü Meriç de sınıftaydı. Ama onu morartmak bana yetmemişti. Saçlarına yapışıp kafasını sıraya vurdum. Çok değil, iki kere. Daha da devam ederdim ama Rüzgâr belimden tutup beni kaldırdı ve onun beni sınıfın dışına çıkarmasına izin verirken, "Bu daha hiçbir şey! Gözüme görünme, kızım!" diye bağırdım.

Rüzgâr tuvalete girip beni yere bıraktı. Aynadaki yansımamı görünce şaşkınlıktan donup kaldım. Gözlerimde saf bir nefret vardı. Acımasızlık vardı. Tarifsiz bir öfke vardı ve bu, ben değildim. Gözlerimden akmaya başlayan yaşlara engel olamadım. Arkamı dönüp Rüzgâr'a sıkıca sarıldım.

"Ben, onlar gibi oluyorum, onlara benziyorum. Onlar kadar acımasız birine dönüşüyorum. Ben bu değilim," dedim. Artık hıçkırarak ağlıyordum, delirmiş gibiydim. Rüzgâr'sa bir şey söylemeden saçlarımı okşuyordu.

Ne kadar süre öyle kaldık, emin değildim. Sakinleşmeye başladığımda geri çekildim. Rüzgâr'ın yardımıyla yüzümü yıkayıp kendime gelmeye çalıştım. Şimdi aynadaki yansımamın gözlerinde pişmanlık vardı. Ve biraz da şişlik ve kırmızılık tabii.

"Daha iyi misin?" diye sordu Rüzgâr.

"Her zamankinden daha ölüyüm," diye cevapladım onu.

Kolunu omzuma attı. "Hadi gidelim ve müdür ne istiyormuş öğrenelim," dedi.

Tuvaletten çıkıp müdürün odasının önüne geldik. "İçeri girmek zorundayım değil mi?" diye mızırdandım.

"Evet," dedi Rüzgâr. "Korkunun ecele faydası yok derler. Sınıfta bekliyorum seni."

Yapacak bir şey yoktu. Derin bir nefes alıp içeri girdim. Ama keşke girmez olsaydım, çünkü annem ve babam da içerideydi. Büyük bir şaşkınlıkla Sıla'nın yanı-

na geçip beklemeye başladım. Diğer adamla kadın da Selin'in ebeveynleri olmalıydı.

"Herkes geldiğine göre başlayabiliriz," dedi müdür. "Sıla'nın ailesiyle de görüştük. Tunç Bey, şehir dışında oldukları için gelemeyeceklerini, Barbaros Bey ve Beren Hanım'ı Sıla'nın velisi olarak kabul edebileceğimi söyledi."

"Elbette, Sıla da bizim kızımız sayılır. Tunç Bey ve eşi de aile dostlarımızdır," dedi babam.

Sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Yorgun görünüyordu. Annemin de ondan farkı yoktu, üzgün bir ifadeyle bana bakıyordu. Tuhaf olan şuydu ki kesinlikle sinirli görünmüyorlardı.

Selin'in babası olduğunu düşündüğüm adam, babama bakarak, "Beyefendi, bu kızlar, benim kızıma ve sınıfına misafir etmiş olduğu arkadaşına saldırmışlar," dedi.

"Eğer böyle bir şey olduysa mutlaka haklı bir sebepleri vardır," dedi babam. "Mayıs da Sıla da durduk yere kimseye saldırmazlar, onlar aile terbiyesi almış çocuklardır."

Aslan babam, diye geçirdim içimden. Ailemi gerçekten çok seviyordum.

"Terbiye mi almışlar?" diyerek araya girdi Selin. "Bence ikisinin de terbiye edilmeye ihtiyaçları var."

"Selin," dedim sırıtarak. "Terbiyeden bahsedebilecek son insan sensin. Umarım ne demek istediğimi anlamışsındır. Anlamadıysan da sorun değil, en başından anlatabilirim."

Elbette anlamıştı. Rengi atmıştı ama bozuntuya vermedi. "Ne o, terbiyesizliğin yetmedi şimdi de bana iftira mı atacaksın?"

"Tabii ki hayır. İftira atmayacağım ama güncel bilgileri ailene aktarabilirim," dedim.

Panikle ailesine döndü. "İnanmayın ona. Hem terbiyesiz hem de yalancı."

Cebimden telefonumu çıkardım ve ses kaydını açtım. Selin'in sesini duyunca tüm bakışlar ona döndü.

Selin'se ateş saçan bakışlarını bana çevirdi. "O, sen miydin?"

Gülümseyerek kafamı salladım. O sırada babam ayağa kalktı. "Müdür bey, bu rezilliği daha fazla dinlemek istemiyorum. Terbiyeye kimin ihtiyacı olduğu da, bu kavganın sebebinin ne olduğu da sanırım ortada," dedi. Sonra Selin'e döndü. "Küçük hanım, bundan sonra Mayıs'a ya da Sıla'ya karşı ufacık bir kötü sözünü duyarsam, bu okulu da arkadaşlarını da bir daha zor görürsün," diye ekledi. "Müdür bey, müsaadenizle kızları eve götüreceğim. Yeterince yıprandılar."

Babamı ilk defa böyle sinirli görüyordum ve arkamızda durması, bizden şüphe etmemesi gururumu okşamıştı. Biz ailecek müdürün odasından çıkarken, Selin'in babasının, "Böyle bir şeyi nasıl yapabildin?" diye bağırdığını duydum.

Koridorun sonuna geldiğimizde babam gülümseyerek bize baktı. "Kızlar, çantalarınızı alıp gelin, aşağıda bekliyoruz," dedi.

Sınıfa doğru yürürken Sıla da ben de şaşkındık. Ne müdürden ne de bizimkilerden azar işitmiştik. Üstelik bir de ödül gibi, Selin'i ailesinin yanında rezil etmiştik.

Aras ve Rüzgâr bizi sınıfın kapısında karşıladılar. "Beyaz çikolatam, Beren kuzumla Barbaros kuzum mu geldiler?" dedi Aras.

"Evet," dedim. "Babamın yanında da böyle konuş-sana sen." Bu arada sınıfa girmiştik, çantalarımızı aldık.

"Aramızda değil mi, yavrum?"

"Bilemem," diyerek omuz silktim. "Babamlar aşağıda bekliyorlar. Biz eve gidiyoruz, sonra görüşürüz."

Sınıfta, duymak istemediğim bir uğultu başlamıştı; 'Oha, Beren ve Barbaros Akım burada mı şimdi? Fotoğraf çektirebilir miyiz ki?' Gözlerimi devirerek sınıftan çıktım.

Sıla, "Sence Barbaros Amca bize evde mi kızacak?" diye sordu.

"Sanmıyorum," dedim. "Kızacak olsaydı müdürün odasında kızardı."

Okuldan çıkıp bahçeyi geçtik, babam arabanın yanında bekliyordu. Bizi görünce arabanın kapısını açtı. Teşekkür ederek bindik. Eve giden yol boyunca hepimiz sessizdik. Eve girdiğimizde de pek bir şey değişmedi, salonda sessizlik içinde oturup bir süre birbirimize baktık.

En sonunda babam ayağa kalktı ve pat diye, "Sıla, Beren hamile," dedi.

Sanırım Sıla şok geçiriyordu. "İnanmıyorum! Ama nasıl oldu? Ay, pardon! Yani çok mutlu oldum," diyerek ayağa fırladı ve anneme sıkıca sarıldı.

Babam devam etti. "Ama Mayıs senin kadar anlayışla karşılamadı. Beren de Mayıs'ın bu bebeği istemediğine karar verdi ve onu aldırmayı düşünüyor."

Bakışlarımı hızla anneme çevirdim. "Ben bebeği istemiyorum demedim ki!" dedim şaşkınlıkla. "Bir kardeşim olmasını ne kadar istediğimi biliyorsunuz. Sadece korkuyorum. Benim neler yaşadığımı, ne acılar çektiğimi gördünüz. Ya o da hasta olursa? Ya benim yaşadıklarımı o da yaşarsa? Ya o da kendinden, benliğinden vazgeçmek zorunda kalırsa?"

Annem ayağa kalkıp yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. "Mayıs, canım kızım benim..."

Annemin o mis kokusunu içime çektim. "Anne, bu bebeği sakın aldırma, sakın. Onun için çok korkuyorum ama ne olursa olsun onun yanında olacağım. Her şeyin üstesinden birlikte geleceğiz. Ve benim yaşadıklarımı yaşamaması için de elimden geleni yapacağım."

27. Bölüm

Derin derin baktı yine gözlerime ve
ben her baktığımda boğuluyordum!

Akşam yemeğimi yerken gülümseyerek Sıla'ya bakıyordum, çünkü annemin karnına dokunup duruyordu.

Babam, "Kızım, yarın eve erken gel. Akşam yemeğine misafirlerimiz gelecek," dedi. "Artık insanlardan kaçmak için bir sebebin olmadığını düşünüyorum."

Babam haklıydı, artık insanlardan kaçmama gerek yoktu. "Tanıyor muyum?" diye sordum.

Sorumu annem yanıtladı. "Söylemeyeceğiz, sürpriz olsun."

Sıla, "Tatlı kaldı mı, Beren Teyzeciğim?" diyerek araya girdiğinde kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Annem gülümseyerek, "Kızım, yemekten önce yedin ya," dedi.

Sıla'nın suratı asılmıştı. Hemen çark etti. "Ben senin için sordum, Beren Teyze. Sonuçta Akım bebek geliyor, çok yemen lazım."

Babam da annem de günlerdir çok mutlulardı. Kardeşim olacağını ilk duyduğumda verdiğim tepki yüzünden çok pişman olmuştum. Neyse ki annem bu konuda beni hiç suçlamamıştı. Heyecanlı ve keyifliydim; küçük bir kardeşim olacaktı!

Yemekten sonra kahvelerimizi alıp Sıla'yla birlikte terasa çıktık. Sıla da benim gibi, manzara izlemeye bayılırdı. Bu yüzden sessizce oturuyorduk.

Bir süre sonra, "Bugün pazartesi, değil mi?" diye sordu Sıla.

"Yok yahu, cuma," dedim.

İnanamıyormuş gibi yüzüme baktı, sonra telefonunu eline alıp takvimi kontrol etti. Ardından da ayağa fırlayıp dans etmeye başladı.

"Manyak mısın, kızım?" dedim gülerek ama nafile. Nedense bugünün cuma olması onu çok neşelendirmişti.

Nefes nefese kalmış bir halde yanıma oturdu. "Sana bir şey söyleyeceğim," dedi.

Hadi bakalım, bomba geliyordu. Yine ne söyleye-

cekti acaba? "Yuvarla gelsin."

"Ediz yarın havuza gidelim dedi."

Suratına aval aval baktım. "Sıla, ekim ayına girdik. Ne havuzu?"

"Ya kızım, biz de biliyoruz ekim olduğunu. Kapalı havuzmuş. Hevesli görünmemek için 'bakarız' dedim. İyi yapmışım, değil mi?"

Gözlerimi devirip kahvemi elime aldım. Birkaç yudum almıştım ki Sıla'nın hâlâ yüzüme baktığını fark ettim. Anlaşılan yorum yapmamı bekliyordu. "Evet, çok iyi yapmışsın. Yarın gidince hiç hevesli görünmeyeceksin."

Sıla sırıttı. "Sen de geleceksin."

"Ben niye geliyorum?"

"Ediz 'Meriç de gelecek, Mayıs'ı da getir' dedi."

Acaba şaka mı yapıyor diye suratına baktım ama bir belirti yoktu. "Hayatta gelmem," dedim ve Sıla'nın bakışlarını gömemek için gözlerimi manzaraya çevirdim.

***

Kulağıma gelen tiz çığlıkla gözlerimi açıp aval aval etrafıma baktım.

"Mayıs, kalk! Kalk! Kalk! Çabuk, kızım! Bikinilerin nerede senin? Çabuk söyle. Geç kaldık ya, hâlâ mı uyuyorsun?"

Sıla hiç susmayacakmış gibiydi. Odanın içinde panikle dolanıp duruyordu. "Alt çekmecede olması la-

zım," dedim esneyerek. Evet, havuza gidiyorduk. Çünkü ben 'tamam' diyene kadar Sıla susmamış, uyumama izin vermemişti. Yatağın içinde oturur pozisyona geçip ne yaptığına baktım; bikinileri üzerine tutuyor, hoşuna gidenleri bir kenara ayırıyordu. Neyse ki zevklerimiz ve bedenlerimiz uyumluydu, birbirimizin kıyafetlerini rahatlıkla giyebiliyorduk.

"Bu nasıl?"

Ona baktım, yeni aldığım ama henüz giymediğim bikinilerden birini gösteriyordu. Beyaz bikininin sevimli fırfırları vardı. "Mükemmel," derken yataktan kalktım.

"Sen hangisini giyeceksin?"

"Siyah olanlardan birini çıkarsana bana," dedim. "Ben duşa gireceğim."

"Çabuk ol, daha kahvaltı yapacağız."

Gözlerimi devirip kendimi banyoya attım. Sıcak bir duştan sonra uykum biraz olsun açılmıştı. Bikinimi giydim, üzerine de bir tişört ve pantolon geçirdim. Aşağı indiğimde kahvaltı masası hazırdı.

"Acele et," dedi Sıla. "Gelmek üzereler."

Telaşı güzeldi. Ediz'in onu heyecanlandırıyor olması hoşuma gidiyordu. "Boğazıma dizme. Biraz bekleyiversinler," dedim.

Birkaç lokma ancak yemiştim ki, telefonuna gelen mesajı görünce Sıla sandalyesinden fırladı. "Geldiler!" Çantasını kapıp kapıya yöneldi. Bir yandan da saçlarını düzeltiyordu.

"Güzelsin, hadi," dedim ve kapıyı açtım. Yola doğru yürürken neyle gideceğimizi düşünüyordum. Sonra Ediz'i gördüm, park ettiği arabasına yaslanmış, bekliyordu. "Günaydın," dedim.

"Günaydın, Mayıs."

Ve hemen arkasındaki arabayı gördüm. Meriç'in arabasıydı ve o da arabasına yaslanmış, sigara içiyordu.

"Mayıs," dedi Ediz, Sıla'ya arabanın kapısını açarken. "Sen de Meriç'in arabasına geç istersen."

Bugünün bir an önce bitmesi için dua etmeye başlamıştım. Kafamı olumlu anlamda sallayıp Meriç'in arabasına doğru yürüdüm. Kapıyı açıp binerken, "Günaydın," dedim.

"Günaydın," dedi. Sigarasını yere atıp üzerine bastı ve arabaya bindi.

Sürmeye başladığında, "Gideceğimiz yer çok uzak mı?" diye sordum.

"Uzak sayılmaz ama yakın da değil."

Kafamı koltuğa yaslayıp dışarıyı izlemeye başladım. O konuşmadı, ben de bir şey sormadım. Yarım saat geçmeden bir otoparka girdik. Büyük bir tabelanın üzerinde ' Gökkuşağı Kapalı Yüzme Havuzları Kompleksi yazıyordu. Araba durduğunda Meriç'i beklemeden indim, Ediz de otoparka girmiş, yanımıza park etmişti. Sıla arabadan inice onun yanına yürüdüm ve binaya doğru ilerledik.

İçerisi fena değildi, temiz ve düzenliydi. Ediz'i geride bırakıp soyunma odasına geçtik. Kıyafetlerimizi do-

laba yerleştirip, havlularımızı ve telefonlarımızı alarak havuza indik. Havuz da temizdi ve çok da kalabalık sayılmazdı, bizden başka on kişi falan vardı.

Meriç ve Ediz de yüzme şortlarını giymişlerdi ama tişörtleri hâlâ üzerlerindeydi. Meriç, beni gördüğü an hızla yanıma geldi, üzerindeki siyah tişörtü çıkarıp üzerime geçirdi.

"Ne yapıyorsun sen?" dedim şaşkınlıkla.

"Bu kadar adamla aynı yerde havuza girmeyeceğiz," dedi. "Biz, özel havuzlardan birini kiraladık."

Şaşkın bakışlarımı bu sefer Sıla'ya çevirdim. 'Bir fikrim yok' der gibi bir hareket yaptı. Bu arada Meriç havuz bölümünün çıkışına doğru ilerlemişti. Ediz ve Sıla da arkasından yürümeye başlayınca, gözlerimi devirerek onları takip ettim.

Biraz ilerideki başka bir kapıdan içeri girdik. Burada da bir havuz vardı. Diğeri kadar büyük değildi ama küçük de sayılmazdı. Ve dördümüzden başka kimse yoktu.

Meriç bana baktı. "Tişörtü şimdi çıkarabilirsin," dedi. Sonra da havuza balıklama atladı.

Sıla ve Ediz sırıtarak önüme geçtiler. Elleriyle kalp işareti yapıyorlardı. Ne güzel, iki deli birbirini bulmuştu. "Ne haliniz varsa görün," diyerek şezlonglardan birine uzandım. Bakışlarım Meriç'i buldu. Hayır, tabii ki kaslarını izlemiyordum, saçmalamayın, öylesine bakıyordum! Üzerimde hâlâ Meriç'in tişörtünün olduğunu fark edince başımı göğsüme doğru hafifçe eğdim,

kokusu anında ciğerlerime doldu. Zaten az önce beni kıskanmış olması kafamı yeterince karıştırmıştı, bir de kokusunun yarattığı sersemlikle uğraşamayacaktım. Tişörtü sıyırıp üzerimden çıkardım, sonra da ayağa kalkıp suya atladım.

Su, buz gibiydi, soğuk bütün vücudumu ele geçirmişti. Suyun yüzeyine çıkıp derin bir nefes aldım. Havuzda birkaç tur attıktan sonra kenardan tutunup kendimi yukarı çektim ve dinlenmek için biraz oturdum. Meriç az önce havuzdan çıkmış, şezlonga uzanmıştı. Sıla hâlâ havuza girmemişti, sanırım sığuk olduğunu tahmin ettiği için cesaret edemiyordu. Ama fazla düşünmesine gerek kalmadı, Ediz arkasından sessizce yaklaşarak onu suya itiverdi. Sıla'nın çığlıklarını duyunca gülmeden edemedim. Ediz havuzun kenarında kahkahalara boğulmuştu ve arkasından yaklaşan Meriç'in farkında değildi. Tabii iki saniye içinde kendini suyun içinde buldu. Ediz'in surat ifadesi+kalp+Sıla!

Hallerine gülerek ayağa kalkıp havlumu aldım, kurulandıktan sonra şezlonga uzandım. "Mayıs, gel de deve güreşi yapalım, seni suya düşüreyim," diyen Sıla'ya devirdiğim gözlerimi kapattım.

Ama keyfim uzun sürmedi. Hatta sadece birkaç saniye devam edebildi. Şezlongla temasım kesilince gözlerimi hemen açtım; Meriç'in kucağındaydım! "Bırak beni!" diye bağırdım ne yapacağını anlayınca. Beni suya atacaktı.

"Nefesini tutsan iyi olur, sarışın," dedi gülümseyerek.

Gülümseyen sadece dudakları değildi, gözlerinin içi de gülüyordu. Nefesimi tutup, olacakları beklemeye başladım. Ama beni suya atmadı, kucağında beni tutarken kendisi suya atladı. Kollarından kurtulup yüzeye çıktığımda saçlarımı geriye attım. "Geri zekâlı insan!" diye bağırdım. Cevap vermedi ve suya daldı. Birkaç saniye sonra havaya yükseldiğimi hissettim, bu kez de beni omuzlarına almıştı. Ama bu temas benim için fazlaydı, tenlerimizin birbirine değdiği yerler sanki alev alıyordu. En azından ben öyle hissediyordum.

"Korkuttun ama," dedim aramızdaki teması görmezden gelerek.

"Biliyorum, amacım da oydu," dedi. Sonra Sıla'ya döndü. "Sıla, hani deve güreşi yapacaktık? Biz hazırız."

Suyun içinde zıplamaya başladığında suratından sıkıca tutundum. "Sakın düşürme beni," dedim.

Ellerini suyun içinden çıkardı. "O zaman suratımı bırak da ellerimden tutun."

Ellerini sıkıca tuttum, sanırım birazdan kalpten gidecektim. Ediz de Sıla'yı omuzlarına almış, yanımıza gelmişti. Çok komik görünüyorlardı, çünkü Sıla, Ediz'in kafasına tutunmuştu. Dengesini sağlayınca bıraktı ve ellerini tuttu. Sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Seni düşüreceğim!"

"Çok heveslenme," diye karşılık verdim sırıtarak. "Asıl ben, seni düşüreceğim."

Ediz, "Başlıyoruz, hazır mısınız?" diye sordu.

Hepimiz, "Eveeet!" diye bağırdık.

Ediz bize yaklaşınca Sıla beni itmeye başladı. Meriç, "Güzelim, saldır!" diye bağırıyordu. Ciddi ciddi gaza gelmiştim. Sanırım kilit kelime 'güzelim'di. Bir süre boyunca itişip kakıştık. Kahkahalarımız duvarlarda yankılanıyordu. Başta oynamak istememiştim ama şimdi gerçekten eğleniyordum. Sıla beni iterken, dengemi sağlamak için ben de ellerine tutundum. Bu hareketim ikimizin de dengesini kaybetmesine sebep oldu. En sonunda – nasıl becerdiğimizi anlayamasam da – Sıla benim üzerime düştü ve ikimiz birden suyu boyladık. Yüzeye çıktığımızda kahkahalarla gülüyorduk.

Ediz, "Kızlar, bunu nasıl becerdiniz?" diye sordu.

Sıla'yla birbirimize bakarak gülmeye devam ettik. Bakışlarım tabii ki Meriç'in üzerindeydi, saçlarından damlayan sular önce yüzüne, sonra çıplak bedenine düşüyordu. Biraz daha bakarsam şuurumu kaybedecektim.

"Alçaklar! Bizsiz deve güreşi ha?"

Her zamanki gibi Aras imdadıma yetişmişti...

28. Bölüm

Bizi öldürmen en acımasızıydı.

Aras, Rüzgâr, Bengü, Deniz ve Burak kaşlarını çatmış, bize bakıyorlardı. Onlara şirince gülümseyip suyun içine daldım ve havuzun dibine oturdum. Cevapları diğerleri verebilirdi.

Ancak kaçamağım uzun sürmedi. Bir el bileğimden yakalayıp beni yüzeye çekti. "Kaçmak sana yakışmıyor, sarışın."

Meriç'e gözlerimi devirdim ama o görüntü gözlerimden kaçmadı; saçlarından düşen birkaç su damlası dudaklarına düştü, oradan da boynuna doğru kaydı.

Fark ettirmemeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Aras başımı şişirecek, kaçmak en mantıklısı," dedim.

Meriç, kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Kulağıma doğru eğildiğinde nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Tam ağzını açmıştı ki üzerimize su atılmaya başladı.

"Aile var lan burada, yumuşak ayıcıklarım!"

Aras'ı çok seviyordum ama bazen insanın sınırlarını zorluyordu. Şaka yapacağım derken ortamı bozmuştu. Şimdi 'acaba Meriç ne söyleyecekti?' diye düşünüp duracaktım. Bir şey söylemeden havuzdan çıkıp havlumu aldım, bedenime sarıp şezlonga oturdum. Ediz'le Sıla'nın havuzun kenarına oturmuş, gülüştüklerini gördüm ve aklıma gelen fikirle telefonuma uzandım. Sen şimdi görecektin Ediz Efendi!

Video kaydını başlattım. Telefonumun ekranından gördüğüm şey aynen şöyleydi; Ediz yavaş hareketlerle Sıla'nın dudaklarına yaklaşmaya başladı. Onu öpmek istediği belliydi. Bunu fark eden Sıla'nın gözleri fal taşı gibi açılıverdi. Tam dudakları temas edecekti ki Sıla panikledi, Ediz'i havuza itti. Bir taşla iki kuş dedikleri bu olsa gerekti, ben sadece gülüşmelerini kaydetmek istemiştim ama daha büyük bir eğlence yakalamıştım.

Kaydı sonlandırırken kahkahamı serbest bıraktım, kayıt boyunca gülmemek için kendimi zor tutmuştum. Sesimi duymaları riskini göze alamamıştım. Videoyu bir kez daha izledim, kafamı kaldırdığım anda Meriç tepemde dikiliyordu.

"Akşam yemeğinde evde ol, sarışın," dedi ve diğerlerinin yanına gitti.

Arkasından öylece bakakaldım. Ne demek istemişti? Akşam yemeğinde evde ol... Hayır! Hayır! Bu, olamazdı değil mi? Hayatımdaki her şey nasıl oluyordu da hep Meriç'e çıkıyordu? Sanki görünmez bir iple birbirimize bağlanmış gibiydik.

Sinirle ayağa kalktım, havluma sarınıp çıkışa doğru yürümeye başladım. "Mayıs, nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Sıla.

Arkama döndüğümde havlusunu almış, yanıma geliyordu. "Gitsem iyi olacak," dedim.

Yanıma gelip yüzüme dikkatle baktı. Sonra kaşlarını çattı. "Beraber gidiyoruz," dedi.

Yine anlamıştı bir terslik olduğunu. Koluma girdi ve soyunma odasına çıktık. Önce Hüseyin Abi'yi arayıp bizi almasını söyledik. Sonra üzerimizi değiştirip saçlarımızı kuruttuk. Yarım saat sonra Hüseyin Abi gelmiş, arabaya binip yola koyulmuştuk bile.

"Hüseyin Abi, beni evime bırakırsın, değil mi?" dedi Sıla.

Hüseyin Abi'nin cevap vermesini beklemeden, gözlerimi büyüterek ona baktım. "Saçmalama istersen! Konuşacaklarımız var," diyerek itiraz ettim.

"Bir dakika, bir dakika! Sakın gördüm deme!" diye cırladı.

"Kulak zarlarımı patlattın. Ve evet, gördüm," dedim.

Yanakları kızarırken, "Tamam, evde konuşuruz," dedi.

***

Eve geldiğimizde Sıla arabadan hızla inip koşarak içeri girdi. Ne yaptığını tahmin etmem zor değildi; benim odamdaki banyoyu çok seviyordu ve benden önce gidip banyoyu kapacaktı. Bana da alt kattaki misafir banyosu kalacaktı.

Öyle de oldu. Odama girdiğimde çoktan banyoya girmişti bile. Temiz çamaşırlarımı, giyeceğim kıyafetleri ve telefonumu alıp misafir banyosuna indim. Uzun bir duş aldım. Sıcak su gerçekten de iyi gelmişti. Duştan çıkınca üzerimi giyindim, saçlarımı kurutup spreyledim. Banyodan çıkınca su içmek için mutfağa geçmiştim ki Sıla oradaydı. Belli ki yine tatlı krizine girmişti, çünkü çekmeceleri karıştırıyordu.

"Oha! Bu ne hız, kızım?" dedim. "Hem yiyip durma şu çikolataları, kilo alacaksın." Kucakladığı çikolataları masanın üzerine bırakıp sandalyeye oturdu. Paketlerden birini açacakken, "Dur, Aras'a nispet yapalım," deyip telefonumu elime aldım. "Pamuk şekerimi çalmak neymiş görsün."

Sıla çikolataları kollarının arasına aldı ve genişçe sırıttı. Fotoğrafını çektim ve *'Bu, pamuk şekerimi çaldığın için sana ceza,'* yazıp Aras'a gönderdim. Sıla'nın karşısına oturup çikolatalardan birini aldım, tam paketini açmıştım ki telefonum çalmaya başladı. Tabii ki Aras arıyordu.

"Aras arıyor, ne yapayım?" diye sordum Sıla'ya bakarak. "Eğer açarsam bir sürü tehdit dinlemek zorunda kalacağım."

Sıla kıkırdadı. "O zaman telefonu kapat, yoksa açıncaya kadar aramaya devam eder."

Telefonumu kapattım; üzgünüm Arasçığım, seni seviyorum ama tehditlerini sevmiyorum, diye düşünürken, aklıma gelen şeyle yerimden fırladım. "Sıla, aklımdan çıkıverdi ama bir sorunumuz var!" dedim. Mutfağın içinde volta atmaya başlamıştım.

Ayağa kalkıp yanıma geldi ve gözlerimin içine bakarak sırıtmaya başladı. "Ne oluyor, yoksa Meriç'le aşk mı yaşıyorsunuz?"

"Hee, evet, sonra uzaylılar falan geliyordu. Kızım, manyak mısın? Aşk yaşasak hayatta mı olurdum ben, kalpten çoktan giderdim!"

"Eee, sorun ne o zaman?"

"Bu akşam yemeğe gelecek olanlar Meriç ve ailesiymiş!"

Yüzüme önce anlamsızca, sonra şaşkınlıkla baktı. Ardından gözlerini pörtleterek bakmaya devam etti. En sonunda da öksürmeye başladı. Ölüyordu yahu. Sırtına sertçe vurdum ve yüzüne baktım.

"Kızım, öküz müsün? Ben bir insanım, o nasıl vurmak öyle?" dedi öksürmesi kesilince.

Sırıttım ve 'ondan şüpheliyim işte' demedim. "Şaşkınlıktan öleceğini bilseydim, gelenlerin kim olduğunu söylemezdim," dedim.

Kollarımdan tutup beni sarsmaya başladı. "Lütfen yanlış duyduğumu söyle! Lütfen! Lütfen! Lütfen!"

Kollarımı ondan kurtarıp geri çekildim. "Yeter be kızım! Papağan gibi tekrarlayıp durma! Paniğe kapılması gereken benim."

"Hah, sen öyle san. Ediz 'bugün Meriçlerle akşam yemeğine gideceğiz' dedi. O yemek, bu yemek olamaz değil mi?"

"Sıla!"

"Mayıs! "

"Sıla!"

"Mayıs!"

"Hazırlanmamız lazım!" dedik aynı anda. Koşarak merdivenlere ilerledik, üçer üçer çıkarak odama doğru yardırdık! Bu akşam Allah bilir neler olacaktı.

***

Binbir denemeden sonra, ne giyeceğimize nihayet karar vermiştik. Ben, yüksek belli, siyah bir etekle, straplez, beyaz bir bluz giymiştim. Bluzumun fırfırları çok güzel duruyordu. Aynada kendime baktım; akşam yemeği için ideal bir kombin olmuştu. Sıla da siyah bir tulum giymişti ve çok güzel görünüyordu.

Bu sırada, babamın aşağıdan gelen sesini duyduk. "Kızlar! Acele edin, misafirlerimiz gelmek üzereler."

Telaşla odadan fırladık. Arkamızdan kapıyı kapatmayı ihmal etmedim tabii, çünkü odam savaş alanı gibiydi. Biz merdivenlerden inerken kapı çaldı. Anne-

min yanına geçip, babamın kapıyı açmasını beklemeye başladık. Kapı açılınca, babamla aynı boyda olan, siyah takım elbiseli bir adam gülümseyerek içeri girdi. Yüz hatları fazlasıyla keskindi, yakışıklı bir adamı ve kesinlikle Meriç'e benziyordu.

"Hoş geldin, Özgür," dedi babam. "Yüzünü gören cennetlik."

Adının Özgür olduğunu öğrendiğim adam gülümsemesini hiç bozmamıştı. "İş güç işte, kardeşim. Özledim seni," diye karşılık verdi.

Onlar tokalaşıp sarılırken, Özgür Amca'nın arkasından içeri giren kadına baktım. Esmer bir kadındı, zarifliği ve güzel fiziğiyle annemle yarışırdı. Ciddiyeti biraz göz korkutuyordu ama konuştuğu anda sesinden samimiyet aktığını fark ettim.

"Berenciğim, nasılsın canım?" dedi annemi kucaklamak için kollarını açarak.

"İyiyim, Helin," dedi annem ve kadını kucakladı.

O sırada Özgür Amca bizi gördü. "Barbaros, kızın yurt dışından döndü mü yoksa?" diye sordu.

Babam, "Evet," diyerek yanımıza geldi. Bir elini omzuma koydu. "Kızım Mayıs," dedi ve Sıla'yı işaret etti. "Bu da en yakın arkadaşı Sıla. Tunç'un kızı."

"Öyle mi? Memnun oldum, hanımlar," diyen Özgür Amca tokalaşmak için elini uzattı.

Tokalaşırken, "Hoş geldiniz," dedim. Özgür Amca ve Sıla selamlaşırken, elimi Helin Teyze'ye uzattım. "Siz de hoş geldiniz."

Helin Teyze gülümsedi. "Hoş buldum, tatlım. İkiniz de çok güzelsiniz, maşallah."

Biz Sıla'yla kıkırdarken, Meriç ve Ediz kapıda dikiliyorlardı. Babam onlara bakarak, "Genç adamlar, içeri girsenize," dedi. "Meriç, oğlum, hoş geldin."

"Hoş bulduk, efendim. Nasılsınız?"

Meriç'in kibarlığını duyunca gözlerim yaşarmıştı. Yine aynı kibarlıkla Ediz'i babam ve annemle tanıştırdı. Ardından annemin elini kibarca öptü. Tabii ki başına götürmedi. Annem kıkırdayarak, "Çok kibarsınız, Meriç Bey," dedi.

Salona doğru yöneldiğimiz sırada içeri biri daha girdi. "Özür dilerim, acil bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu," diye açıkladı geç geliş sebebini.

Uzun boylu, kumral, mavi gözlüydü, bizden büyük olduğu da belliydi. Özgür Amca, "Gel oğlum, gel," dedi. "Yabancı yerde değiliz."

Ne yani, Meriç'in abisi miydi?

***

Sonunda yemeğe oturmuştuk. Sohbet gayet keyifliydi ve Meriç'in ailesi çok sıcak insanlardı.

Özgür Amca, "Demek hepiniz aynı okuldasınız, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, hatta aynı sınıftayız," dedim gülümseyerek.

"Ne güzel, arkadaş olmanıza çok memnun oldum."

"Teşekkür ederiz, biz de memnunuz," dedim ve

karşımda oturan Meriç'e bakmamaya çalıştım.

Helin Teyze araya girdi. "Beren, aileye yeni bir üye katılıyormuş. Çok sevindim."

Annemin bebek konusunda heyecanlı olduğu belliydi. Elini karnının üzerine koyarak, "Evet, ben de çok seviniyorum," dedi.

Kucağımda duran telefonum titreyince bakışlarımı kucağıma çevirdim. Ediz tarafından yine bir şeylere etiketlenmiştim. Gözlerimi devirerek, ne olduğunu görmek için bildirime dokundum. Fotoğrafı görünce gözlerim kocaman açıldılar; bizim evde, masada oturuyorduk, Meriç, babama bakıyordu, ben de Meriç'e. Ne ara çekmişti bu fotoğrafı? Oysa masada sakin sakin oturuyordu. Altındaki yazıyı görünce ağzım da kocaman açıldı; *'#KaynanalarÇokİyiAnlaşıyorlar! #DurumCiddiGençler #ErkekTarafımısınız?KızTarafımı?'*

Kafamı hızla kaldırıp Meriç'e baktım, o da telefonuna bakıyordu ve kaşları çatılmıştı. Tepkimi görmek için bana baktı. Dudaklarımı oynatarak, "Bekle," dedim. Bir şey anlamadığını görebiliyordum ama sorun değildi, nasıl olsa birazdan anlayacaktı. Ediz'le Sıla'nın videosunu instagram'a yükledim. Altına da; *'#EdizAşkYolundaİlerliyor #SaldırmaSakinOl #NelerOluyorEdiz?'* yazdım. Meriç'i, Ediz'i ve Sıla'yı etiketledim. Sıla'nın arada harcandığının farkındaydım ama üzgünüm, Ediz bunu hak etmişti.

Video yüklenince üçüne de bildirim gitti tabii, doğal olarak üçü aynı anda telefonlarına baktılar. Ediz lokmasını boğazına kaçırınca deli gibi öksürmeye başladı.

Meriç ve Sıla'ysa kıkırdıyorlardı. Sıla'nın kızmamasına sevinmiştim. Meriç masadan aldığı bardağı Ediz'e uzattı. "Su iç, kardeşim, geçer," dedi sırıtarak.

Ediz suyu yudumladı. İmalı bir sesle, "Allah razı olsun, kardeşim," diye mırıldandı.

Meriç bakışlarını bana çevirdi. "İyiydi bu."

Ben de Ediz'e baktım. "Artık dikkatli davranırsın diye umuyorum," dedim.

29. Bölüm

Beni bu hale getirmişken, şimdi hiçbir şey olmamış gibi gitmek neden?

Yemekten sonra Meriç'in abisi izin isteyip gitti. Biz de büyükleri aşağıda bırakıp, kahvelerimizi alarak terasa çıktık. Koltuklara yayıldık, muhteşem bir hava vardı.

"Bugün Aras'ı delirtmişsiniz?" dedi Meriç.

"Pamuk şekerimi çalmasının cezasıydı," dedim. "Yanınızda mıydı?"

"Sen mesajı attığında yanımızda değildi. Sonra ağzına kadar abur cubur dolu bir poşetle yanımıza gediğinde anlattı."

Ediz ve Sıla bizden biraz uzaktalardı, havuzda yaşanan olay hakkında konuşuyor olmalılardı. Onlara bakarak gülümsedim. "Bunlar artık olmalı ya," dedim.

Meriç gözlerimin içine baktı. "Ya biz?"

"Anlamadım?"

"Biz ne zaman olacağız, sarışın?"

Gerçekten kafayı yemek üzereydim. Bu, benimle dalga mı geçiyordu? Bir söylediği diğerini tutmuyordu. Ve her konuştuğunda beni karmakarışık ediyordu.

"Senin benimle derdin ne?" dedim ayağa kalkarak. "Kıskanıyorsun, koruyorsun, sana karşı bir şey hissetmiyorum diyorsun, sonra da karşıma geçip 'biz ne zaman olacağız?' diyorsun. Benimle dalga mı geçiyorsun sen?"

Sesim biraz yüksek çıkmıştı, Ediz ve Sıla'nın beni duyduklarını biliyordum ama artık tahammülüm kalmamıştı.

Meriç de ayağa kalktı ve karşıma dikildi. O güzel gözlerini gözlerimde sabitledi. "Âşığım sana, Mayıs. Seni deliler gibi seviyorum, tamam mı? Ne ara bu kadar âşık oldum bilmiyorum! Lanet olsun, aklımdan çıkmıyorsun. Seni düşünmediğim bir an bile yok! O yemekte senin tavrını görünce yalan söylemek zorunda kaldım. Sen bizden kaçınca ben de kaçmayı seçtim."

Şimdi ne yapacaktım? Kalbime ne diyecektim? Bir şey söylemeden içeri girdim, odamdan geçip merdivenleri koşarak indim ve evden çıktım. Evet, her zamanki gibi kaçtım. Zaten tüm bunlar kaçmamla başla-

mamış mıydı? Ama başka çarem yoktu, çünkü her şey üstüme geliyordu, nefes alamıyordum!

Karanlık sokakta hızlı adımlarla yürümeye başladım. Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm... İçimdeki boşluk kendini göstermek ister gibi sızlamaya başlamıştı. Ayaklarımın birbirine dolandığını, dengemin bozulduğunu fark edince durdum ve başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Değişmeye karar vermem en başından beri Meriç yüzünden değil miydi? Bana yaşattıklarının intikamını almak için değil miydi? Şimdi neden canım yanıyordu o zaman? "Gökyüzüm, cevap ver," diye mırıldandım. İstediğimi elde etmiştim işte! O zaman neden onlardan birine dönüştüğümü hissediyordum? Derin bir nefes alıp hızlı adımlarla yeniden yürümeye başladım.

"Mayıs, kaçma!"

Kalbimin sesini duyar duymaz durdum. Arkama bakmak istemiyordum. Onu görmek istemiyordum. "Kaçmıyorum," diye yalan söyledim. Aslında her şeyden kaçıyordum, en çok da kendimden.

"Yalan söylüyorsun," dedi. "Kaçma, buradayım ve seni seviyorum."

Yapma Meriç, bunu bana yapma! Acı çektiğimi görmüyor musun? Arkama döndüğümde bana doğru geldiğini gördüm. "Gelme! Lütfen. Beni yalnız bırak," dedim. Gözlerimi kapattığım an yaşlar akmaya başlayacaktı, bunu biliyordum. Dudağımı ısırarak, gözyaşlarımı engellemeye çalıştım.

"Senden gidemiyorum ki geleyim!" dedi.

Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Yanaklarım ıslanmaya başlamıştı bile. Ya kalbim? Kalbim acıyordu. Ruhum içimden çıkmak istiyordu.

Bana yaklaştı, yüzümü avuçlarının arasına aldı. Başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Kaçma bizden, bize bir şans ver," dedi.

Ellerini yavaşça ittim. "Yapamam, Meriç. Sen karanlıksın ve ben o karanlıktan korkuyorum."

"Sen, içimdeki karanlığı aydınlatan ışıksın," dedi zorlukla. Gözleri dolmuştu, sanki onun da canı acıyordu. "Gitme, lütfen."

"Güneş varken kimse ışığa ihtiyaç duymaz," dedim en soğuk sesimle.

"Güneşi ne yapayım? Ben, seni istiyorum."

Gözlerinden süzülen damlaları görünce ona sıkıca sarılmak, 'ağlama, sarıl bana' demek istedim. Ama yapamazdım. Bunun yerine, "Sen benim en güzel şeyimdin. Her gece seni düşünerek uyur, her sabah seninle uyanırdım. Sen benim en güzel sahnemdin. Kahkahalarımı, ağlamalarımı, mutluluklarımı, hüzünlerimi sende yaşardım. Ama şimdi dönüp baktığımda anlıyorum ki, senin yüzünden kendimi hiçe saymışım. Hatırlıyor musun, sana, bu yüzü unutma demiştim!" dedim. Bakışları şaşkınlığa dönerken devam ettim. "Sen, Mayıs'a âşık oldun, Meriç Soyal. Ama Mayıs diye biri yok! Ben, o kızım. Ezdiğiniz, itip kaktığınız o kız. Ezgi! Ama nedense aşkının farkına o zaman varamadın. Neden? Senin için yeterince güzel değildim, değil mi?"

Daha fazla devam edemeyecektim. Âşık olduğum o yüzüne son kez baktım ve arkamı dönüp koşmaya başladım. Gözyaşlarım kontrolden çıkmıştı. Koşuyordum ama hiçbir şey göremiyordum. Durmam gerektiğinin farkındaydım ama duramazdım. Ondan daha fazla uzaklaşmalıydım. Gözlerimi kamaştıran ışığı gördüğüm anla, o acı fren sesini duyduğum anın arasında sadece saliseler vardı. Sonrası koyu bir karanlıktı...

30. Bölüm

Karanlık bir kalple seninle tanıştım.

"Mayıs!"

Âşık olduğum adamın, kalbimin sesi çok derinden geliyordu. Gözlerimi açmak, o güzel yüzünü de görmek istiyordum ama başaramıyordum. Lütfen Allah'ım, onu görmeme izin ver.

"Mayıs!"

Elime dokunan elin sıcaklığı tüm bedenime yayılmaya başladı. O olduğunu biliyordum, hissediyordum. Temasının verdiği güçle gözlerimi araladım. "Me-Meriç..." diyebildim kendimi zorlayarak. Şu an istediğim

tek şey ayağa kalkıp ona sarılmaktı ama ayağa kalkmak şöyle dursun, gözlerimi bile açık tutamamıştım.

"Mayıs! Buradayım, güzelim! Aç gözlerini lütfen! Benim için aç, yalvarırım. Beni bırakma, Mayıs! Seni seviyorum. Görüntünü değil, kalbini seviyorum! Duyuyor musun beni? Mayıs!"

Beni gerçekten seviyor muydu? Buna inanmak, onun aşkını doyasıya yaşamak için neler vermezdim. "Ba-bana sa-sarıl," diyebildim. Üzerime eğilip beni kollarına aldı. Yanağı yanağıma temas ettiğinde gözyaşlarını tenimde hissettim. O yaşlardan öpmek istiyordum.

Meriç, "Ambulans! Ambulans çağırın!" diye bağırmaya başladı. "Biri ambulans çağırsın lütfen!"

Bir kez daha gözlerimi açmayı denedim ama olmuyordu, her saniye acı beni içine çekiyordu.

"Güzelim, aç gözlerini hadi," dedi. "Lütfen... Lütfen beni bırakma..."

Duyduğum son şey onun bu sözleri oldu. Sonra sesi de karanlığın içinde kayboldu.

Meriç'ten

Siren sesini duyabiliyordum, ambulans geliyordu. "Geldi, dayan güzelim," dedim. Gözleri hâlâ kapalıydı. Hayır! Hayır! Beni bırakmış olamazdı. "Beni bırakma, Mayıs!" diye bağırdım. "Sen de bırakma beni..."

Ambulans yanımızda durduğunda onu kucağıma alıp ayağa kalktım ve hemen sedyenin üzerine bıraktım. Daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum. Bir an önce hastaneye gitmesi, iyileşmesi gerekiyordu.

Sedyeyi yerleştirdiklerinde ben de yanına zıpladım. Ambulans yola çıktığında doktor ilk müdahaleyi yapmaya başlamıştı.

"Hastanın adı ne?" diye sordu doktor.

"Mayıs, Mayıs Akım," dedim ve, "Durumu nasıl?" diye sordum panikle. Sordum ama duyacaklarımdan korkuyordum.

"Bilinci kapalı. Hastaneye gitmeden daha detaylı bir şey söyleyemem."

Başka bir şey sormadım, çünkü kötü şeyler duymak istemiyordum. Mayıs'ın elini sıkıca tuttum. "Buradayım. Beni sakın bırakma," dedim ve bunu defalarca tekrarladım. Böyle yapınca gerçek olacak, bırakmayacak diye düşünüyordum. Delirmiş gibiydim. O da giderse ben ne yapacaktım?

Doktor, "Sevgilin mi?" diye sorunca düşüncelerim dağıldı.

"Hayır," dedim. "Çok daha fazlası." Öyleydi. O, sadece 'sevgili' diyemeyeceğim kadar kıymetliydi.

Hastaneye ulaştığımızda elini hiç bırakmadan ambulanstan indim. Ama onu müdahale odasına aldıklarında önüme geçip, "İçeri giremezsiniz," dediler.

Eli parmaklarımın arasından kayıp giderken öylece bakakaldım. Teni tenimden uzaklaşınca boşlukta kalmış gibi olmuştum, sanki ayaklarım yere basmıyordu, koyu bir karanlık etrafımı saraken nefesim kesiliyordu. Ona ihtiyacım vardı. Nefes alabilmem için onun da nefes alıyor olması lazımdı.

Beynim patlayacak gibiydi. Kaç dakika olmuştu Mayıs içeri gireli? Birinin çıkıp 'iyi, kendine geldi' demesi gerekmiyor muydu? Ellerimdeki, tişörtümdeki kan kimindi? Hayır, Mayıs'ın olamazdı. Bunu kabul etmiyordum!

"Mayıs Akım'ın yakını?"

Duyduğum sesle kendime geldim. "Benim," diyerek hemşirenin yanına gittim.

Hemşire, "Hastanız acil olarak ameliyata alındı. Ameliyathane üçüncü katta. Oradan bilgi alabilirsiniz," dedi ve gitti.

Neden ameliyata almışlardı ki? Durumu o kadar ciddi miydi? Adımlarımı sürüyerek merdivenleri tırmandım. Ameliyathane kapısının tam karşısına, yere çöktüm. Gidemezdi, beni bırakıp gidemezdi... Mayıs, lütfen, benden nefret etmene, beni sevmemene razıyım. Yeter ki gitme...

Sıla'dan

Barbaros Amcalarla birlikte koşarak hastaneden içeri girdik. Lütfen şaka olsundu. Lütfen. Mayıs bir yerlerden çıkıp 'şaka yaptım' desindi. Aksine inanmak istemiyordum. Kardeşimin iyi olmasını, ona sıkıca sarılmayı istiyordum sadece.

Bankonun önüne ilk ben ulaştım. "Mayıs Akım nerede?" diye sordum. "Trafik kazası."

Kadının bilgisayar ekranına bakıp bana cevap vermesi saatler sürmüş gibi geldi. "Ameliyata alınmış. Üçüncü kat, asansörden inince sağınızda kalacak."

Barbaros Amca, "Ameliyattan çıkana kadar bilgi vermezler şimdi. O yüzden önce başhekimin yanına gidelim," dedi. "Kızımın durumunu bir an önce öğrenmek istiyorum."

"Haklısın," diyen Beren Teyze bana baktı. "Sıla, geliyor musun, kızım?"

"Hayır, ben direkt ameliyathaneye çıkacağım," dedim ve onlardan ayrıldım. Asansörü beklemeden merdivenleri koşarak çıktım. Hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyordum, çünkü hiç korkmadığım kadar korkuyordum. Yapmazdı, Mayıs yapmazdı. Kardeşine kıyamazdı o. Beni bırakıp gitmezdi.

Son basamakları çıkıp köşeyi döndüğümde Meriç'i gördüm, yere oturmuş, sırtını duvara yaslamıştı. Hızla yanına gidip önünde durdum. Ellerindeki, üzerindeki kan lekelerini görünce bir an başım döndü. Duvardan destek alarak, "Ne yaptın ona?" diye bağırdım. "Hepsi senin yüzünden oldu! Duyuyor musun beni?" Ama tepki vermiyordu. Gözlerini dikmiş, ameliyathanenin kapısına bakıyordu.

Kolumda hissettiğim ele baktım. Rüzgâr'dı. Öyle ya, buraya gelirken aramış, haber vermiştim. "Sıla, kendine gel! Ne olduğunu henüz bilmiyoruz," dedi.

Aras da hemen yanındaydı. Ağzını bıçak açmıyordu. Meriç'in yanına oturdu. "Kardeşim şu kapının arkasında, öyle mi?" dedi. Meriç sadece başını sallamakla yetindi.

Tekrar Rüzgâr'a döndüm. "Ben biliyorum ne oldu-

ğunu," dedim. "Her şeyi bilmiyorsunuz. Mayıs'ın Ezgi olduğunu, okulda çektikleri yüzünden değişmeye karar verdiğini biliyorsunuz. Ama tüm bunlara Meriç'in sebep olduğunu bilmiyorsunuz. Mayıs en başından beri ona âşıktı. Hayatından onun yüzünden vazgeçti," dedim. Sonra Meriç'e baktım. "Sen olmasaydın şu an burada olmazdık!"

Rüzgâr'ın kaşları çatıldı ve yere çömelip Meriç'in yakasına yapıştı. "Mayıs'a bunu nasıl yapabildin? Senin hiç vicdanın yok mu? Mayıs lan o, Mayıs!" dedi ve yumruğunu onun suratına geçirdi.

Meriç buna bile tepki vermemişti. Hatta neredeyse gözünü bile kırpmamıştı. Bakışları sabit bir şekilde kapıdaydı ve dudağının kenarından kan süzülmeye başlamıştı. Aras ayağa kalkıp Rüzgâr'ı da kaldırdı ve Meriç'ten uzaklaştırdı.

"Ne yapıyorsun, oğlum?" dedi. "Mayıs kendine geldiğinde ne bok yerseniz yiyin. Ama şimdi değil, burada değil."

Rüzgâr onun ellerini itip biraz daha uzaklaştı. Sonra bana döndü. "Barbaros Amcalar nerede?"

"Başhekimin yanına çıktılar. İçeriden bilgi alacaklardı," dedim ve cümlemi bitirdiğim anda köşeyi döndüklerini gördüm. Meriç'in ailesi de yanlarındaydı. "Haber var mı?" diye sordum panikle.

Barbaros Amca, Beren Teyze'yi koltuklardan birine oturttu. "Ameliyat hâlâ devam ediyormuş. Çok şükür şu ana kadar bir aksilik çıkmamış ama..."

O gerisini anlatamadı, ben de duymak istemedim. Merdivenlere yöneldiğimde Rüzgâr da yanıma geldi. Hastaneden çıkıp kapının yanındaki banka oturduk. Hava almaya ihtiyacım vardı, içeride biraz daha kalsam boğulacaktım. Gözyaşlarımı durduramıyordum. Benim kardeşimdi o. Ona bir şey olmamalıydı.

"Mayıs'a bir şey olursa o şerefsizi öldürürüm," dedi Rüzgâr.

Mayıs'a bir şey olursa... Ne acı bir cümleydi bu! Gökyüzüne baktım. "Mayıs, eğer bizi hissediyorsan, her zaman yanında olacağımızı da bil," dedim. "Sen gökyüzüne bakmayı seversin. Beni görebildiğini umarak şimdi ben de bakıyorum, lütfen bizi bırakma."

Meriç'ten

"Sen iyi misin?" diye sordu Aras.

"Uyandığında iyi olacağım, kardeşim," dedim.

Beni bırakma, Mayıs! Hayatı sana zehretmiş olsam da bundan sonra her şeyi senin için yapacağıma söz veriyorum, güzelim. Ama beni bırakma. Sana bu kadar muhtaçken, bırakma.

Düşünmemeye çalışıyordum ama elimde değildi. Sürekli eskiyi anımsıyor ve kendime işkence ediyordum. Düşünceler beynimi patlatmak üzereydi. Evet, hayatım boyunca çok hata yapmıştım. Babamın, abimi benden daha çok sevdiğini düşünerek kıskançlık yapmış, başımı sürekli belaya sokmuş, pis işlere bulaşmıştım. Babam da her seferinde yanımda olmuş, pisliklerimi kızmadan, bana destek olarak temizlemiş, beni sev-

diğini anlamam için elinden geleni yapmıştı. Ve bu pis işlerden kurtulabilmem için o da dâhil olmak zorunda kalmıştı. Ama sonuç ne olmuştu; kız kardeşimi evimizde ölü bulmuştuk. Benim hatalarım onun canına mal olmuştu. O gün onunla birlikte ben de ölmüştüm. Sonrasında ailem bana karşı ne iyi olabilmişti ne de kötü.

Hayatımın en berbat geçen aylarıydı. Sanki Araf'ta kalmıştım. O anlarda Ezgi çıkmıştı karşıma. Kardeşime öyle benziyordu ki, onu her gördüğümde vicdan azabım tekrar tekrar başa sarıyordu. Onu korumaya çalışmıştım, uyarmış, okuldan ayrılmasını söylemiştim. Çünkü Selin pisliğini tanıyordum, onu rahat bırakmayacağını biliyordum. Damla hayatıma girince gözüm başka bir şeyi görmez olmuştu. Selin'e, Damla'yla beni tanıştırdığı için minnet borcum varmış gibi hissediyordum ve her ne kadar istemesem de Ezgi konusunda onu desteklemiştim. Oysa Ezgi'de farklı bir şeyler olduğunu, onun diğer kızlara hiç benzemediğini hep biliyordum. Kızcağız en sonunda pes etmiş, okuldan ayrılmıştı. Şimdi, sonrasında onu hiç düşünmediğimi, bir an bile aklıma gelmediğini fark edince içim sızlıyordu.

Hastaneye geleli tam üç saat olmuştu. Ve sadece bekliyordum, elimden hiçbir şey gelmiyordu. Herkes buradaydı. Sıla ve Rüzgâr'ın ters bakışları üzerimdeydi, hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Umurumda olan tek şey Mayıs'ın iyi olması, bana geri dönmesiydi.

"Neden kimse bir şey söylemiyor!" diye gürledim ayağa kalkarak. Ondan biraz daha haber alamazsam aklımı kaçıracaktım.

"Oğlum, lütfen kendine gel," dedi annem ve yanıma gelip bana sıkıca sarıldı.

"Dayanamıyorum, anne. Sevmenin ne demek olduğunu bana öğreten insan içeride ve hayatı için savaşıyor. Ben, onun hayatını mahvettim. O ne yaptı? Yine bana geldi ama şimdi gidiyor işte. Gitmesin anne, yalvarırım gitmesin. Bir şey yap..."

"Eğer sen de onun kalbindeysen senden asla gitmez, oğlum, bunu unutma."

Anneme daha sıkı sarıldım. "Gitmesin..."

Ameliyathanenin kapısı açılınca hepimiz o tarafa döndük. Barbaros Amca, "Durumu nasıl?" diye sordu hemen.

Doktor, "Çok zor bir ameliyat geçirdi. Şimdi yoğun bakıma alınacak. Elimizden gelen her şeyi yaptık. Gerisi ona kaldı, uyanmasını bekleyeceğiz," dedi.

Birkaç saniye sonra ameliyathanenin kapısı bir kez daha açıldı ve Mayıs'ın yattığı sedyeyi çıkardılar. Yüzü, bir insana yakışmayacak kadar solgundu. Mavi gözlerini örten göz kapakları bile solgunluktan şeffafmış gibi görünüyordu. Cansız gibi görünen bedeni gözlerimin önünden geçip giderken hiçbir şey yapamadım. O an nefes alabildiğimden bile emin değildim.

Ameliyattan çıkmıştı, yolu yarılamıştı yani. Şimdi yolun diğer yarısında da uyanacaktı. Herkes yoğun bakımın orada toplanırken dışarı çıktım. Hava almaya ihtiyacım vardı. Kapının yanındaki banka oturup bir sigara yaktım.

"Bana da bir tane verir misin?"

Sıla'nın sesini duyduğumda ona döndüm. Dolu gözleriyle yüzüme bakıyordu. Sigara paketini ve çakmağımı ona uzattım. "Beni suçlamakta haklısın. İğrenç herifin tekiyim," dedim. Sıla'nın da gerçekleri bilmesi gerekiyordu. Bunu ona borçluydum.

"Seni suçladım, çünkü bağırmam ve sinirimi atmam gerekiyordu," dedi ve sigarasından bir nefes çekti.

"Atabildin mi?"

"Uyandığında ona bağıracağım. Sinirimi ancak öyle atabilirim," dedi ve gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle sildi.

Bakışlarımı gökyüzüne çevirerek, "Kardeşimin ölümüne sebep oldum," dedim.

"Na-nasıl?"

"Babamın beni sevmediğini düşünüyordum. Onun dikkatini çekebilmek için pis işlere bulaştım. Hem de çok pis işlere. Beni kurtarabilmek için babam da istemeden dâhil oldu. Bizi sürekli tehdit etmeye başlamışlardı ama uygulamaya geçireceklerini hiç düşünmemiştim. Ama geçirdiler. Ve kardeşimi evde ölü bulduk."

"Nasıl dayanabildin böyle bir şeye? Nasıl atlattın?"

"Atlatmadım, Sıla. Sadece alıştım. Kötü birine dönüştüm. Kardeşime acımamışlardı, ben de etrafımdakilere acımıyordum. Herkesi ezip geçiyordum. Sonra Ezgi geldi. Kardeşime öyle benziyordu ki, beni değiştirmeye başladı. Ama Selin'in tuzağına düştüm ve gerisini biliyorsun işte. Mayıs... Mayıs'ı gördüğüm anda

aramızda bir şeyler olacağını hissetmiştim. Onu tanıdıkça, onun varlığıyla yaşamaya başladım. O, iyiliğiyle gözlerimi açtı. Şimdi... şimdi o da olmazsa..."

"Bizi de ezdin o zamanlar be kardeşim. Seni tanıyamaz olmuştuk," dedi Rüzgâr.

Kafamı çevirdiğimde Aras'la birlikte yanımda durduklarını gördüm. Ayağa kalktım ve Rüzgâr'a sıkıca sarıldım. Küçükken de böyleydik biz. Hep kavga ederdik ama birbirimizi korur, her durumda birbirimizin yanında olurduk. Alışmıştık bu duruma.

"Ben bile kendimi tanıyamıyordum. Siz nasıl tanıyacaktınız?" dedim Rüzgâr'dan ayrılırken. Sonra da Aras'a sarıldım.

"Her şey düzelecek!" dedi Aras. "Merak etme, bilirsin, benim içime doğar, kalbim temizdir."

"İnşallah, kardeşim," dedim ve Sıla'nın yanına geri oturdum. Rüzgâr ve Aras da yanımıza oturdular. "Onu gördünüz mü?" diye sordum.

"Hayır ama iyi olacak benim beyaz çikolatam," dedi Aras burnunu çekerek. Sıla da yine ağlamaya başlamıştı.

Sigaramı bitirdim ve, "Ben gidiyorum," diyerek ayağa kalktım.

"Nereye?" diye sordu Rüzgâr.

"Mayıs'a!"

Yoğun bakım katına çıktım. Beren Teyze hâlâ ağlıyordu. Barbaros Amca da ona sarılmıştı. Annem ve babam

da cam bölmenin önündelerdi, Mayıs'a bakıyorlardı. Yanlarına gittim ve anneme sarıldım. "Bu kız bana ne yapıyor, anne?" dedim. "Ona âşık oldum ama kalbim ağrıyor. Kardeşimden sonra hâlâ bir kalbim olduğunu Mayıs'la öğrendim. Şimdi o da giderse ne yapacağım? Baba, söylesene, o da giderse ne yapacağım? Kalbimin varlığını onunla hissetmek istiyorum ben..."

Babam elini omzuma koydu. "Âşık olmak kötü bir şey değil, Meriç. Hayatta başına gelebilecek en güzel şey. Madem bu kız kalbini ağrıtıyor, madem bir kalbin olduğunu sana hissettiriyor, o zaman onu asla bırakma. Birbirinizi hatalarınızla, güzelliklerinizle, tüm iyi ve kötü yanlarınızla sevin. Kalbin 'o' diyorsa eğer kalbine inan, oğlum," dedi.

"İyi ki yanımdasınız. Beni affedin, affedin ki ben de kendimi affedebileyim," dedim.

Babam beni kollarına alıp sıkıca sarıldı. "Affetmek ne demek, oğlum? Sen bizim evladımızsın. Az önce sana ne dedim ben? Birbirinizi hatalarınızla sevin dedim. Biz de seni hatalarınla seviyoruz, oğlum. Bunu unutma. Ve her ne olursa olsun yanında olacağımızı da."

Dolan gözlerimi görmemeleri için onlardan uzaklaşıp, "Beni burada biraz yalnız bırakır mısınız?" dedim. Uzaklaştıklarında cam bölmenin önüne geçtim. Mayıs öylece yatıyordu. Her yanından kablolar sallanıyordu. "Seni bırakmayacağım, Mayıs," diye mırıldandım. "İçinden bir yerlerden bana aşkla bakan Ezgi'yi susturmaya çalışıyorsun ama yapma. Ona kendimi affettireceğim...

Seni bir daha asla üzmeyeceğim. Yeter ki gözlerini aç. Heyecanlandığında yine gözlerini kaçır. Sinirlenince ellerini yumruk yap. Yine gül ve gözlerinin kısıldığını göreyim. Uyan, sarışın. Ben dibe vurmadan uyan. Uyan ve beni kurtar, güzeli-"

Mayıs'ın bağlı olduğu aletlerden tuhaf sesler gelmeye başlamıştı. Koşarak gelen doktorlar, hemşireler panikle içeri giriyorlardı. Gözlerim direkt kalp monitörünü buldu; düz bir yeşil çizgi vardı. Başka bir şey göremedim, çünkü cam bölmenin ardındaki perdeyi kapattılar.

O an zaman durdu, dünya durdu. Kalbimin atışlarını hissedemiyordum. "Beni bırakma, Mayıs," dedim. "Yalvarırım bırakma. Hayata dön, bana dön..."